

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 72
23 de juliol de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 37, segona reunió

Dossier

SUMARI

Composició de la Mesa del Parlament (tram. 398-00001/10) p. 3	Pregunta al Govern sobre el primer any del Pacte per a la infància a Catalunya (tram. 310-00350/10) p. 14
Pregunta al Govern sobre el finançament dels ens locals (tram. 310-00348/10) p. 3	Pregunta al Govern sobre les actuacions per a incentivar la incorporació al mercat dels habitatges buits (tram. 310-00351/10) p. 15
Pregunta al Govern sobre la situació de la joventut (tram. 310-00349/10) p. 5	Pregunta al Govern sobre les dades de la liquidació del model de finançament del 2012 (tram. 310-00352/10) p. 17
Pregunta al Govern sobre l'abocador de Vacamorta, a Cruïlles (Baix Empordà) (tram. 310-00356/10) p. 6	Pregunta al president de la Generalitat sobre la liquidació del sistema català de caixes i sobre la impunitat dels responsables de l'enfonsament de Catalunya Caixa (tram. 317-00206/10) p. 17
Pregunta al Govern sobre el futur dels centres oberts i els serveis d'intervenció socioeducativa (tram. 310-00357/10) p. 7	Pregunta al president de la Generalitat sobre les balances fiscals i sobre l'entrevista amb el president del Govern de l'Estat (tram. 317-00204/10) p. 19
Pregunta al Govern sobre els darrers informes del Consell Assessor per a la Transició Nacional (tram. 310-00355/10) p. 8	Pregunta al president de la Generalitat sobre el bombardeig contra la població de Gaza (tram. 317-00208/10) p. 20
Pregunta al Govern sobre el Dictamen del Consell de Garanties Estatutàries sobre el Decret llei 3/2014, pel qual s'estableixen mesures urgents per a l'aplicació a Catalunya de la Llei 27/2013, de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local (tram. 310-00358/10) p. 10	Pregunta al president de la Generalitat sobre les propostes i els objectius de la reunió amb el president del Govern de l'Estat (tram. 317-00210/10) p. 21
Pregunta al Govern sobre el sostre de despesa de la Generalitat per al 2015 (tram. 310-00359/10) p. 11	Pregunta al president de la Generalitat sobre el plantejament de la reunió amb el president del Govern de l'Estat (tram. 317-00205/10) p. 22
Pregunta al Govern sobre el desplegament en el curs 2014-2015 de la Llei orgànica 8/2013, per a la millora de la qualitat educativa (tram. 310-00353/10) p. 12	Pregunta al president de la Generalitat sobre la gestió de les urgències i el garantiment dels serveis en l'àmbit de la sanitat pública (tram. 317-00209/10) p. 23
Pregunta al Govern sobre la subhasta de drets de tala del bosc singular de l'avetosa de Riu, al Parc Natural del Cadí-Moixeró (tram. 310-00354/10) p. 13	

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compliment de les mesures de transparència i regeneració democràtica (tram. 317-00207/10) p. 24

Situació

de compatibilitat d'una diputada (tram. 234-00024/10) p. 25

Projecte de llei

que regula el règim jurídic aplicable a la seguretat industrial dels establiments, les instal·lacions i els productes (tram. 200-00006/10) p. 26

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de suport a la gent gran (tram. 300-00207/10) p. 40

Projecte de llei

de modificació de la Llei 20/2010, del 7 de juliol, del cinema (debat de totalitat) (tram. 200-00019/10) p. 46

Projecte de llei

de creació de l'impost sobre la provisió de continguts per part de prestadors de serveis de comunicacions electròniques per al foment del sector audiovisual i per a la difusió cultural digital (debat de totalitat) (tram. 200-00023/10) p. 61

Projecte de llei

de cooperatives (debat de totalitat) (tram. 200-00020/10) p. 75

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 37.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i deu minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, es reprèn la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier, i seran substanciades avui, a continuació del punt primer de l'ordre del dia. Així mateix, els comunico que, d'acord amb l'article 84 del Reglament, per a aquesta sessió plenària, les diputades Maria Senserrich i Guitart i Assumpció Laïlla, les dues del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, han delegat el seu vot per motius de maternitat en el portaveu del seu grup, el senyor Jordi Turull. I la diputada Rosa Amorós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha delegat també el seu vot per motius de maternitat en la portaveu del seu grup, la senyora Marta Rovira.

La diputada Laïlla, com vostès saben, es reincorpora. La majoria de vostès la coneixen, però no ha pogut ser avui aquí perquè està a punt de tenir una criatura. Aquesta legislatura veig que és molt prolífica al Parlament de Catalunya. (*Remor de veus.*) La diputada Laïlla substitueix el diputat Oriol Pujol, que va presentar la seva renúncia. Em permetran unes paraules d'amistat i de desig de sort al diputat Oriol Pujol, que ha estat diputat d'aquesta cambra durant onze anys. Va ser diputat, portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i president del grup. Per la meua relació, la meua amistat i la meua militància compartida, li desitjo sort en el seu futur, i agrair-li la col·laboració prestada en aquests onze anys.

També em permetran que, aprofitant aquest moment, doncs, felicití l'honorable conseller Santi Vila i l'il·lustre diputat Albert Batet, perquè van celebrar el seu casament ara fa quinze dies. Avui els tornem a tenir aquí, i, per tant, felicitats pel seu futur. El casament, cada u amb un altre, eh? –cada u amb un altre–, que quedi clar. (*Remor de veus.*)

Composició

de la Mesa del Parlament
(tram. 398-00001/10)

Bé, continuem. Acabats aquests ecos de societat, que ja ens hi estem acostumant, comencem amb el novè punt de l'ordre del dia, que és la composició de la Mesa del Parlament de Catalunya. Procedirem a l'elecció d'un nou secretari primer de la Mesa del Parlament, a conseqüència de la renúncia de l'il·lustre senyor Miquel Iceta, al qual també volem agrair públicament la seva tasca i dedicació, i desitjar-li molts encerts en

aquesta nova etapa com a president del Grup Parlamentari Socialista.

El candidat proposat pel Grup Parlamentari Socialista és l'il·lustre senyor Pere Navarro. Atès que hi ha un sol candidat, i de conformitat amb l'acord adoptat a la Mesa i a la Junta de Portaveus en la sessió del passat 15 de juliol, l'elecció es farà per votació electrònica i secreta. I prego, per tant, als serveis de la cambra que adoptin les mesures tècniques necessàries que garanteixin el secret de la votació. (*Pausa.*) D'acord.

Els comunico que farem tres votacions: una primera en què han de participar tots els diputats presents, una segona en què només participaran els dos portaveus titulars de les delegacions de vot, i una tercera en què només participarà el portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. D'acord? (*Pausa.*)

Comencem amb la primera votació. No sortirà a la pantalla; per tant, ho tindrem els membres de la Mesa.

Comença la votació.

Fem ja la segona votació.

Comença la segona votació.

Només dos vots. Queda anul·lada, perquè s'han equivocat. (*Rialles.*) Han de votar *només* la senyora Marta Rovira i el senyor Jordi Turull. (*Remor de veus.*)

Comença la votació.

I ara fem la tercera votació, en què només vota el senyor Turull.

Comença la votació.

El resultat final de la votació ha estat el següent: 107 vots a favor, 1 en contra i 8 abstencions.

Queda elegit, per tant, com a secretari primer de la Mesa, l'il·lustre senyor Pere Navarro, a qui prego que ocupi el seu lloc.

(*L'anomenat ocupa el seu lloc.*)

Abans d'iniciar la sessió de control, els faig avinent que el Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió han sol·licitat a la Mesa del Parlament que les preguntes orals al Govern que els corresponen puguin ser substanciades al final. Per tant, les actuals preguntes 3 i 4 i les preguntes 7, 8 i 9, tal com apareixen al dossier del Ple, passen a formular-se en penúltim i últim lloc.

Pregunta

al Govern sobre el finançament dels
ens locals (tram. 310-00348/10)

Iniciem, doncs, les preguntes al Govern. La primera és sobre el finançament dels ens locals. La formula la il·lustre senyora Núria Parlon, del Grup Parlamentari Socialista.

Núria Parlon Gil

Molt bon dia a tots i a totes. Saludar els consellers, el president de la Generalitat, els diputats i les diputades

i el públic assistent. Reiteradament hem reclamat a la Generalitat el pagament dels deutes que té reconeguts amb els ajuntaments de Catalunya, i que ens aboquen a la impossibilitat de complir amb els terminis legals de pagament als proveïdors. Però, a més a més de no pagar-nos allò que se'ns deu, no se'ns reconeixen comptablement al conjunt d'ajuntaments les obligacions de pagament envers els nostres comptes municipals. I això provoca –quan no se'ns reconeixen els deures de cobrament–, finalment, i tal com indica la Sindicatura de Comptes, i complint amb aquelles obligacions..., aquells drets de cobrament que són de dubtós cobrament els hem de donar de baixa. Cosa que vol dir que ens podem trobar, a l'acabar aquest any, el conjunt d'ajuntaments de tot Catalunya, amb un dèficit per la manca, en aquest cas, de reconeixement de les obligacions que té la Generalitat de Catalunya amb els ajuntaments a partir d'aquells convenis que hem signat, i que estan dintre del marc de la lleialtat institucional, a la qual no es pot renunciar.

Per tant, la meua pregunta és: quant de temps continuarà la Generalitat de Catalunya amagant el deute que té amb els ajuntaments de Catalunya, portant-los no només a l'ofegament financer per no pagar els compromisos, sinó a la insolvència financera en tant que haurem de tancar, probablement, els nostres pressupostos amb dèficit?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Il·lustríssima diputada i alcaldessa, jo primer de tot voldria manifestar que el Govern de la Generalitat ha estat sempre al costat dels ajuntaments –sempre, en tot moment–, i mai ha amagat el cap sota l'ala.

Deixi'm que li recordi, en tot cas, l'inici de l'anterior legislatura, quan moltes veus vaticinaven que molts ajuntaments catalans farien fallida, i el Govern de la Generalitat va estar al costat de cadascun d'ells per donar-los suport i per garantir, especialment, que poguessin prestar aquests serveis necessaris, aquests serveis bàsics prestats des de la proximitat, que és el model que defensa Catalunya.

Per tant, el Govern de la Generalitat ha estat i està sempre al costat dels ens locals i, en tot cas, amb la voluntat de fer front a les seves obligacions, voluntat que també reclamem a l'Estat, al Govern de l'Estat, per lleialtat institucional.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la il·lustre senyora Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Vicepresidenta, aquesta voluntat ha de deixar de ser silenci i ha de ser realitat. Aquest silenci, a dia d'avui, ens provoca manca de liquiditat. La Generalitat, ho torno a repetir, no ens paga els deutes, però nosaltres sí que hem de pagar a trenta dies les factures als proveïdors. Disminueix greument la solvència dels ajuntaments, perquè, com deia, no només no cobrem, sinó que tampoc no se'ns reconeix allò que se'ns deu. I, per tant, com que nosaltres hem d'aplicar estrictament la normativa pressupostària, i segons aquesta, si no disposem de confirmació, la despesa no justificada no es pot comptabilitzar com un ingrés..., cosa que vol dir que haurem de tancar els nostres exercicis pressupostaris amb dèficit.

Per tant, li torno a demanar que actuï de manera decidida, que els ajuntaments, com a mínim, hem de cobrar allò que tenim reconegut, i ens han de reconèixer les obligacions financeres que tenen contraetes amb nosaltres dintre de la lleialtat institucional, perquè, si no, ens veurem obligats, igual que vostès han fet amb el Govern de l'Estat, a anar per la via contenciosa administrativa per reclamar aquells deutes que tenen amb nosaltres.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable consellera Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Sí. Diputada, vostè sap que des del Govern de la Generalitat estem duent a terme diferents accions, diferents instruments per donar resposta, especialment, al que en aquest moment, doncs, preocupa el món local i també el Govern de la Generalitat. I en aquest sentit, li parlo de l'LRSAL. Vostè sap que aquesta llei, que és una llei que envaeix competències, i que, a més a més, sota l'excusa de l'eficiència, el que té és una vocació recentralitzadora, ha aconseguit aglutinar, com vostè molt bé sap, el rebuig de la majoria del món local català.

Però bé, com li deia, nosaltres ens hem dotat d'instruments per tal de dur a terme, des de l'aprovació de l'LRSAL, aquells acords, aquella seguretat jurídica que permeti als ajuntaments poder signar aquells convenis subscrits, i adaptar-los a la normativa de l'LRSAL. En aquest sentit, ahir vàrem aprovar un decret llei; un decret llei per adaptar aquests convenis escrits entre la Generalitat i els ens locals, un decret llei que ha recollit les recomanacions del Consell de Garanties Estatutàries, i que conté una clàusula de garantia, una clàusula consensuada amb la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis de Catalunya per al compliment dels compromisos i de les obligacions.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació de la joventut.

Pregunta

al Govern sobre la situació de la joventut (tram. 310-00349/10)

La formula l'il·lustre senyor Ferran Pedret, del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Senyors i senyores del Govern, ara fa un any –un any ja– celebràvem el Ple extraordinari monogràfic sobre la situació de la joventut a Catalunya. Aleshores vam tenir l'ocasió de repassar les dades –que eren feridores aleshores i segueixen sent feridores ara– sobre la situació dels joves i les joves del nostre país. En tancar el primer trimestre del 2014, 247.600 persones joves –d'entre setze i vint-i-nou anys– estan a l'atur; un 42 per cent d'aquestes persones fa un any o més que estan en situació d'atur; només un 11,9 reben algun subsidi o prestació d'atur, i la taxa d'emancipació juvenil és tan baixa com el 25,6 per cent.

Aquest Ple extraordinari de fa un any va aprovar una sèrie de mesures, un reguitzell bastant ampli, malgrat la seva oposició a la majoria d'elles, i un any després, el més calent és a l'aigüera. No tenim notícia de la beca «Queda't a Catalunya». Els 75 milions d'euros i les dotze mil places que va acordar aquest Parlament que es crearien no són al pressupost del 2014. I mirin que aquests pressupostos del 2014, que era l'ocasió per complir amb tot allò acordat, ens els hem mirat del dret, del revés, de gairell, els hem esbudellat, n'hem mirat els menuts, partida per partida, i no hem sabut trobar en absolut un compliment estricte d'allò que va aprovar aquest Parlament.

Tampoc tenim notícia del Pla de xoc de lluita contra l'atur juvenil, que aquest Parlament havia aprovat que serien 150 milions d'euros. I vostès tot això ho han reconduït a un pla Inserjoves de tan sols 50 milions d'euros, que a més el que fa és reempaquetar i reetiquetar i posar nova data de caducitat a mesures en gran..., vaja, a moltes mesures que ja s'estaven executant. Per tant, vostès pensen complir amb allò que fa un any aquest Parlament va acordar, o no?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família
(Neus Munté i Fernàndez)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, recordem perfectament la celebració del Ple monogràfic sobre joventut. Per cert, el primer que es celebrava a aquesta cambra. I, tal com aleshores, i amb més instruments i amb més eines, treballem per donar resposta a les prioritats principals, a les necessitats dels joves i a les prioritats que en van sortir, d'aquell Ple monogràfic, que podríem llistar en la millora de la formació, a facilitar la inserció laboral de les persones joves,

en l'acompanyament al seu procés d'emancipació i en la reducció del risc d'exclusió.

I coneixem perfectament les dades d'atur juvenil. Efectivament, no són gens satisfactòries, però també sabem que han millorat lleugerament respecte a ara fa un any.

I dins el marc estratègic del Pla nacional de joventut es troben totes les accions que des del Govern, des del món local i també des del moviment juvenil es desenvolupen per donar resposta a totes aquestes demandes.

Per a la seva tranquil·litat, li diré que moltes, moltes de les resolucions aprovades en el passat Ple ja s'estan desenvolupant i que totes elles estan contemplades dins dels marcs estratègics, com, per exemple, aquest Pla nacional de joventut. I li citaré alguns exemples, i després continuaré fent-ho. El Pla d'actuació de polítiques de joventut, per exemple, ja ha estat elaborat i presentat a la Comissió Interdepartamental de Joventut el passat mes de febrer, que inclou 334 actuacions, que, a la seva vegada, donen compliment a tot un altre paquet de resolucions aprovades en el Ple, perquè, lògicament, es va elaborar, aquest pla, seguint els mandats parlamentaris.

Voldria destacar el protocol d'orientació, el Centre Europa Jove, especialitzat en temes de mobilitat universitària, però sobretot –sobretot–, la prioritització als joves quan despleguem instruments de millora de la seva ocupabilitat. Res d'empaquetar les accions que ja s'estaven desenvolupant, sinó noves accions que incideixen en aquesta millora, hi insisteixo, de les habilitats, de les capacitats dels joves perquè sigui més fàcil la seva incorporació al mercat de treball.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Aquestes crítiques que li faig no les hi faig tan sols jo, les hi fa el conjunt de l'oposició, que també troba a faltar el compliment del que vam acordar fa un any; les hi fa el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. I les dades de l'Observatori de la Joventut de Catalunya són bastant aclaridores de com està la situació.

En qualsevol cas, dels 225 milions d'euros que entre la beca «Queda't a Catalunya» i el Pla de xoc contra l'atur juvenil s'havien compromès no en tenim notícia, i vostè no m'ha respost. I una cosa que li vull preguntar també, a veure si en el segon torn m'ho pot dir, és: pot assegurar que disposarem dels recursos propis suficients per cofinançar amb els fons europeus els programes de garanties juvenils? Què els direm a la gent que malda als nostres barris?

La presidenta

Senyor diputat...

Ferran Pedret i Santos

És desídia, és deixadesa?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Determinació, senyor diputat, per dur a terme aquests compromisos. Miri, el Pla Inserjoves, l'any 2013, va beneficiar 103.000 joves, i com a pla d'ocupació juvenil ha estat molt ben valorat des d'Europa, però també amb la reserva del 25 per cent de les places del Servei d'Ocupació de Catalunya, amb els programes de qualificació professional inicial, amb el suport als joves universitaris, amb les beques Equitat, o amb programa Erasmus, i també amb el programa de garantia juvenil, com vostè sap, un programa cabdal per donar resposta a l'alt índex d'atur juvenil. Aixecarem 240 milions d'euros al llarg de tres exercicis.

I, en aquest sentit, la determinació, hi insisteixo, a aconseguir un finançament estable, a donar resposta a aquesta necessitat de cofinançament, com vostè deia, per millorar...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera de Benestar Social i Família

...aquesta situació actualment excepcional de l'índex d'atur juvenil.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'abocador de Vacamorta, a Cruïlles.

Pregunta

al Govern sobre l'abocador de Vacamorta, a Cruïlles (Baix Empordà) (tram. 310-00356/10)

La formula l'il·lustre senyor Sergi Sabrià, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, presidenta. Conseller, el Tribunal Suprem va confirmar el 14 de febrer que l'activitat de l'abocador de Vacamorta, situat al terme de Cruïlles, havia de cessar. La mateixa sentència obligava, en el termini de dos mesos, a començar les tasques per restaurar els terrenys al seu estat anterior, abans de l'any 2000, abans de l'inici del dipòsit de residus. La història d'aquest abocador és llarga i no en vull fer pas un resum ampli. Però, en tot cas, queda clar que el recurs que havien fet la Generalitat i l'empresa promotora ha estat desestimat. Desestimat, de fet, per segona vega-

da, perquè ja ho havia fet el 2011 el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Vaja, que els errors, en aquest cas, han estat en cadena, i queda clar que l'autorització ambiental no disposava de declaració d'impacte ambiental, perquè aquesta ja havia estat declarada nul·la per la sentència del Tribunal Suprem.

A partir d'aquí, quines són les preguntes? Es pensa complir? De fet, estem segurs que es pensa complir. Per tant, com es pensa complir amb la sentència ferma del contenciós administratiu que dictamina el tancament i la restauració de l'entorn? Sabem de la complexitat de trobar alternatives –ho sabem. Sabem dels inconvenients de moure els residus existents per recuperar l'estat de situació de l'espai. Però els dos mesos ja han passat, ja han passat llargament, i la sentència no s'està complint. I no només els ciutadans, sinó també l'alcalde, que avui ens acompanya, no tenen cap informació sobre les intencions del seu departament.

Per tant, què faran per executar la sentència, quins plans tenen, com ho faran i quan ho faran.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

(Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputat, senyor alcalde... Bé, a vostè d'entrada li agraeixo el to amb què em formula aquesta pregunta. Fa molt bé de ser exigent i de portar aquest tema aquí, a control parlamentari. Fa molt bé l'alcalde de mostrar la seva preocupació, com els molts ciutadans que en diverses ocasions han exigint que trobéssim una solució a aquesta qüestió.

D'entrada, fer notar que aquesta és una instal·lació que mai ha patit incidències importants, eh?, que, per tant, des del punt de vista ambiental ha tingut un problema, efectivament, confirmat amb sentències fermes per part del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que havíem de procedir a la seva progressiva clausura. L'exigència ciutadana, institucional, municipal o que ara vostè em formula a la seva pregunta, però, ha de ser compatible amb la responsabilitat per part del Govern de Catalunya de dur a terme les mesures que siguin necessàries perquè no sigui pitjor el remei que la malaltia. I vostè sap perfectament que si del que es tracta de fer és de donar compliment a una sentència que mogui més de 2 milions de tones, doncs, podríem arribar a la conclusió que tampoc ens acaba de satisfer des del punt de vista de les garanties ambientals o, fins i tot, sanitàries.

Per tant, estem en aquest punt. Nosaltres hem demanat al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que aclareixi fins a quin punt el compliment d'aquesta sentència, que efectivament és ferma, s'ha de fer en els termes que havia plantejat fins ara. I confio que ben properament el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, a través de la secció de la via contenciosa admi-

nistrativa, ens precisi en quins termes hi hem de donar compliment.

Com no podria ser d'una altra manera, al Govern de Catalunya som els primers interessats a poder-ho fer possible.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller, per la resposta. Malgrat això, hi insisteixo, recordar que, malgrat sense incidències ambientals, com vostè deia, fa ja cinc sentències consecutives que en dictaminen el tancament. I, per tant, nosaltres el que els demanem és no insistir en un tercer intent de tramitar la llicència, sinó que advoquin ara pel diàleg, per la transparència, perquè el territori disposi de tota la informació, que l'alcalde conegui quins són els plans i quin és el calendari de l'Administració de la Generalitat.

I crec que això, malgrat que estiguem esperant una resposta del Tribunal Superior de Justícia, ho podem fer ja des d'avui mateix. Són molts anys de lluita des del territori. Jo crec que ara ja tenim sentència. I, per tant, en el que hem de treballar tots conjuntament és perquè això tingui un bon final.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies. Bé, insisteixo que és responsabilitat del Govern intentar donar compliment a aquesta sentència, minimitzant els efectes no desitjats, des d'un punt de vista ambiental, des d'un punt de vista sanitari i, fins i tot, des d'un possible punt de vista econòmic pel possible lucre cessant que hi hagués si en algun moment donat incorreguéssim en aquesta situació.

Fer notar que aquesta és una instal·lació de la qual nosaltres estem convençuts que s'ha de procedir a la seva clausura –efectivament, això és així–; que, en aquest sentit, seríem partidaris de dur a terme la clausura i la restauració, però que, en canvi, veiem sincerament amb preocupació l'exigència, haver de donar compliment a la possible exigència d'haver de desplaçar aquests més de 2 milions de tones. Per tant, buidat i tancament com es planteja? No en som partidaris, sincerament. Creiem que serien efectes negatius. Clausura i progressiva restauració? Jo crec que aquest és el camí. I, en tot cas, crec que correspon en aquests moments al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya aclarir-nos l'extrem en el qual hem de donar compliment a la sentència, que, efectivament, és ferma, més enllà de les iniciatives que ja ha fet el Govern de Catalunya.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el futur dels centres oberts i els serveis d'intervenció socioeducativa.

Pregunta

al Govern sobre el futur dels centres oberts i els serveis d'intervenció socioeducativa (tram. 310-00357/10)

La formula l'il·lustre senyor Pere Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Bosch Cuenca

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Honorable consellera, nosaltres li volem formular una pregunta al voltant dels centres oberts, del present i del futur dels centres oberts, un instrument que és essencial des d'un punt de vista de prevenció i atenció a la infància en situació de risc. També, lògicament, de garantiment de la igualtat d'oportunitats i també d'intervenció comunitària. Per tant, una peça bàsica.

Sabem que hi ha un desplegament important: 221 centres, que tenen 8.000 infants. I volem saber, tenint en compte que fa un any i un mes i escaig que es va produir una sortida al carrer dels treballadors i treballadores d'aquests centres, què ha fet el Govern per consolidar aquest model, i, sobretot, també parlar de futur, perquè el Govern està treballant conjuntament amb les dues entitats municipalistes, la Diputació de Barcelona i altres entitats, un nou model de centres oberts, de serveis d'intervenció educativa, i volem saber cap a on va aquest canvi de model i, sobretot, quina traducció pràctica tindrà.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, crec que compartim la importància del paper que desenvolupen els centres oberts en el nostre país, un recurs preventiu i socioeducatiu que compta amb un consens amplíssim, no només des del món local, en tant que és un recurs que gestionen ajuntaments, però també entitats socials, del tercer sector.

I en aquest sentit, com vostè sap, hem iniciat una línia de reforç important en la qual feia temps que treballàvem, certament. En aquest sentit vull destacar que per primera vegada s'ha obert una línia de suport per tal que els centres oberts puguin mantenir les seves activitats, les que desenvolupen al llarg de tot l'any, també durant el període estival, amb un doble objectiu: per una banda, garantir la cobertura de les necessitats bàsiques dels infants i adolescents atesos, que, com tothom sap, estem parlant d'infància i adolescència en situació de risc, però també per garantir l'accés

a unes activitats de lleure i socioeducatives en condicions d'igualtat.

En aquest sentit, hi hem destinat un pressupost important, de 7,4 milions d'euros, que suposa l'increment de fins a dues mil places més pel que fa a aquest accés als àpats, dos o tres àpats en funció de també la ubicació territorial dels centres oberts.

Crec que de tota manera el més important és considerar aquests centres dins del marc general dels serveis d'intervenció socioeducativa, que, per dir-ho de manera planera, persegueixen l'objectiu que els infants i joves en situació de risc puguin disposar d'un nivell bàsic de benestar imprescindible per al seu desenvolupament, de tal manera que siguin les mateixes famílies les que tinguin l'oportunitat d'abastir aquest nivell de confortabilitat als joves i preservar al màxim aquesta unitat familiar.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. El nostre grup li vol formular tres peticions que estem convençuts que seran ateses. La primera és que hi hagi la màxima participació possible en aquest document. No es tracta només que hi hagi un acord entre institucions, que aplaudim, sinó també d'entitats. I, per tant, volem participació d'entitats i també de partits polítics, perquè hi han molts partits polítics d'aquesta cambra que han tingut iniciatives en aquest sentit. I, per tant, és encomiable, és desitjable que aquest acord s'ampliï.

La segona petició és que això no es quedi com un document en un calaix del seu departament, sinó que tingui una traducció i, per tant, que tingui una traducció en la propera cartera de serveis socials. És fonamental que estiguem parlant de mesures concretes, amb dotació pressupostària i que tinguin traducció.

I la tercera petició també va en la línia d'això. El document té vint-i-cinc pàgines, i només hi han tres línies dedicades a quina ha de ser l'aposta, des d'un punt de vista pressupostari, per implementar aquest nou model. I, per tant, hem de demanar al Govern que, de cara al proper exercici pressupostari no només faci una aposta per consolidar aquest canvi de model, sinó sobretot perquè tingui una dotació pressupostària.

A nosaltres ens agrada allò que apareix en aquest document, ens agrada que s'ampliï la franja d'edat, ens agrada que hi hagi una intervenció des d'un punt de vista preventiu encara més reforçada. Ens agrada, també, que hi hagi una intervenció en l'àmbit de les famílies, que hi hagi un intent de fer arribar aquest servei a tot el territori, per tant, que es garanteixi la igualtat d'oportunitats des d'un punt de vista territorial. Però el que no pot ser és que això es quedi com un document de bones intencions, sinó que tingui una traducció pràctica.

Estem convençuts que això també li ho devia demanar ahir la Taula del Tercer Sector Social. Nosaltres com-

partim les seves peticions. I, per tant, li demanaríem que hi hagués una concreció en aquest sentit.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar Social i Família

Sí, no ha de patir, perquè aquesta àmplia col·laboració i participació l'estem buscant i l'estem tenint. Com deia, hem assolit un acord amb les entitats municipals, i en aquest moment estem treballant amb el conjunt d'entitats, com li deia, del tercer sector, i evidentment que ho compartirem amb tots vostès.

Si parlem en termes genèrics, com deia abans, d'aquests serveis d'intervenció socioeducativa, sap vostè que la nostra Llei de serveis socials els defineix com uns serveis socials bàsics, per tant, de competència exclusiva municipal amb cofinançament de la Generalitat. En aquest sentit, dir-li que el que hem detectat són una sèrie de necessitats –vostè hi feia referència–: la necessitat d'ampliar-ho a totes les franges d'edat, en aquest cas, ampliant al zero a tres, a la petita infància; que el servei es pugui prestar a tot el territori; que hi hagin serveis d'atenció diürna itinerants. I deixi'm dir-li que no és només un document, que ja tenim algunes mesures desenvolupades, experiències –catorze de zero a tres–, sis centres oberts itinerants, quinze serveis d'intervenció amb les famílies i el conjunt de mesures d'estiu, que ja estan en funcionament i amb un grau elevat de satisfacció.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers informes del Consell Assessor per a la Transició Nacional.

Pregunta

al Govern sobre els darrers informes del Consell Assessor per a la Transició Nacional (tram. 310-00355/10)

La formula la il·lustre senyora Carina Mejías, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Conseller Homs, li faig aquesta pregunta en la seva condició de portaveu del Govern i, per tant, les seves paraules comprometen tot el Govern, conseller.

Vostè va aparèixer ara, fa uns dies, al costat del senyor Viver i Pi-Sunyer en la presentació dels informes emesos pel Consell Assessor per a la Transició Nacional, i assentia a tot el que anava dient el senyor Viver i Pi-Sunyer, malgrat que les seves afirmacions són per nosaltres i per molta gent d'una extrema gravetat, conseller, i d'una falta de rigor insuportable.

Estem parlant d'un òrgan assessor del Govern, conseller, creat per decret del Govern, que, de forma absolutament irresponsable i frívola, pontifica sobre temes

extraordinàriament delicats, conseller, com, per exemple, la política monetària, els recursos hídrics, la dependència energètica o les relacions internacionals. I no vull recordar-li el que fa uns dies els va dir la senyora Merkel o el que ahir mateix va dir el senyor Hollande.

Inclús, aquests informes s'han referit a la possibilitat de pagar part del deute a canvi d'actius. No sé si inclouen també el deute que ha generat Caixa de Catalunya, pagat per l'Estat.

Jo li pregunto, conseller, com a portaveu del Govern: avala el conjunt del Govern de Catalunya el contingut d'aquests informes? Els subscriuen? Els fan seus?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, efectivament, el Consell Assessor per a la Transició Nacional, com vostè deu recordar, es va crear per decret el 12 de febrer del 2013. Aleshores, hi va haver qui va especular amb la possibilitat que això era un òrgan il·legal. Els fets han demostrat que just al contrari, eh? Ni ha estat, diguem-ne, en aquest sentit, judicialitzat ni analitzat des d'aquesta perspectiva. En qualsevol cas, doncs, ha anat fent la feina que, d'una manera transparent i coneguda per tots vostès i, a més a més, diguéssim que amb l'autorització, o vaja, l'impuls que també va rebre per part d'aquest Parlament amb diverses resolucions –millor dit, no?, més que autorització, l'impuls–..., i ha anat fent un conjunt de treballs, d'informes que cadascú hi pot expressar la seva opinió, però que, evidentment, per part del Govern de la Generalitat, en fem una valoració altament positiva. Són d'un gran interès, són d'una gran utilitat per a la feina, diguem-ne, que ens correspon de fer o una part de la feina que ens correspon de fer. I, des d'aquest punt de vista, doncs, en fem aquesta valoració.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Miri, conseller, no sé si un comitè d'operacions per demolir l'estat de dret és molt legal o molt legítim. Nosaltres considerem que no. I, de fet, li recordo que el Consell Assessor per a la Transició Nacional, com vostè mateix ha dit, és un consell assessor creat per decret del Govern.

Escolti, fa uns informes que cada vegada s'assemblen més als de l'Assemblea Nacional per Catalunya i la seva sectorial de cantaires per la independència. Miri, no és això, conseller. Vostès estan incorrent en

una responsabilitat enorme –enorme– com a govern de Catalunya.

Jo li pregunto, conseller, atès que vostè diu que aquests informes són d'una gran importància i en fa el Govern una valoració positiva: el Govern de Catalunya, del qual vostè és portaveu, avala i assumeix que si la consulta del 9 de novembre no es celebra perquè el Govern d'Espanya decideix aplicar la legalitat constitucional..., el Govern de Catalunya està disposat a fer cas del Consell Assessor per a la Transició Nacional i declarar unilateralment la independència? És això el que vostès avalen? És això el que fan seu? Ho pensen complir, senyor conseller?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. No tinc la sensació que a base de desqualificatius i d'improperis vostès, diguem-ne, puguin convèncer massa més gent de la que fins ara han convençut, que és no precisament la majoria del poble de Catalunya, no?

Jo crec que haurien de rellegir..., no sóc ningú per donar-los cap mena de consell, no?, però jo crec que haurien de rellegir la doctrina del mateix Tribunal Constitucional, fixi's què li dic, en el sentit de quin és el model constitucional que empara, doncs, vaja, la democràcia, que empara tot allò que té a veure amb propostes polítiques de l'ordre que siguin, que poden ser compartides o no per vostès –per vostès és evident que no. Però, en qualsevol cas, jo crec que abans de, diguem-ne, entrar en aquest terreny de la pura desqualificació per la desqualificació, que, hi insisteixo, crec que no aporta massa rendiment ni massa claredat en el debat serà que convindria que poguéssim tenir, doncs, vaja, jo l'invitaria a poder fer una lectura més pausada, més integral de tot el conjunt d'aquests documents. I segur que hi sabrà trobar elements per a la reflexió, que són molt interessants i, ho reitero, molt útils des del punt de vista del Govern, que nosaltres en fem una valoració, com li deia abans, altament positiva.

I, a més a més, estem molt agraïts que hi hagi gent en aquest país –és el cas del Consell Assessor per a la Transició Nacional, però també en d'altres casos– que facin contribucions i aportacions de nivell des d'una absoluta, diguem-ne, visió altruista, en el sentit que, com sap vostè, no cobren per fer-ho i, simplement, fan una aportació d'alt nivell.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el Dictamen del Consell de Garanties Estatutàries sobre el Decret llei 3/2014, pel qual s'estableixen mesures urgents per a l'aplicació a Catalunya de la Llei 27/2013, de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local.

Pregunta

al Govern sobre el Dictamen del Consell de Garanties Estatutàries sobre el Decret llei 3/2014, pel qual s'estableixen mesures urgents per a l'aplicació a Catalunya de la Llei 27/2013, de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local (tram. 310-00358/10)

La formula l'il·lustre senyor Pere Calbó, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Quina valoració fa el Govern del Dictamen del Consell de Garanties Estatutàries envers el Decret llei pel qual s'estableixen mesures urgents per a l'aplicació a Catalunya de la Llei estatal de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Il·lustríssim diputat, el capteniment que en fa el Govern, com no podria ser d'altra manera, és de respecte, perquè sempre respectarà les decisions del Consell de Garanties Estatutàries, encara que li recordo que són decisions no vinculants, li recordo que són decisions preaprovació d'una norma, a diferència del que succeeix amb altres instàncies, amb altres organismes, com el Tribunal Constitucional, que es pronuncien al contingut de normes que ja han sigut aprovades i, a vegades, fins i tot, referèndums.

Aquest respecte que expressa el Govern espero que també vostès l'expressin en el futur, quan hi hagin diferents normes que vagin al Consell de Garanties Estatutàries.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Pere Calbó i Roca

El dictamen del consell de garanties emès a petició del Partit Popular és contundent: dels setze articles del decret llei, tretze són contraris a l'Estatut –tretze són contraris a l'Estatut– i només tres respecten l'Estatut d'autonomia de Catalunya. El dictamen, a més, ha estat adoptat per unanimitat dels membres del consell. I el consell assenyala que el decret llei contravé l'Estatut per dues raons fonamentals: per una banda, per regular matèries reservades a les lleis de desenvolupament bàsic, i per incomplir el requisit d'urgència que justifica el decret llei.

Per cert, la vicepresidència del Govern té un currículum molt preocupant sobre decrets llei. En aquesta legislatura, serà el segon decret llei impulsat per la vice-

presidència que tira per terra el Consell de Garanties. Quin currículum, senyora vicepresidenta! Recordem també el disbarat que vostè va fer fa pocs mesos amb el Fons de cooperació local.

Vicepresidenta, vostè suspèn clamorosament i el Govern reacciona tard i malament. Tard perquè la llei estatal es va aprovar el passat 31 de desembre de 2013, i el Govern només reacciona passats set mesos i quan veu que ja s'apropa la data per a l'adaptació dels convenis a la llei. I reacciona malament, perquè el Govern aprova un decret llei que, de nou, tomba el Consell de Garanties.

Val la pena subratllar que el consell de garanties tomba el decret llei perquè és contrari a l'Estatut. Per tant, la seva proposta de decret de regulació no es pot comparar amb d'altres iniciatives de comunitats autònomes, ja que el seu decret llei, ho torno a dir, és contrari a l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

I això passa quan un govern només sap anar en contra de tota proposta que surti del Govern de l'Estat. I per això els demanem que deixin de fer el ridícul, els demanem que governin i que construeixin en positiu, els demanem que deixin d'anar a la contra del Govern d'Espanya.

Miri, aquesta llei que vostès tant critiquen és bona per als ajuntaments, i li'n posaré només un exemple. Amb aquesta llei s'hauria pogut evitar que vostès haguessin deixat tirats els ajuntaments respecte al finançament de les escoles bressol i de les escoles de música com el seu Govern ha fet; la llei estatal evitaria aquesta situació.

Per tant, els preguntem: quines responsabilitats polítiques pensa assumir la vicepresidenta per tot aquest nyap?

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Sí. Gràcies, presidenta. Senyor diputat, escolti, celebri que defensi amb aquesta passió l'Estatut. Espero que ho faci sempre amb la mateixa passió i defensi sempre també les decisions del consell de garanties i, en tot cas, també sigui capaç d'escoltar el Consell d'Estat quan parla i fa informes sobre l'LRSA. Crec que també, en aquest sentit, seria important.

Miri, el Govern farà –ha fet i farà– tot el possible per dotar de seguretat jurídica els ens locals en la presa de decisions, atesa la inseguretat que ha creat l'LRSA. Una norma –no ho dic jo únicament, sinó que ho diuen, doncs, la majoria de les comunitats autònomes governades pel PP– que, més que resoldre problemes, el que està fent és crear-ne, no? I, per tant, fins i tot en les seves comunitats autònomes governades, es posa de manifest que vulnera l'autonomia local

i no justament té el recolzament dels seus alcaldes ni dels seus regidors.

Escolti, aquest decret llei ha estat consensuat i demanat per les entitats municipalistes, i, per tant, té un absolut consens, cosa que no podem dir de l'LRSA. I el que em preocupa és dir-li: escolti, com és que vostès qüestionen, els diputats del Partit Popular, i porten a dictamen del Consell de Garanties Estatutàries un decret llei, un instrument que vostès mateixos, el seu partit ha utilitzat i ha portat a Galícia i ha fet el mateix a Castella i Lleó? On està la seva coherència? Si vostès són capaços de portar-lo en altres comunitats autònomes i aplaudir que es blindin sobre aquesta inseguretat jurídica, el que no entenc i el que em preocupa és la intencionalitat política que tenen vostès a l'hora de posar sempre pals a les rodes a qualsevol acció legislativa, a qualsevol acció de desenvolupament del nostre Estatut.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el sostre de despesa de la Generalitat per al 2015.

Pregunta

al Govern sobre el sostre de despesa de la Generalitat per al 2015 (tram. 310-00359/10)

La formula l'il·lustre senyor José Antonio Coto, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyor Mas-Colell, molts parlaments autonòmics debaten en les properes dates els sostres de despesa de l'any 2015, d'acord amb la Llei d'estabilitat pressupostària aprovada al Congrés dels Diputats i a què Convergència i Unió va votar favorablement. Per això, senyor conseller, senyor Mas-Colell, li pregunto: l'any 2015 passarà el mateix que l'any 2014 i els diputats del Parlament no podrem saber, debatre i votar el sostre de despesa del proper any 2015?

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta... Senyor diputat, quan el Govern del seu partit ens faci la mercè de comunicar-nos de quants diners dels catalans disposarem l'any vinent ens podrem plantejar contestar-li. De moment, com en anys anteriors, on sempre ha sigut la mateixa situació, seguirem el mateix procediment formal que en anys anteriors.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre diputat.

José Antonio Coto Roquet

Senyor Mas-Colell, el procediment formal és enviar-ho al Ministeri d'Hisenda i que no passi per aquest Parlament.

Catalunya és la comunitat autònoma, una de les poques, que ni tan sols informa en el seu Parlament autonòmic d'aquest límit de despesa. Mai ningú havia donat tant l'esquena al Parlament de Catalunya com ho està fent el Govern d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió, que ha estat l'únic govern que l'any 2013 ni tan sols va presentar pressupostos en aquesta cambra. Un govern, el del senyor Artur Mas, que mai ha complert amb els objectius de dèficit; un govern, el de Convergència i Unió, que ha multiplicat per dos el deute que va deixar el tripartit en només tres anys; un govern, el de Convergència i Unió, on qui pren les decisions és el senyor Oriol Junqueras, i on el senyor Artur Mas, tot cofoi, les fa seves sense dir ni piu; un govern, el de Convergència i Unió, que ha creat trenta noves taxes i cinc nous impostos només l'any 2014, mentre el Govern d'Espanya ajuda financerament la Generalitat de Catalunya i, a més, aprova una important rebaixa d'impostos que afavorirà les classes mitjanes i les empreses catalanes.

I, per si no n'hi havia prou que el Govern del senyor Artur Mas sigui el que té més dèficit, més deute, més inflació i els impostos autonòmics més elevats del conjunt d'Espanya, amb la negativa a portar el sostre de despesa en aquest Parlament també demostren que tenen greus tics antidemocràtics; demostren vostès, el Govern ERC - Artur Mas, que són el Govern més antidemocràtic autonòmic del conjunt d'Espanya. Si en democràcia, en una comunitat autònoma, no deixen que els diputats opinem sobre el sostre de despesa, no vull pensar què passaria en una Catalunya separada, on potser ens trobaríem fins i tot Pilar Rahola de presidenta del Tribunal Suprem de justícia en una Catalunya separada, tal com li agradaria a Artur Mas.

Per això, senyor Mas-Colell, li demanem, li exigim que sigui democràtic, sigui transparent, comparegui en seu parlamentària, abandoni el victimisme, presenti el sostre de despesa, sotmeti la votació i presenti els pressupostos de la Generalitat quan toca, tal com diu la llei per a l'any 2015.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Una intervenció tan brillant l'haig de deixar com està. I respecte a la despesa l'any vinent, només diré tres coses. Una, aquest Govern presentarà un pressupost que tingui la mateixa o superior despesa departamental l'any vinent. És el que reclama el manteniment de la qualitat dels serveis públics.

Dues, exigim uns ingressos que permetin fer el que acabo de dir i, com a mínim més, recuperar la paga doble dels treballadors públics.

Tres, que puguem fer això depèn únicament i exclusivament de la voluntat del seu partit, que és el que està governant a Espanya i el que controla el Ministeri d'Hisenda. O sigui, senyor Coto, que espero que vostè sigui tan eloqüent dirigint-se a Madrid com ho és en aquesta cambra.

I com que he dit que seria succint..., em sobra un minut, però realment ja he dit els tres punts. Són simples i completament..., ja n'hi ha prou, ja m'ha entès.

(Aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre el desplegament en el curs 2014-2015 de la Llei orgànica 8/2013, per a la millora de la qualitat educativa.

Pregunta

al Govern sobre el desplegament en el curs 2014-2015 de la Llei orgànica 8/2013, per a la millora de la qualitat educativa (tram. 310-00353/10)

La formula l'il·lustre senyor Joan Mena, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Mena Arca

No continuïn muts davant la massacre del poble palestí.

Bon dia a tots i a totes. Senyora Rigau, el passat 2 de gener el Govern de l'Estat va dictar la primera sentència de mort a l'escola pública de qualitat amb l'entrada en vigor de la LOMCE. Més enllà dels aspectes relacionats amb la defensa del català com a llengua vehicular al nostre sistema educatiu, que tenen una àmplia majoria social, política i pedagògica a Catalunya, al nostre grup ens preocupen també altres àmbits que queden altament afectats per la LOMCE i que caldria blindar i tenir clars a l'inici del proper curs.

Voldríem saber, senyora consellera, com pensa vostè evitar que el desplegament de la LOMCE a Catalunya elimini la participació i la democràcia interna de les nostres escoles o augmenti la segregació escolar, que és el que pretén el ministre Wert.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, bon dia, també. Miri, com sap, nosaltres prenem com a referència la LEC, tot i que sabem evidentment de l'abast normatiu i del caràcter orgànic i bàsic de determinats

apartats de la LOMCE –quasi tots. Per tant, nosaltres el que procurem, pel que fa a la representació i participació, és que no afectin aquella tradició en què la comunitat educativa té un pes i una veu importants en els nostres òrgans de govern, de manera que les funcions del director, que són emblemàtiques, continuen sent les que marca la LEC, encara que hàgim de desplegar elements que afecten la seva selecció.

Però, pel que fa a la presència dels consells escolars de centre, com vostè sap, hem acordat –i ho hem posat a les instruccions– que el director haurà de comptar amb un informe preceptiu dels membres de la comunitat. Per tant, procurarem, doncs, que hi hagi el màxim de participació en el funcionament i la presa de decisions dels nostres centres.

I, pel que fa a la segregació, vostè ja sap que la nostra aposta continua sent pels programes de qualificació, els PQPI, i no per la formació bàsica a partir de tercer d'ESO. Per tant, defensem en aquest sentit un enfocament que porti a l'obtenció del graduat escolar a la majoria d'alumnes.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Joan Mena Arca

Sí, senyora Rigau, més enllà, si m'ho permeten, de determinades gesticulacions adreçades al ministre Wert, de les quals vostè –no li ho negaré– és una gran experta mediàtica, des del nostre grup ens agradaria també escoltar un compromís de resistència real, activa, a la LOMCE. Vostè ens va dient que no es desplegarà aquesta llei, però de moment ja tenim un decret de provisió de plantilles que selecciona el professorat *ad hoc*, unes instruccions d'inici de curs que, com vostè ha dit, milloren la LOMCE, però no blinden el paper del claustre ni dels consells escolars, i un projecte de modificació del decret de direccions que sostrau a la comunitat escolar la potestat de decidir el o la directora del centre i li atorga un paper predominant a l'Administració educativa. És a dir, que serà finalment el departament, senyora Rigau, qui acabi decidint en aquests aspectes.

En definitiva, consellera, tenim la sensació que vostè està aprofitant tot allò que ideològicament comparteix de la LOMCE per aplicar-ho, mentre ens va dient que a Catalunya no s'aplicarà.

Què és el que li demanem des del nostre grup? Li demanem un pla alternatiu per minimitzar els efectes més negatius d'aquesta contrareforma ideològica del Partit Popular i endarrerir-ne l'aplicació tot el que es pugui amb l'objectiu que un canvi de govern a l'Estat derogui una llei que està feta per als interessos de les elits i en contra del dret a l'educació de les classes populars.

I li preguem, senyora Rigau, que tot això ho faci amb la màxima transparència possible i informant els agents socials i sindicals, que tenen moltes incerteses respecte de la seva acció de govern.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies. Senyor diputat, l'anomenat «decret de plantilles» no té res a veure amb la LOMCE. Fins i tot el Govern de l'Estat ens ha presentat ja un requeriment, fixi-s'hi. És un desplegament de la Llei d'educació de Catalunya.

Pel que fa al pla alternatiu, és el que compartim les comunitats que, com vostè sap, ens vam posicionar en contra de la LOMCE. Una altra cosa és que, tot i tenir un pla, i avui mateix, ara, hi ha una comissió a Madrid sobre el conveni que es vol fer firmar a les comunitats, i de manera coordinada les comunitats que no hi estem d'acord actuarem..., doncs, més enllà d'això, hi han aspectes que si són orgànics o bàsics s'han de tenir en compte.

Però, per exemple, pel que fa al decret de directors, li recordo que ahir hi va haver sessió al Consell Escolar de Catalunya; a final de mes n'hi ha una altra. Perquè entenem que és la millor manera de donar aquesta transparència i aquesta informació. Nosaltres no modifiquem les funcions del director, però adequem els mecanismes de selecció perquè siguin legals. I mantenim, cosa que no preveu la LOMCE, la representant de l'Administració local com a complement de la comunitat educativa, ja que la norma no ho preveu, i així donem més amplitud.

Però també li haig de dir una cosa per acabar...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

Doncs, ja he acabat.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la subhasta de drets de tala del bosc singular de l'avetosa de Riu, al Parc Natural del Cadí-Moixeró.

Pregunta

al Govern sobre la subhasta de drets de tala del bosc singular de l'avetosa de Riu, al Parc Natural del Cadí-Moixeró (tram. 310-00354/10)

La formula la il·lustre senyora Hortència Grau, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Hortència Grau Juan

No continuïn muts davant de la massacre del poble palestí; el silenci és còmplice.

Bon dia, conseller. Per quin motiu el seu departament va autoritzar el passat mes de maig la subhasta de drets de tala de deu hectàrees, vuit-cents metres cúbics de fusta, del rodal de l'avetosa de Riu de Cerdanya, un bosc madur, centenari, catalogat a l'inventari de boscos singulars de Catalunya i que tot ell està dins del Parc Natural del Cadí-Moixeró, malgrat l'informe en contra del mateix parc, malgrat anar en contra de la moció, incomplint la moció aprovada per aquest Parlament, per tots els grups d'aquest Parlament, la Moció 83/X?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

**El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural
(Josep Maria Pelegrí i Aixut)**

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, el Govern i aquest departament no permetran, ni han permès, ni permeten, ni permetran cap actuació que no estigui avalada per organismes científics i solvents que facin que aquest bosc sigui un bosc mil·lenari i, a més a més, madur, com vostè sap.

La presidenta

Per pregar la paraula la il·lustre senyora diputada.

Hortència Grau Juan

Gràcies, conseller. Conseller, miri, no es pot confondre la necessària preservació dels boscos madurs amb la gestió forestal. Nosaltres volem que es faci gestió forestal en el 99,7 per cent dels boscos de Catalunya, però hi ha un 0,3, només 3.200 hectàrees, que estan incloses en aquest catàleg, que s'han de preservar, i així ho vam aprovar en aquest Parlament.

Vostè pot defensar les declaracions del seu director general de Medi Natural, el senyor Trasobares –que, per cert, està bastant desaparegut–, quan diu que cal tallar arbres vells perquè surtin els joves, referint-se a aquesta avetosa?, quan justament el fet que siguin vells va ser el motiu perquè aquests arbres fossin inclosos en el catàleg.

Conseller, el seu departament està incomplint sistemàticament el mandat parlamentari envers els boscos singulars. I el més greu: ho està promovent amb boscos públics que gestiona directament, i permetent que alguns dels seus funcionaris facin deliberadament declaracions públiques que s'oposen al que aquí hem aprovat. I això, conseller, per molta llei que facin, no és bon govern. Conseller, com explica el Consell de Protecció de la Natura, per primera vegada li han fet un informe en contra del seu Pla general de política forestal.

Conseller, li demanem que aturi aquestes i altres futures tales de boscos inclosos en el catàleg, perquè si no ho fa..., li demanem que compleixi la resolució, perquè, si no ho fa, vostè i el seu Govern seran responsables d'una destrucció irreversible del patrimoni col·lectiu. Paradoxalment, l'any en què celebrem el tricentenari es vendran per 13.800 miserables euros una part de Catalunya que ja hi era el 1714. I, conseller, aquesta factura no té preu.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, per ser precís en la resposta, em permeto llegir-li tota una sèrie de qüestions que després li explicaré per què les llegeixo.

Primer, aquest bosc té un historial d'ordenació, per tant, un historial de gestió, des de l'any 1914. Utilitzaré unes paraules del conseller Vila: «Com diu, conseller?» De l'any 1914, que s'està gestionant en la proposta que es fa ara per gestionar –1914.

Dos, la gestió forestal duta a terme fins avui –la gestió forestal duta a terme fins avui– ha permès que aquesta avetosa hagi estat inclosa en aquest inventari de boscos singulars. Des de l'any 97 fins al 2006 hi ha una permanent avaluació del seguiment de les parcel·les d'aquest bosc i de la seva ordenació.

Tres, l'any 2008 –l'any 2008, ho repeteixo–, hi ha un projecte d'ordenació d'aquesta avetosa feta pel govern de torn, que són vostès. Aquesta ordenació parla de fer actuacions al bosc com les que es proposen fins a l'any 2018. Per tant, des del 2008 estem fent el que diu aquest pla, que em sembla que estaven vostès al Govern.

Directament atribuïble a la gestió forestal, destaca l'abundància del regenerat i de fusta morta en peu de grans dimensions. El valor de singularitat pel qual es va catalogar aquest bosc és per la presència de fusta morta en peu de qualsevol espècie. L'actuació silvícola proposada consisteix a conservar l'avetosa en una estructura irregular i millorar l'estabilitat del bosc. En cap cas es planteja tallar els arbres de mida superior ni els monumentals; tampoc està previst treure els arbres morts en peu.

Per tant, els experts del CREAM –organisme que crec que està fora de dubte– consideren que amb aquesta intervenció es mantindran els elements que fan singular aquest bosc. Gràcies a l'ordenació i al que s'ha fet i al que es pretén fer des d'aquest principi de segle xx, aquest bosc també destaca com a model de gestió silvícola, com a bosc singular, i és també en aquest aspecte com se reconeix. I, finalment, els experts del CREAM consideren que la gestió forestal proposada permetrà mantenir també aquesta singularitat. I això, a més a més, avalat per l'acompliment d'aquesta moció

que vostè diu del Parlament de Catalunya d'analitzar la planificació forestal, perquè així es fa.

Deixi de fer demagògia, compleixin les seves pròpies resolucions, i la convido a participar-hi per veure com això...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

...es fa d'acord amb el CREAM... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre el primer any del Pacte per a la infància a Catalunya.

Pregunta

al Govern sobre el primer any del Pacte per a la infància a Catalunya (tram. 310-00350/10)

La formula la il·lustre senyora Anna Figueras, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, presidenta. Honorable consellera Munté, poc després de prendre possessió del càrrec, declarava amb fermesa que la infància seria una de les seves màximes prioritats. Des del primer moment vostè va treballar de valent amb el seu equip per fer realitat el Pacte per a la infància que portàvem en el programa electoral de Convergència i Unió. Set mesos després d'assumir el càrrec de consellera, el Pacte per a la infància era una realitat. Un pacte, consellera, vostè ho sap, elaborat amb la participació del sector, de les entitats que treballen en l'àmbit de la infància, de la implicació de molts departaments de la Generalitat, atesa, evidentment, la transversalitat d'actuació que requereix una etapa vital de les persones, tan determinant com és, evidentment, doncs, la infància. I un pacte que va comptar amb el suport o amb la signatura de tot l'arc parlamentari –de tot, sense cap exclusió– i d'una setantena o de més d'una setantena d'entitats.

Per tant, consellera, volem posar en valor que vostè i el Govern han assumit els compromisos en infància i els han transformat aquest cop en evident realitat, com és el Pacte per a la infància.

De la signatura d'aquest pacte, consellera, va fer un any el passat 19 de juliol, si no vaig errada. I, per tant, doncs, amb el pacte, diguem-ne, com a referència, fa un any que s'ha anat treballant per la infància amb un cert consens polític, deixin-m'ho dir així, i amb una bona coordinació amb el món local i molt, molt intensament i estretament amb el sector, amb les entitats.

Destacar, consellera, la transparència i la voluntat de retre comptes del seu departament i del Govern en matèria del pacte al qual ens referim. Ho vàrem poder copsar en la darrera comissió de seguiment, celebrada el passat 17 de juliol, on determinats membres del sector –no aquesta diputada que els parla, sinó algun membre del sector– destacaven la transparència amb la qual vostès estan treballant aquest pacte –de la qual cosa es felicitaven ells, ens en felicitem nosaltres–, i, segons qui s'expressava en aquell moment, deia que era quelcom impensable uns anys enrere.

Així, doncs, consellera, un any després de la signatura, volem saber què ha significat aquest pacte, com han desplegat aquest pacte, quines accions s'han impulsat per part del Govern durant aquest primer any de pacte; en definitiva, quin és el balanç que fa el Govern del Pacte per a la infància a Catalunya i també quines són les perspectives de futur.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, em demana, entre d'altres coses, una valoració d'aquest primer any de vigència del Pacte per a la infància i l'adolescència. Jo li donaré tres raons, que crec que podem compartir tots, que fan que aquesta hagi de ser una valoració positiva. En primer lloc, perquè es tracta d'un instrument de definició i de priorització de polítiques d'infància; també perquè prové d'una estratègia àmpliament compartida, i finalment perquè és un full de ruta viu, amb mesures, amb objectius, amb calendari, amb pressupost i amb indicadors de seguiment, i perquè representa un espai molt valuós, que abans no teníem i ara sí, de diàleg amb les entitats del sector, però també amb els col·legis professionals, amb els agents socials i econòmics, i evidentment també amb els grups parlamentaris, perquè tots vostès són signants del pacte.

I l'altre dia en la comissió de seguiment els explicàvem el Pla d'atenció integral. I aquest pla ha comptat amb la participació de fins a cent cinquanta professionals experts en la matèria. Vull dir amb això que les mesures a desenvolupar en els propers anys no només han estat molt treballades, sinó també àmpliament consensuades.

I igual que abans he fet referència a una valoració positiva, des d'Europa també l'ha tingut el Pacte per a la infància –des de la Comissió Europea– pel seu alt grau d'adhesió, però també perquè incorpora recomanacions europees en aquest sentit.

Però deixi'm que ara li parli, més enllà de la satisfacció, de la feina que ens queda per fer, dels reptes pendents, de tot allò que hem de poder dur a terme en els propers anys, perquè aquest pacte té i ha de tenir un llarg recorregut. Per exemple, en l'àmbit de la

participació, la participació dels infants i joves en els afers que els són propis. O continuar el treball amb els mitjans de comunicació perquè continuïn oferint una imatge al màxim positiva d'aquest grup d'edat. O l'impacte, l'impacte de les lleis, dels plans, dels programes de govern en la infància. També tots aquells compromisos compartits. Vostè ha dit: «És una prioritat.» Doncs, és una prioritat de país, i les entitats ens demanen que es visualitzi tota la feina que es fa des del món local, des del mateix tercer sector, també en el marc de la infància. I com que deia abans: «És un document viu», doncs, hem de ser capaços d'anar incorporant noves mesures en funció de les demandes i les necessitats, que van canviant. Allò que té de nou i d'útil crec que són aquests aspectes.

I, després, som molt conscients que la inversió en infància és altament estratègica. I, per tant, en aquest sentit, el compromís que vam refermar també –i ho fem aquí, en seu parlamentària, i ho vam fer l'altre dia en la comissió de seguiment del pacte– és el de fer tots els esforços possibles per preservar tant les partides pressupostàries actuals com reforçar tots aquells aspectes que hem coincidit tots que són essencials, que és la prevenció, que és la protecció i que és la promoció de la infància.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les actuacions per incentivar la incorporació al mercat dels habitatges buits.

Pregunta

al Govern sobre les actuacions per a incentivar la incorporació al mercat dels habitatges buits (tram. 310-00351/10)

La formula la il·lustre senyora Meritxell Roigé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller Vila. Tal com hem exposat en diferents ocasions en aquest plenari i tal com és sabut, estem davant d'una crisi que suposa que moltes famílies no puguin mantenir el seu habitatge habitual i, per tant, es troben en risc d'exclusió social residencial. I en aquesta línia sabem que està actuant el Govern per tal de combatre-ho.

Tot i això, segons dades del Consejo General del Poder Judicial, es van produir durant el 2013 al nostre país aproximadament uns setze mil llançaments. Sabem que molts d'aquests llançaments no són habitatges habituals; també sabem que la majoria d'aquests també són habitatges que es troben buits, i també sabem que molts d'aquests llançaments per execucions hipotecàries se'ls acaben adjudicant entitats financeres. Tot i això, són dades que ens preocupen, ens preocupen molt al nostre grup parlamentari, perquè, certament, demostren que hi ha una situació molt complicada per a moltes famílies al nostre país.

I per combatre aquesta problemàtica sabem que el Govern ha actuat i ha fet un gran esforç pressupostari per tal de donar-hi resposta, com ha estat també el fet que des del seu departament s'hi han destinat, els últims dos anys, 110 milions d'euros per tal de poder destinar-los a polítiques d'habitatge, fet que ha suposat que s'hagi pogut arribar, l'any 2012, a més de 20.000 famílies i que l'any passat, l'any 2013, s'hagin superat les 24.000 famílies ateses. A la presentació del Pla per al dret a l'habitatge vostè, conseller, ja va informar que s'ha incrementat el pressupost d'enguany per tal de poder donar encara més ajuts a famílies i que el pressupost per tal de desenvolupar aquest eix social del pla fins al 2016 arriba als 258 milions d'euros.

I entre els objectius per desenvolupar aquest pla hi ha el fet de poder incentivar l'entrada al mercat d'aquells habitatges que es troben desocupats al nostre país. I cal dir que a Catalunya comptem amb un important parc d'habitatges que es troben desocupats. I, per tant, tenim una gran oportunitat al nostre país de poder destinar aquests habitatges a lloguer social per tal de donar sortida de sostre assequible a aquestes famílies que tant pateixen o que poden arribar a patir la pèrdua del seu habitatge habitual.

Per tant, en aquest sentit, conseller, des del nostre grup parlamentari li voldríem preguntar quines actuacions està impulsant el Govern, quines actuacions està impulsant el Departament de Territori per tal d'incentivar la incorporació al mercat, preferentment en règim de lloguer, d'aquests habitatges que es troben desocupats al nostre país.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada, si li sembla, em centraré exclusivament a veure quines són les principals mesures d'estímul que estem en aquests moments duent a terme per tirar endavant la mobilització de parc d'habitatge de propietat i fer possible que es posi a disposició per al lloguer.

D'entrada, quatre iniciatives molt concretes que estan donant els seus resultats. Una primera iniciativa és i ha fet possible que 9.200 habitatges en aquests moments s'hagin posat a disposició de l'Agència Catalana de l'Habitatge per fer possible el lloguer. I s'han garantit tres coses: d'entrada, unes rendes significativament inferiors al que serien les condicions de mercat; en segon lloc, el que en diem una «assegurança multirisc», que fa possible que si un possible llogater deixa desperfectes a aquell habitatge, doncs, l'agència pugui cobrir i reparar..., eh?, perquè el propietari no vegi lesionada la seva finca, i, en tercer lloc, la garantia de cobrament. Aquest és un dels temes que sovint un propietari, quan decideix o no si posa a disposició de l'Agència Catalana de l'Habitatge, doncs, el seu habitatge, el seu immoble, té molt en compte. Per tant, rendes inferiors als preus de mercat, asseguran-

ces multirisc per a casos de desperfectes, i garanties de cobrament. Això ens ha donat un resultat raonablement positiu, i en aquests moments tenim un parc de més de 9.000 habitatges, hi insisteixo, mobilitzats per aquesta via.

Hi ha un segon aspecte important, que és conegut i que aquesta cambra ha valorat, que són els diversos convenis amb les entitats financeres que hem subscrit. Hi ha un parc d'habitatges important, buits, que, de fet, no s'adiuen amb la vocació que tenen aquestes entitats financeres i que, per tant, és d'interès comú, per part de les entitats i per part del Govern, fer possible la seva mobilització. Més de 1.230 habitatges en aquests moments, provinents de Catalunya Caixa, de Bankia o de la Sareb, i que ja estan a disposició del món local, eh?, d'acord amb l'Agència Catalana de l'Habitatge.

Tercer aspecte, molt important, posat en funcionament a partir del 15 de juliol passat: el que n'hem dit «lloguer solidari», fer possible que aquells propietaris que ho vulguin i que no puguin posar en lloguer el seu habitatge perquè tenen pendent de fer alguna petita obra, eh?, de reparació d'instal·lacions, de cuina, de serveis, etcètera, doncs, puguin rebre una subvenció a fons perdut del Govern, de fins a dotze mil euros, i que amb aquesta subvenció, a canvi, durant sis anys el Govern pugui disposar d'aquest habitatge. A més a més, aquest ajut es complementa, eh?, amb unes petites despeses de comunitat, que també assumeix el Govern.

Finalment, com és sabut, l'impost sobre pisos buits, que afecta els setanta-dos municipis amb una demanda acreditada, i que creiem que també serà una mesura d'estímul.

Fer-li notar que ahir al vespre vam signar, d'acord amb el Ministeri de Foment, el que és conegut com a Plan de la vivienda, que això suposa implementar, eh?, 116 milions d'euros en els nostres programes socials d'habitatge i, per tant, poder reprendre per primera vegada en molts anys un pla de rehabilitació d'habitatges, que des del 2010...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...no es convocava.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les dades de la liquidació del model de finançament del 2012.

Pregunta

al Govern sobre les dades de la liquidació del model de finançament del 2012 (tram. 310-00352/10)

La formula l'il·lustre senyor Roger Montañola, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Roger Montañola i Busquets

Sí, moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller Mas-Colell, fa uns dies vostè feia unes declaracions a la televisió on demanava al Govern central que s'estrenyís ell el cinturó i abandonés la política d'asfíxia a la qual estan sotmeses moltes de les comunitats autònomes. Una política d'asfíxia que perjudica greument aquestes comunitats, que són, a més a més, aquelles que doten els serveis fonamentals de l'estat del benestar, per tant, salut, educació i serveis socials, i que, per tant, no hi ha ni raó econòmica ni de justícia que argumenti aquesta situació política. Davant d'aquesta situació, des del nostre grup parlamentari constatem una sèrie de qüestions que ara li determino i, a continuació, la següent pregunta.

Primer de tot, no té sentit que les comunitats autònomes, que són les responsables d'un terç de la despesa pública, tinguin tan poca capacitat de decisió sobre els ingressos i tinguin, per tant, un espai fiscal tan reduït. Tampoc té sentit, conseller, que les comunitats autònomes, que són les responsables d'un terç de la despesa i d'aquesta despesa tan substancial que li he dit, tinguin tan poc marge de dèficit, comparativament amb la resta de l'Estat. I tampoc té lògica ni té sentit, conseller, que el Govern espanyol, veient aquesta situació, es permeti el luxe d'abaixar impostos mentre les comunitats viuen aquesta situació. I ja, per culminar tan brillant exercici de cinisme polític, el Govern regala –sí, sí, regala– tres dècimes de dèficit a Europa, no sabem amb quina voluntat.

Davant d'aquesta situació, conseller, ens interessa saber, a aquest grup parlamentari..., el fet que l'Estat recentment ha fet públiques les dades de liquidació del model de finançament del 2012. I, per tant, voldríem saber com afectarà aquesta liquidació a les arques de la Generalitat de Catalunya i si el conseller considera que el model de finançament actual és just.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyor diputat, el sistema de finançament que tenim actualment s'implementa de la següent manera: cada any el ministeri estima quins seran els ingressos corresponents a aquell any, la recaptació corresponent a aquell any, que correspon segons el sistema de finançament, i determina una bestreta; dos anys més tard es fa la liquidació. És a dir, la quantitat neta que rebem cada any és la suma de la

bestreta corresponent a aquell any més la liquidació corresponent a dos anys anteriors.

Això ho explico perquè quan, per exemple, el ministre diu que l'any vinent, 2015, hi haurà un augment de la bestreta de 3.900 milions d'euros, agregat de totes les autonomies, la pregunta que cal fer-li és: «Escolti, parlem en termes nets, no parlem en termes de bestretes.» El que nosaltres realment rebem és la suma de la bestreta i de la liquidació. En teoria –en teoria–, aquest sistema s'ha inventat per donar seguretat, perquè així a principi d'any, passi el que passi amb l'economia, nosaltres sabem el que rebem, podem planificar, etcètera.

Què passa en realitat? Li dono dos exemples de les patologies en com s'ha implementat això. Una és la bestreta del 2014. La bestreta del 2014 és 550 milions inferior als ingressos de l'any 2013; això, en moments de recuperació i en moments en què la recaptació està pujant. És a dir, els nostres ingressos no segueixen el batec de l'economia, sinó alguna altra cosa.

Segon exemple: la setmana passada ens arriba que aquelles liquidacions que se'ns havien enviat a primer d'any perquè poguéssim planificar bé, doncs, resulta que, mira, ves per on, ara la liquidació de fa dos anys és de 80 milions menys, i el mes de juliol se'ns comunica que tenim 80 milions menys que l'any passat. Tot això en nom de poder preveure bé.

Miri, el que nosaltres volem és una agenda pròpia, la capacitat de recaptar els nostres impostos i d'assumir els riscos que sigui. Necessitem gabinets de seguiment macroeconòmic i no gabinets d'imaginar de quina banda del llit es lleva cada dia el ministre...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...a càrrec.

La presidenta

Passem ara a les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la liquidació del sistema català de caixes i sobre la impunitat dels responsables de l'enfonsament de Catalunya Caixa (tram. 317-00206/10)

La primera és sobre la situació política i social, i la formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Sis-cents morts, sis mil ferits i cent mil desplaçats en la major presó a cel obert del món, que es diu Gaza, i aquest Parlament encara mut.

Però, en l'àmbit de la sessió de control, una pregunta sobre la notícia que hem conegut aquesta setmana, del punt final a la liquidació del sistema català de caixes. El 2008, Jaume Guardiola, conseller del Banc Sabadell, en una conferència d'ESADE va dir: «Les caixes tenen els dies comptats.» Es va muntar un gran rebombori, però avui li hem de donar la raó.

Com queda Caixa Catalunya? Avui sabem que el *pack* immobiliari se'l queda Blackstone, un dels pitjors fons voltor depredador, aquí i arreu, d'una economia globalitzada, i que el BBVA, en una operació d'estat, doncs, es quedarà també Catalunya Caixa. BBVA –presentem-lo en societat– ja ha anunciat que farà retallades per un 40 per cent. El BBVA que desnona; el BBVA que especula amb el deute públic desvergonyidament; el BBVA que colonitza i escanya Amèrica Llatina de nou; el BBVA que no està exempt pas de casos de corrupció, com les pensions privades de Jersey; que estan directament vinculats a la indústria militar, directament vinculats a la indústria de la mort; que treballen reiteradament en paradisos fiscals evadint, i amb desenes de societats pantalla, i que també arriba a Catalunya en un context on la PAH d'Osona fa trenta-set dies que acampa davant del BBVA de Manlleu per exigir cinc resolucions a persones socialment excloses.

Molt ràpidament. U: considera que és una operació d'estat? Dos: com explica a la societat catalana que el major saqueig i robatori patrimonial i financer de casa nostra quedi en la més absoluta impunitat? Un forat d'11.600 milions no deixa cap responsable? Com explica el president de la Generalitat això a la nostra societat? Onze mil sis-cents milions, que és el doble de totes les retallades que hem patit. On neix i s'expandeix aquesta impunitat? I, molt ràpidament, sí que hi ha alternatives. A Islàndia s'han jutjat i empresonat banquers. Als Estats Units, el Bank of America ha tingut una multa de 8.800 milions d'euros per les *sub-primes*. Per què, president? Per què aquesta impunitat? Per què, per què i per què el major escàndol financer queda impune?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, en primer lloc, li volia fer un comentari sobre el tema de les caixes a Catalunya. Crec que és una llàstima que s'hagi perdut aquest sistema de caixes, en general. En queda, certament, una, molt gran, molt important, que acaba de constituir la primera fundació de tota l'Europa continental, amb seu a casa nostra. Això ho hem d'apreciar. Però tota la resta, efectivament, doncs, va quedar liquidada.

També ens hem de preguntar si, per arribar a aquest punt, des de Catalunya es van fer les coses que s'havien de fer correctament. Perquè és gairebé impos-

sible liquidar tot un sistema de caixes sense que des d'aquí hi hagi absolutament cap mena d'intervenció o de responsabilitat, encara que és cert que el control i la tutela financera no corresponen a les autoritats catalanes, sinó que corresponien i corresponen, encara avui, a les autoritats espanyoles, i creixentment a les autoritats europees.

La segona valoració que li volia fer és que, si vostè em parla genèricament, no d'una operació concreta, del que és el rescat d'entitats financeres, a mi també em sembla un escàndol. Li ho dic clarament. Ara, vostè posava un exemple d'un lloc en què s'ha fet diferent. Però no ha posat tots els molts exemples d'on s'ha fet igual. Gairebé a tots els països del món, sense excepció, llevat d'Islàndia, que vostè esmentava, a tota la resta, amb fons públics s'han rescatat bancs privats. A mi, com a ciutadà em sembla escandalós, sincerament, perquè són milers de milions d'euros, o de dòlars, de diner públic –vol dir de la gent–, posats a rescatar, moltes vegades, entitats privades. Però fixi's que, si això s'ha fet a tot el món, deu ser per alguna cosa. Vostè em dirà: «És que el sistema del món no funciona.» Si em diu això, doncs, aleshores jo li dic que de moment no n'hi ha un altre que estigui provat que funcioni millor; encara que aquest, òbviament, té mancances molt greus.

La presidenta

Té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Molt breument. Sí que hi ha un sistema que s'ha salvat, president; són les caixes cooperatives, que aquestes sí que sobreviuen encara. Dos: la caixa que deia que ha sobreviscut no és una caixa, és un banc. I tres: preguntava pels responsables. I molt breument, i en set segons, ens agradaria saber a iniciativa de qui es va fer la reunió amb la trilateral, quin missatge els va traslladar, i quin missatge va rebre. Amb l'entès que la trilateral va ser aquella comissió que el 1975 ja deia que Europa tenia excés de democràcia.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor Fernández, jo rebo moltíssima gent, i gairebé sempre és a petició d'ells. Aquest va ser el cas.

I respecte del que deia vostè de les cooperatives, i moltes seccions de crèdit de cooperatives agràries, també. I algunes, no. Per tant, també dintre del món cooperatiu han passat moltes coses. I ho torno a dir: malgrat tot, la fundació, que ara..., vostè diu: «Ara és un banc, CaixaBank»..., i una fundació. I aquesta fundació amb seu a Catalunya és la més important en actius de tot Europa, i fa obra social.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les balances fiscals i sobre l'entrevista amb el president del Govern de l'Estat (tram. 317-00204/10)

I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president... Hoy, señor Mas, se están a punto de publicar oficialmente las balanzas fiscales, que algunos grupos de esta cámara hemos pedido reiteradamente en los últimos años. Unos lo han pedido, como su grupo parlamentario, para decir y para hacer un mensaje de victimismo, el famoso «España nos roba»; otros lo hemos pedido para hacer justicia y que se sepa la verdad, para que las mentiras y el populismo no calen en esos mensajes que ustedes lanzan.

Señor Mas, no va a haber novedades; ya lo han publicado algunos periódicos. La única novedad es que tener un 4 por ciento –un 4,3 concretamente– de déficit fiscal en una comunidad altamente poblada, con industria y con tradición económica, no es ninguna cosa del otro mundo. Es simplemente normal en un país normal.

Por tanto, señor Mas, el «España nos roba» se ha agotado, se ha acabado. Ya no vale decir que Cataluña tiene..., hay una cruzada mundial, española, europea, contra Cataluña. No, lo que pasa, señor Mas, es que han bajado los ingresos, hay crisis económica, y todas las comunidades sufren esa situación. Madrid es la comunidad autónoma que más lo sufre, ese déficit fiscal, con un 8,8; Baleares, un 5,71; Valencia, la Comunidad Valenciana, un 2. En definitiva, señor Mas, lo que pasa en Alemania, lo que pasa en Austria, lo que pasa en Francia, lo que pasa en cualquier país del mundo. Con una diferencia: en España sí se han publicado las balanzas fiscales, y ni siquiera en los países federales se publican.

Por tanto, señor Mas, acabado el «España nos roba» y teniendo usted una oportunidad el próximo día 30 de reunirse con el presidente del Gobierno en nombre de todos los catalanes, yo le pido, desde nuestro grupo parlamentario, que aproveche la ocasión. Y le pregunto, señor Mas: ¿va a ir usted con un mensaje de suma, de intentar sacar adelante este país, que es España, y la Unión Europea, que es nuestro marco común? ¿Va a ir usted con un mensaje positivo, también para mejorar la financiación autonómica de Cataluña para la sanidad, para la educación, para los servicios públicos? ¿O va a seguir usted con el mensaje victimista, con el mensaje de división? Yo le propongo que sume, que una y que vaya a defender lo que nos une a todos los catalanes, que es: servicios públicos de calidad, calidad de vida y una España más democrática. No vaya con el mensaje, por favor, de división. Le pregunto:

¿qué va a hacer usted el próximo día 30 con el señor Rajoy? ¿Cuál de los dos caminos va a escoger?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Li respondré en la primera part sobre balances fiscals, i a la segona part, de la pregunta sobre la reunió a Madrid.

Balances fiscals. Em sorprèn que vostè doni crèdit als tècnics que fan això fora de Catalunya i els resti crèdit als que ho fan a Catalunya, perquè d'acadèmics n'hi ha a tot arreu. I uns han publicat unes balances fiscals a Catalunya i són acadèmics, i uns altres les han publicades a fora de Catalunya i també són acadèmics. I resulta que un dels dos mètodes de les balances fiscals, que sempre se n'han de calcular dos, si es vol ser objectiu, un d'aquests dos és el que s'ha calculat a fora de Catalunya, concretament a Espanya –un dels dos. Per què no han calculat els dos, igual que els acadèmics catalans? Sospitos.

I dos: la diferència està entre 8.500 milions i 11.000. Doncs, miri, ara recuperarem, en un dels mètodes, línia per línia, i veurem on hi ha les discrepàncies. I a veure si els acadèmics d'aquí i els acadèmics d'allà es posen d'acord en un objectiu comú. I a partir d'aquí podrem parlar de tot. Però de tot vol dir de tot: dels dos mètodes, que a Espanya s'han deixat de calcular per interès purament polític.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor diputat.

Albert Rivera Díaz

Ya me imaginaba, señor Mas, que a usted nunca le valdrá ningún método de nadie, porque el «España nos roba» es su eslogan. Pero, señor Mas, yo le he hecho una pregunta. Aproveche, por favor, lo que le queda –un minuto, veintiséis– para contestarme qué va a hacer en esa reunión. ¿Va a ir usted con un mensaje victimista y de recalcular no sé qué cálculo que a usted no le ha gustado lo que se ha publicado? ¿O va a ir a defender un modelo de financiación para garantizar la sanidad, la educación, en Cataluña, igual que el resto de comunidades? Señor Mas, por favor, representenos y deje de dividirnos. Represente a los catalanes que queremos vivir mejor. No queremos ser distintos, queremos ser mejores. Y para vivir mejor se necesitan dinero, recursos y, sobre todo, estar unidos dentro de España y de Europa.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Ara, efectivament, li respondré per la reunió de la setmana que ve. Reunió, per cert, feta a instàncies del Govern de Catalunya. Jo espero..., vaja, jo escoltaré també. Vaig a aquesta reunió a fer propostes, òbviament. N'hem fet moltes, des de Catalunya, en aquests darrers temps.

Vostè deu recordar, quan vostè parla del tema del model de finançament, que jo vaig anar a la Moncloa al setembre del 2012 a parlar només i exclusivament del pacte fiscal. Per cert, una setmana després d'una gran manifestació que hi havia hagut a Barcelona de més d'1 milió de persones que deien: «Catalunya, nou estat d'Europa.» I jo vaig anar a parlar del pacte fiscal, per cert, amb un acord polític molt gran i molt majoritari en aquest Parlament, que incloïa tots els partits que en aquest moment, o gairebé tots els partits que en aquest moment estem a favor del dret a decidir i de la consulta. Jo vaig parlar d'això. Hi ha una proposta molt concreta.

La pregunta que ens fem, senyor Rivera, i que jo crec que vostè com a diputat català també hauria de fer, és: i a l'altra banda, hi ha alguna proposta d'alguna cosa? Perquè vostè només fa preguntes sobre què proposem nosaltres, que és molt conegut. Però la gran pregunta, senyor Rivera, és: a vostè se li ha acudit, algun dia, a part de defensar els acadèmics espanyols i atacar els catalans, preguntar si al president del Govern espanyol se li ha acudit alguna cosa per enfocar el benestar i el progrés dels ciutadans de Catalunya, senyora Rivera? Això no ho sento mai.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el bombardeig contra la població de Gaza (tram. 317-00208/10)

I la formula l'illustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies. President, un poble que vol la llibertat ha d'expressar la solidaritat amb els pobles oprimits. (*Els diputats del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa s'aixequen i mostren uns cartells.*) Sí, així ha de ser. Avui estem assistint a una vergonya, una vergonya mundial (*l'orador mostra la portada d'un diari*): la massacre d'un poble, el poble palestí, a la franja de Gaza -3.752 ferits, 620 morts, un de cada tres són infants.

Catalunya aspira a decidir el seu futur, president. I jo vull que el president del meu país es pronunciï a favor de la dignitat d'un poble, que condemni els bombardejos indiscriminats, que faci un acte de rebuig al càstig col·lectiu que està patint el poble palestí, i que condemni el Govern fanatitzat de Netanyahu per tot

allò que està fent. Pensa dir alguna cosa sobre la matèria, president?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, a mi, com a ciutadà, com a ésser humà i com a català, em repugna tota mena de violència. Ho torno a explicar: tota mena de violència.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'illustre senyor diputat.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. President, no li ho pregunto com a ciutadà, li ho pregunto com a president de la Generalitat. Vostè representa una institució i expressa el que ha de voler un país. I a vostè, que parla, sovint, que els pobles han de poder decidir el seu futur i que demana suport a la causa catalana, el que li demano és que vostè expressi la condemna al bombardeig que avui està patint el poble palestí, que s'està produint a la franja de Gaza.

Fa quinze dies ni vostè ni el seu grup van estar a l'alçada. Van votar en contra de demanar a Israel que ratifiqués l'Estatut de Roma, pel qual s'estableix la Cort Penal Internacional. Van negar demanar-li a Israel que s'abstingui d'utilitzar el càstig col·lectiu. Van dir «no» a publicar els acords signats amb institucions i amb el Govern d'Israel. Van dir «no» a aturar els acords amb empreses i institucions que participen en l'ocupació i la colonització il·legal de territoris palestins. Desmond Tutu, Premi Internacional de Catalunya, va dir que, si ets neutral en situacions d'injustícia, has triat el costat de l'opressor.

Miri, president, és simple: com a president de la Generalitat, vostè condemna el bombardeig sobre Gaza? Com a president de la Generalitat, vostè està d'acord que es suspenguin els acords amb institucions i empreses que participen en l'ocupació il·legal. Com a president de la Generalitat, vostè pot expressar que aquest país i el seu Govern no són indiferents davant d'un patiment com estan patint el poble palestí i la franja de Gaza, a mans d'un govern fanatitzat com és el Govern de Netanyahu?

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Evidentment, li responc com a president, i li ho torno a dir: jo condemno *totes*

les violències, i crec que el poble català ha de condemnar totes les violències; senyor Herrera, totes. A vegades, quan els escolto, tinc la sensació que vostès condemnen *unes* violències, però no totes. Unes es poden justificar, i unes altres, no. Jo les condemno totes, i els morts són morts igual en un costat i en un altre, i no només allà –i no només allà. O és que vostès no condemnen, per exemple, el que ha passat amb l'avió de la Malaysia Airlines? (*Algú crida: «Molt bé!»*) Això no està en els cartells d'avui. Per què? (*Veus de fons.*) Perquè aquests morts són diferents?

La presidenta

Un moment, si us plau –un moment. Un moment, si us plau, està responent el president. (*Remor de veus.*) Un moment, si us plau. Vostès ja han tingut el seu torn.

El president de la Generalitat

Aquests morts són diferents? Els morts del Sudan són diferents? Els de Nigèria són diferents? Tots aquests no existeixen? Perquè també deuen ser éssers humans, no? Jo condemno *tota* la violència; la de l'exèrcit israelià, evidentment que sí, si és el que vostè vol sentir. I també quan els palestins maten israelians gratuïtament; també ho condemno. Vostès això no ho diuen, però jo sí. Tampoc està en les pancartes, però jo ho dic, perquè crec que interpreto molt millor la voluntat del poble de Catalunya i el tarannà de Catalunya si condemnem tota l'acció violenta que es produeix arreu, on sigui.

No sé si aquesta resposta el satisfà o no. Si no el satisfà aquesta resposta, senyor Herrera, és que alguna cosa, més enllà de la violència, vostès volen incorporar en aquest discurs. I aquí no m'hi trobaran –aquí no. En contra de la violència, absolutament. Més enllà de tot això, doncs, tinc la sospita que, com que vostès condemnen determinats tipus de violència i d'altres els passen per alt, aquí hi deu haver alguna altra explicació que jo, evidentment, no m'atreveixo a avançar, perquè no vull, en aquest sentit, fer prejudicis que no toquen i que no vénen al cas.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les propostes i els objectius de la reunió amb el president del Govern de l'Estat (tram. 317-00210/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, amb quines propostes, amb quin objectiu concret va

vostè a la reunió amb el president del Govern d'Espanya el proper dia 30 i què espera d'aquesta reunió?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, jo espero poder fer propostes concretes, i espero amb gran interès i amb gran delit poder rebre respostes i propostes concretes de l'altre costat, que a hores d'ara ignoro quines són.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'excel·lentíssima senyora diputada.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Jo, president de la Generalitat, esperava que com a representant de quasi mig milió de catalans vostè expliqués avui en aquesta cambra les *seves* propostes, els seus objectius, el que vostè va a defensar en nom del poble de Catalunya per sortir de la crisi i per millorar el progrés i la qualitat de vida dels catalans. Veig que vostè el relat del victimisme sempre el té recurrent. Ha d'esperar a veure què li diuen els altres, a veure què fan els altres. Vostè avui, com a president de la Generalitat, ha de donar resposta als catalans que volem saber de què va vostè a parlar amb el president Rajoy, i què és el que vostè proposa per a la millora de la qualitat de vida dels catalans.

Miri, senyor Mas, vostè té el dia 30 una gran oportunitat. Una gran oportunitat d'encetar una etapa constructiva, una etapa positiva, per a Catalunya i per a tots els catalans, no només per als independentistes, sinó per als 7 milions i mig de catalans. No la desaprotiti, senyor Mas. Li parlaré amb humilitat, però també amb claredat: Catalunya no és la Catalunya oficial, la del senyor Homs, la de vostès, la dels mitjans públics ni la dels mitjans privats subvencionats. La Catalunya real és la de tots, la de tots els que volem que finalitzi aquest procés independentista que ens porta a un xoc de trens. La Catalunya que tots volem és la que espera que el president de la Generalitat actuï amb majúscules en la reunió del proper dia 30.

Nosaltres sí que li direm del que creiem que ha de parlar. Ha de començar a parlar de la reforma del model de finançament, un model de finançament que s'ha de fer per consens, que s'ha de fer per treballar per garantir l'ordinalitat, l'equitat dels serveis públics i per garantir que sigui un model més just, consensuat entre tots. Ha d'anar a parlar de reformes per a la petita i mitjana empresa, ha d'anar a parlar dels autònoms, ha d'anar a parlar de regeneració democràtica, ha d'anar a parlar de transparència, ha d'anar a parlar de reducció de l'Administració catalana, ha d'anar a parlar dels problemes reals dels catalans.

Senyor Mas, si vostè només va a parlar dels problemes dels independentistes i del que el condicionen el senyor Junqueras i la senyora Forcadell, si vostè va el dia 30 com a president dels independentistes i no de tots els catalans, es tornarà a equivocar. Vostè no té empara per al referèndum il·legal. I li diré una altra cosa. El Gobierno de España no va a hablar y no va a negociar sobre la unidad de España. (*Remor de veus.*) Porque la unidad de España la decidimos todos los españoles, y porque Cataluña es plural, es libre...

La presidenta

Senyora diputada...

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

...y habla en catalán y en español.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Bé, senyora Sánchez-Camacho, espero trobar en el senyor Rajoy una actitud una mica més dialogant que la seva. (*Remor de veus.*) Perquè, és clar, vostè veig que està en l'orden y mando, eh? «Vostè ha de fer això, ha de fer això, ha de fer això, i d'això no se'n parla i d'això tampoc.» (*Rialles.*) Molt bé, fantàstic, escolti'm, és una cosa espectacular. (*Aplaudiments.*) És una gran actitud dialogant –gran actitud dialogant–, que demostra un tarannà, com vostès han pogut comprovar, i suposo que tot el poble de Catalunya a través dels mitjans de comunicació; és aquest esperit positiu, amable, generós, col·laborador, cooperador, solidari del Partit Popular quan parla de Catalunya.

Parlant sobre el que vostè em preguntava, més enllà del seu to tan poc dialogant i tan poc positiu, que espero que sigui superat en positiu per part del president del Govern espanyol, cosa que no costarà massa, segurament, després d'haver-la escoltada a vostè, doncs, sap què li proposaré al president del Govern espanyol? Tres coses, com a mínim, i bastantes més, segurament, d'aquí a allà, no? La primera és que els he sentit a vostès dir moltes vegades en els darrers mesos que tenien una gran proposta de model de finançament, i l'he sentida a vostè. I aleshores li preguntaré: «La proposta que el PP de Catalunya diu sobre el gran model de finançament que ho ha de resoldre gairebé tot, on és?» És una proposta que m'agradaria sentir-la del president del Govern espanyol. (*Veus de fons.*) Si l'assumeix o no l'assumeix, perquè aleshores tindrem...

La presidenta

Un moment, president, un moment. Si us plau, em sembla que ara li toca al president. Vostè ja ha parlat.

El president de la Generalitat

Exacte, vostès ja han parlat. Ara han d'escoltar, que és una altra cosa de l'actitud dialogant: escoltar, saber escoltar i no interrompre. Per tant, jo vull saber si l'assumeixen o no, ells, perquè a hores d'ara no en sabem res, d'això. I això deu ser un tema que interessa als catalans, no?, senyora Sánchez-Camacho. Veurem si es compleixen les expectatives.

Una altra cosa que penso fer és la següent: li demanaré al president del Govern espanyol que no impugni ni recorri contra les lleis catalanes i que les respecti, i que compleixi les lleis espanyoles. Per exemple, que compleixi la Llei de finançament autonòmic, que no s'està complint; que compleixi la Llei d'estabilitat pressupostària, que no s'està complint, i s'imposa a les autonomies un dèficit que no els correspon, i que compleixin la Llei de la dependència i no ens facin pagar a nosaltres més del que correspon, d'acord amb les lleis espanyoles.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el plantejament de la reunió amb el president del Govern de l'Estat (tram. 317-00205/10)

I la formula l'il·lustre senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Moltes gràcies, presidenta. Permeti'm, president, que, en primer lloc, jo també m'afegeixi a totes les peticions perquè el Govern de Catalunya i el seu president al capdavant es manifestin de forma clara i rotunda en favor d'aturar la massacre a Gaza. Li ho dic des d'un grup parlamentari que condemna *totes* les violències, però en aquests moments la que està colpint milions de catalans és la que s'està produint a una riba de la Mediterrània, que és el nostre mar, i que està produint un patiment insuportable i intolerable des de qualsevol punt de vista democràtic.

President, sense diàleg, negociació i pacte no és possible introduir un canvi substancial en les relacions entre Catalunya i la resta d'Espanya. Sense diàleg, negociació i pacte no tindrem ni una solució federal, ni una solució confederal, ni la independència. Sense diàleg, negociació i pacte, tampoc no hi haurà consulta.

President, ens agradaria que, si vol, pogués dir, quan s'entrevistà amb el president Rajoy, que els socialistes de Catalunya li fem costat a vostè en l'exigència de negociació, diàleg i pacte, per acordar el finançament autonòmic, efectivament, per aturar l'aplicació de la llei Wert, perquè el Fons de liquiditat autonòmic no esdevingui el fons de liquidació de l'autonomia, per obrir una ponència al Congrés dels Diputats que estudiï la reforma de la Constitució per fer d'Espanya un

estat federal que reconegui que Catalunya és una nació, un pacte fiscal solidari, blindi les competències de la Generalitat en matèria d'educació, llengua i cultura, i ens proporcioni una justícia i un senat federals. També hauria de dir-li a Mariano Rajoy que la sanitat catalana no pot suportar més retallades. Parli-li, si us plau, de Bellvitge o de la Vall d'Hebron. Digui-li també que els catalans i les catalanes no volem la nova regulació de la interrupció voluntària de l'embaràs que ens volen imposar a tots i a totes; que la reforma laboral està fent molt de mal.

President, hi ha moltes coses en què pot comptar amb els socialistes de Catalunya. Estem al seu costat per afrontar molts dels problemes que afecten els catalans i les catalanes, i per denunciar l'especial responsabilitat del Govern d'Espanya en molts d'ells. Caldrà vèncer moltes resistències perquè el diàleg s'obri camí, també per fer possible la consulta. Però, president, també caldrà renunciar a preguntes que no encaixen en la nostra pròpia llei, a iniciatives i decisions unilaterals que ens aboquen o bé a un carreró sense sortida, o bé a un xoc de trens que no beneficiarà a ningú. I això depèn de vostè.

President, com planteja i com està preparant la seva reunió amb el president Rajoy, que tindrà lloc la setmana que ve?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Bé, en primer lloc, voldria agrair-li la manera d'enfocar aquesta pregunta i aquesta intervenció, perquè quan vostè encapçala la primera part dient: «Nosaltres també condemnem totes les violències», entenc que són totes, les produeixi qui les produeixi, les promogui qui les promogui. I aquest és exactament el terreny on jo crec que s'ha d'instalar el Parlament de Catalunya. I evidentment, m'horroritza el que està passant a Gaza, com a tots vostès. Igualment m'horroritza quan també en sentit contrari hi ha algun jove israelià que ha mort com a conseqüència d'un atemptat terrorista. Tot això m'horroritza i m'escandalitza, com estic convençut que escandalitza i horroritza la immensa..., si no dir tota la població del nostre país.

La segona part. Jo hi vaig amb el millor dels esperits, a aquesta reunió. Celebro també el seu to en aquest sentit, que no és un to d'imposició —«vostè ha de fer això o això»—, sinó que vostè em convida a fer una cosa que em sembla, doncs, que és la que toca, que és dir: «Escolti'm, el Partit Socialista de Catalunya dona suport al Govern de Catalunya en aquest diàleg que s'ha d'encetar i que s'hauria de poder continuar per arribar a solucions bones i positives», en tot allò que vostè ha dit. Quan jo deia: «El Govern del Partit Popular incompleix les lleis espanyoles... Quan incompleix la Llei d'estabilitat pressupostària, que és la que determina quin pes ha de tenir la despesa a cada nivell

d'administració, ens està perjudicant en la sanitat i en l'ensenyament, els serveis socials i en la dependència. Quan incompleix la Llei de la dependència quant al finançament —un euro el Govern central per cada euro que hi posi una comunitat autònoma—, s'està incomplint greument. Nosaltres paguem el 80 per cent, o una mica més, i ells menys del 20 per cent. Greu incompliment de les lleis espanyoles. Tot això perjudica les persones amb noms i cognoms del nostre país, de Catalunya. Evidentment que jo li plantejaré tot això.

I, òbviament, li parlaré de la consulta, perquè ho he de fer, encara que no els agradi escoltar-ho, perquè forma part de la majoria d'aquest poble, perquè forma part de la majoria d'aquest Parlament, perquè entenc que tinc un mandat popular i democràtic passat per les urnes per plantejar-ho d'aquesta manera. I celebro en aquest sentit tenir la seva col·laboració.

Deixi'm dir-li de tota manera, senyor Iceta, que, encara que aquesta pregunta que es va acordar entre molts no li acabi d'agradar, aniria molt bé que vostè s'ho repensés i que s'hi afegís.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la gestió de les urgències i el garantiment dels serveis en l'àmbit de la sanitat pública (tram. 317-00209/10)

I la formula l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Bon dia. Com tantes altres vegades, hi han grups en aquesta cambra que demanen simultàniament rebaijar impostos, augmentar la despesa i complir el sostre de dèficit que imposa el Govern espanyol. I això no només és incoherent des d'un punt de vista de la coherència interna del discurs, sinó que resulta especialment sagnant per a aquells ciutadans del nostre país que més pateixen. I en aquest sentit el cas de la sanitat és una evidència claríssima.

Malgrat que el pressupost de la Generalitat de Catalunya per a aquest any té el percentatge més alt de tota la història dedicat a polítiques socials —sanitat, ensenyament, benestar—, malgrat això, el total del pressupost que es pot destinar a la sanitat és de 1.500 milions menys del que es destinava ara fa set o vuit anys. Mil cinc-cents milions menys és més que els pressupostos dels hospitals del Vall d'Hebron, del Clínic i de Bellvitge conjuntament.

La injustícia d'aquesta situació és especialment clamorosa si recordem que el Govern espanyol va augmentar el tipus de l'IVA. D'aquest augment del tipus de l'IVA en va recaptar 2.000 milions més l'any a Catalunya, i d'aquests 2.000 milions més en va destinar

a la Generalitat de Catalunya i als nostres ajuntaments zero. Si n'hagués destinat la meitat, d'aquests 2.000 milions, seria més –seria més– que els pressupostos de l'Hospital del Vall d'Hebron i del Clínic conjuntament –conjuntament.

I és evident –i és evident– que la gestió de la nostra sanitat no pot ser la mateixa –no pot ser la mateixa– amb 1.000 milions menys o amb 1.500 milions de més. És evident que no pot ser la mateixa.

Això, sens dubte, és responsabilitat del Govern espanyol. Al mateix temps, també és evident que el Govern de Catalunya té una responsabilitat sobre la gestió del model sanitari en les circumstàncies en les quals ens trobem ara. I voldríem saber com encaren el Govern i el seu president al capdavant la gestió, per exemple, de les urgències de cara a aquest estiu, com encara el Govern la responsabilitat de garantir els millors serveis possibles als nostres ciutadans tenint en compte les moltes limitacions amb les quals ens trobem, i com el Govern pensa travar un discurs que permeti al conjunt de la nostra ciutadania entendre quina és la situació, quins són els camins per sortir-ne i que doni sentit a l'esforç col·lectiu que tots plegats estem fent per tirar aquest país endavant, per aixecar la nostra economia i per salvar els nostres serveis socials.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, efectivament, estem gestionant el sistema de salut a Catalunya amb més de 1.000 milions d'euros menys dels que hi havia fa tres o quatre anys enrere. Això no és un caprici del Govern català, com vostè sap perfectament; és la pura i dura realitat, i per cert, molt molesta realitat –aquesta és la que hem d'administrar. Però, a més a més, ens passa una altra cosa, que és que hem d'administrar aquest sistema amb més de 1.000 milions d'euros menys amb la mateixa població o més, amb índexs d'envelliment més alts, amb índexs de cronicitat més grans i, per tant, amb més pressió sobre la despesa pública en l'àmbit de salut.

Què vol dir, això? Que s'han de prendre moltes decisions, algunes d'elles que no són les que voldries prendre en circumstàncies normals, però totes elles amb un objectiu: que és que l'índex de satisfacció de l'usuari, per tant, del ciutadà català, no baixi com a conseqüència d'aquestes circumstàncies dures que a tots plegats ens toca viure.

Com es pot fer, això? Amb millores de gestió, a vegades sacrificant algunes coses que teníem i que ara no podem tenir, que no són les més, més importants de totes, encara que algunes siguin importants, però no les més importants de totes, no les més principals. I sobretot, gràcies a l'esforç de tots els professionals del sistema de salut que estan treballant tant o més

que abans, tant o millor que abans sabent que les seves condicions laborals no són les mateixes que abans.

Tot això és el que permet aguantar un sistema de salut en les condicions precàries que en aquest moment viu el nostre país des d'un punt de vista dels seus ingressos públics. En aquestes condicions –en aquestes condicions–, respecte a fa un any, el nombre de pacients en llistes d'espera per a intervencions quirúrgiques s'ha reduït un 9,8 per cent, i l'activitat quirúrgica programada ha crescut un 4,2 per cent –en aquestes condicions.

Per tant, estem intentant donar millor atenció o, com a mínim, la mateixa amb condicions i instruments molt més adversos que no pas havíem tingut mai.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compliment de les mesures de transparència i regeneració democràtica (tram. 317-00207/10)

La formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, ara fa una mica més d'un any, i després de dues reunions amb els màxims representants dels organismes de control institucional, el president de la Generalitat va comparèixer en aquest Parlament i va proposar un seguit, un paquet de cinquanta-una mesures per contribuir a regenerar el sistema polític, democràtic i la transparència, amb l'objectiu de restablir tant com sigui possible la necessària confiança entre els ciutadans i les institucions.

Recordem que aquestes mesures anaven en diversos eixos: transparència, accés a la informació i bon govern, la contractació pública i la reforma de l'Administració, potenciació dels organismes de control, regeneració democràtica, etcètera.

D'aquestes cinquanta-una propostes i reflexions –la seva concreció–, n'hi havia moltes que depenien de l'acció del seu Govern per impulsar-les; d'altres, d'aquest Parlament, i en d'altres, evidentment, calia una reforma per part del Congrés dels Diputats.

Pel que fa a aquest Parlament, demà –i nosaltres ho volem posar en valor–, després d'una feina intensa i rigorosa de treball en ponència, començarem a tramitar la llei de la transparència i demà tindrem el debat de totalitat sense que hi hagi hagut cap esmena a la totalitat.

Pel que fa a l'altra cosa que havíem de fer, sí que hem de reconèixer, malgrat el nostre compromís clar i nítid –d'aquest grup parlamentari–, que de moment encara no ens n'hem sortit, tot i els esforços, tot i la nostra disposició a cedir. I em refereixo a la llei electoral.

Crec que des de Convergència i Unió i des d'algun altre grup parlamentari s'ha demostrat aquesta voluntat de cedir per arribar a un acord, però n'hi ha que segueixen clavats, no es mouen. I això no ens procura la majoria de més de noranta diputats. Malgrat això, persistirem i no tirarem la tovallola.

A nosaltres, president, avui el que ens interessa, però, i a l'hora de fer un balanç, són justament totes aquelles accions d'aquest paquet de cinquanta-una mesures que depenien de l'acció de l'executiu, de l'acció del seu Govern. I és per això que li volem preguntar pel compliment d'aquestes mesures i sobre la seva valoració de com s'ha avançat en matèria de transparència i de regeneració democràtica.

Moltes gràcies, president.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, bé, celebri que el Parlament hagi arribat en el punt de donar, espero —espero—, l'últim tram de la llum verda a aquesta llei de la transparència i de l'accés a la informació. Era un dels grans temes d'aquesta legislatura, que afectava, òbviament, els treballs del Parlament. Sembla que això està ben orientat, i això, doncs, crec que és un pas endavant molt evident, i un esforç col·lectiu que s'està fent per intentar millorar els índexs de transparència de les nostres administracions catalanes i l'accés a la informació per part de la ciutadania.

Lamento que en el tema de la llei electoral no s'estigui tan diligent. Torno a insistir que aquest és un tema fonamental, en el qual els grups parlamentaris han de fer, crec jo, un últim esforç per..., de la mateixa manera que en la llei de la transparència s'ha sigut capaç de posar-se, sembla, d'acord, que també en la llei electoral això sigui finalment possible.

I reitero el compromís del Govern de Catalunya d'ajudar en aquest procés si en algun moment som cridats formalment a poder donar-hi un cop de mà.

Des del punt de vista de les accions del Govern en matèria de transparència, vostès deuen recordar que fa un any Transparència Internacional va situar la Generalitat de Catalunya a la banda baixa de les administracions quant a transparència, d'acord amb els indicadors que ells mateixos posen sobre la taula —més de vuitanta indicadors. Això va passar fa un any. Jo aquell cop em vaig comprometre que fariem el màxim esforç perquè Catalunya estigués situada a la banda alta i no a la banda baixa de la transparència.

Ha passat un any, Transparència Internacional ha tornat a fer un informe, amb els mateixos indicadors i algun més —són més de vuitanta—, i aquest informe no només ens situa, després d'un any, a la banda alta de la transparència, sinó que ens situa a dalt de tot: sobre cent punts de possible compliment, en tenim cent. Fa un any estàvem per sota de la mitjana; ara estem a

dalt de tot, i ens hem convertit, com em vaig comprometre, en una administració de referència en matèria de transparència, gràcies, entre d'altres coses, a una part d'aquelles cinquanta-una mesures, que algunes vegades en aquesta cambra s'han criticat i que vàrem impulsar d'acord amb altres institucions de la mateixa Catalunya.

Deixi'm dir-li que això, més enllà de la satisfacció que dóna haver complert, ens dóna sobretot l'estímul de mantenir-nos a dalt de tot, conjuntament amb d'altres —País Basc i Castella i Lleó— que també tenen aquest índex cent; tota la resta, per sota.

Nosaltres ens volem mantenir en els màxims índexs des del punt de vista de la transparència.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la situació de compatibilitat d'una diputada.

Situació

de compatibilitat d'una diputada
(tram. 234-00024/10)

Els faig avinent que el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la compatibilitat de la diputada Rocío Martínez-Sampere està publicat en el dossier del Ple que ha estat distribuït a tots vostès.

Prego al secretari quart, l'il·lustre senyor David Companyon, que procedeixi a la lectura del dictamen.

El secretari quart

Gràcies, presidenta.

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda el 8 de juliol de 2014, ha acordat establir el dictamen següent:

»Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya, i d'examinar les noves dades declarades per la diputada Rocío Martínez-Sampere Rodrigo relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 12.2 del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat de la diputada Rocío Martínez-Sampere Rodrigo.

»Palau del Parlament, 8 de juliol de 2014.»

La presidenta

Es pot considerar aprovat aquest dictamen per assentiment? *(Pausa.)*

Doncs, si no hi ha cap objecció, queda aprovat el dictamen.

Projecte de llei

que regula el règim jurídic aplicable a la seguretat industrial dels establiments, les instal·lacions i els productes (tram. 200-00006/10)

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Empresa i Ocupació sobre el Projecte de llei que regula el règim jurídic aplicable a la seguretat industrial dels establiments, les instal·lacions i els productes. D'acord amb els articles 109.4 i 112.1 del Reglament, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, la il·lustríssima senyora Montserrat Ribera, que fou designada ponent relatora.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, membres del Departament d'Empresa i Ocupació, senyores i senyors, surto a aquesta tribuna com a relatora del Projecte de llei que regula el règim aplicable a la seguretat industrial dels establiments, les instal·lacions i els productes, la qual cosa ha estat per mi un orgull, tant per poder representar el Grup de Convergència i Unió com per poder participar en l'elaboració d'una llei del Parlament de Catalunya.

Aquesta llei respon, bàsicament, a tres objectius. El primer, el que deriva de l'entrada en vigor de la Directiva de l'any 2006 de la Unió Europea relativa als serveis del mercat interior, que segurament se'ls farà més familiar si els dic la Directiva de serveis, i que ha implicat la necessitat, doncs, d'eliminar determinades restriccions de l'activitat dels agents de seguretat industrial que podrien constituir un obstacle a la lliure prestació de serveis dins l'àmbit territorial de la Unió Europea. I això afecta, bàsicament, els organismes de control, que són els encarregats de verificar el compliment de la seguretat industrial i les seves condicions establertes pels reglaments tècnics de seguretat industrial, i per mitjà d'activitats de certificació, d'assaig o d'inspecció.

En segon lloc, també regula un conjunt de disposicions normatives amb l'objectiu de simplificar tràmits administratius i d'eliminar càrregues burocràtiques innecessàries per a l'exercici de l'activitat econòmica empresarial. Bàsicament, els instal·ladors de tota mena.

I el tercer és que, com que l'article 139 de l'Estatut d'autonomia atribueix a la Generalitat les competències exclusives en matèria d'indústria, s'aprofita també per simplificar la regulació de la Llei 12/2008, de seguretat industrial, sobre els establiments que poden produir accidents greus a les instal·lacions i als productes o que poden produir danys o perjudicis a les persones, als béns, al medi ambient com a conseqüència d'algun accident.

Aquests establiments són els establiments anomenats Seveso, per l'accident que va patir aquesta ciutat italiana. No sé si recorden el desastre de Seveso. Va ser un accident mediambiental industrial que es va produir l'any 76 en una petita planta de fabricació de produc-

tes químics, aproximadament a uns quinze quilòmetres de Milà, a la Llombardia italiana. I el personal de manteniment de la fàbrica va veure sortir un núvol tòxic blanc i dens que es va prolongar durant un temps. I a partir d'aquí es van començar a fer molts estudis, perquè de fet va ser la major explosió dintre d'una àrea residencial, i per això va produir que s'estudiesin, i van sorgir diferents normatives com la Directiva Seveso II o Seveso III.

Bé, un cop explicat a què fa referència aquest projecte de llei que avui sotmetrem a votació aquesta cambra, en primer lloc, doncs, donar les gràcies als diputats i diputades de tots els grups polítics que han intervingut en la confecció d'aquesta llei. Per una banda, el senyor Oriol Amorós, i després la senyora Agnès Russiñol, d'Esquerra Republicana; també la senyora Montserrat Capdevila, del PSC; el senyor Santi Rodríguez, del PP; el senyor Joan Mena, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; el senyor Carles Carrizosa, de Ciutadans, i la senyora Isabel Vallet, del Grup Mixt. També donar les gràcies molt sincerament a la lletrada del Parlament, la senyora Anna Casas, que ens ha acompanyat moltíssim i ens ha orientat i ens ha assessorat en tot aquest procés –moltes gràcies–, i a la senyora gestora, la senyora Montserrat Alcàcer, i també a la correctora lingüística, la senyora Marta Payà, perquè ens ha fet, doncs, la feina molt més fàcil i ordenada. També voldria agrair la feina que han fet la senyora Sílvia Quesada, advocada del Departament d'Empresa i Ocupació, i el senyor Isidre Masalles, subdirector de Seguretat Industrial, que en el transcurs de la ponència ens han ajudat a posar llum en alguns aspectes molt tècnics d'aquesta matèria, perquè realment es tracta d'una llei molt tècnica.

Aquesta llei va entrar al Parlament ara fa aproximadament un any, i es va tenir el debat a la totalitat a primers del 2014. El mes d'abril vàrem aprovar les sol·licituds de compareixença, que vàrem tenir durant abril i maig, i en les quals varen participar, doncs, associacions empresarials, gremis sectorials, empreses afectades per aquesta normativa Seveso, experts en seguretat industrial, sindicats, representants d'associacions municipalistes, professors universitaris, etcètera. A tots els compareixents, des d'aquí també, des d'aquesta tribuna i en nom del Parlament de Catalunya, el nostre més sincer agraïment per totes les aportacions fetes, alguna d'elles amb posicions totalment oposades, però que ens han permès tenir una visió més clara de la llei que avui presentem.

El passat mes de maig i juny es van presentar les esmenes, i a finals de juny vàrem començar la ponència de la llei, que hem acabat aquest mes de juliol i que ens ha permès acostar posicions, acceptar, introduir esmenes de tots els grups parlamentaris. I aquí voldria ressaltar molt el bon to i la bona predisposició de tots els grups d'aquesta cambra per tal d'elaborar l'informe que va ser sotmès a l'aprovació per part de la comissió. Es van presentar un total de 150 esmenes, de les quals van sortir recomanades en ponència 37; transaccionades, 56; no recomanades, 43; retirades en la comissió, 15, i un total d'esmenes reservades per defensar al Ple de 41, però crec que aquest nombre pot variar.

La veritat és que hem intentat, entre tots els grups polítics, millorar aquesta llei i arribar a tantes transaccions com ens ha estat possible, i crec que realment ho hem aconseguit. I així, les incorporacions que s'han fet durant aquesta fase parlamentària..., en posaré alguns exemples. Per exemple, s'ha afegit la definició de «professional de la instal·lació», o s'ha afegit una referència a la declaració responsable per donar d'alta instal·lacions i especificar el projecte tècnic. També s'ha afegit un nou article amb l'obligació del Departament d'Empresa i Ocupació de portar una base de dades sobre incidents i accidents que afecten la seguretat industrial, que això ens ho demanaven les empreses. O s'ha afegit també una referència a les oficines de gestió empresarial, que comunicaran electrònicament als ajuntaments les altes d'inscripcions no domèstiques al registre d'instal·lacions. També s'ha afegit l'obligació de difondre un llistat dels organismes de control que actuen a Catalunya, o regular expressament la possibilitat de reclamar contra l'Administració pels resultats de les inspeccions dels organismes de control.

Amb referència a la pòlissa de responsabilitat civil i a la seva actualització, s'ha substituït una quantia que hi havia per la referència més genèrica en els termes establerts per la legislació vigent. S'ha afegit un nou article de principis que ha de garantir a l'Administració la prestació del servei d'inspecció, com són la universalitat, la continuïtat, l'exclusivitat, la independència, l'objectivitat, la imparcialitat, la integritat, la transparència d'informació, la protecció del medi ambient i la contribució a la disminució de riscos.

S'ha especificat la comprovació periòdica del compliment dels requisits per part de l'Administració. S'ha afegit un nou article de mostreig de les altes a les instal·lacions i la possibilitat que es realitzin als organismes de control aquestes inspeccions amb concurs públic. S'han afegit nous articles amb la possibilitat que hi hagi convenis amb col·legis professionals i altres corporacions de dret públic per realitzar tasques de revisió documental i control tècnic, o s'ha afegit una nova infracció greu per a les empreses que dificulten el manteniment o el canvi de l'empresa mantenidora. S'ha afegit la regulació dels òrgans sancionadors en lloc de remetre al desenvolupament reglamentari. També s'ha afegit una nova addicional, que regula la devolució parcial de la taxa als organismes actualment autoritzats; una nova transitòria als organismes de control autoritzats, que no han de realitzar cap més tràmit ni pagar res més per continuar actuant. I s'ha afegit una nova disposició final que obliga el Govern de la Generalitat a aprovar en un termini màxim de nou mesos un nou projecte de llei que reguli les ITV.

Crec que això és mostra del molt que s'ha volgut transaccionar i del que s'ha millorat la llei. I vull repetir que el bon to i el bon ritme de treball, sota el meu punt de vista, han estat del tot satisfactoris, i, ho reitero, moltes gràcies a tots els ponents per la feina feta durant aquests mesos. I avui portem aquest projecte de llei en aquest Ple de seguretat industrial per tal de procedir, doncs, a la seva votació, a la seva aprovació, si s'escau, i personalment espero que així sigui, que s'es-

caigui, perquè en cas contrari podria portar problemes a la Generalitat de Catalunya i a Catalunya concreta-ment, i que s'aprovi. I moltes gràcies a tots els diputats i diputades que han intervingut en aquesta llei.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

A continuació, passem a la intervenció dels grups parlamentaris per a la defensa de les esmenes reservades, i posteriorment intervindran els altres grups per posicionar-se sobre el text del dictamen. En primer lloc, doncs, té la paraula, per defensar les esmenes reservades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el diputat Joan Mena.

Joan Mena Arca

Sí, gràcies, presidenta. Primer de tot, em volia afegir als agraïments que feia la diputada Ribera –primer de tot– per facilitar la tasca desenvolupada en el marc de la ponència, tant als serveis tècnics del Parlament, encapçalats per la lletrada Anna Casas, com també per l'assessorament molt necessari del personal del Departament d'Empresa i Ocupació.

La Llei de seguretat industrial el que pretén, o el que hauria de pretendre, és fonamentalment donar compliment a dos aspectes importants. El primer d'ells, limitar o reduir el risc de determinats establiments, instal·lacions i també productes, i el segon, donar compliment a les últimes directives de la Unió Europea que afecten dos àmbits de repercussió d'aquestes mesures: les especificacions tècniques obligatòries i el sistema de gestió de la seguretat industrial.

Val a dir que en l'àmbit de la seguretat industrial el Govern de la Generalitat de Catalunya té competències exclusives atorgades per l'article 139.1 de l'Estatut de Catalunya. I vull afegir també, com a reflexió política, que després de totes les gesticulacions possibles del Govern de Convergència i Unió respecte del Govern de l'Estat, amb qui s'acaba aprovant aquesta llei, amb qui finalment en un percentatge elevadíssim es posen d'acord Convergència i Unió és amb el Partit Popular. Per tant, segurament, tenim clar..., nosaltres ja ho teníem, però està claríssim que la dreta és la dreta, i al final el negoci és el negoci.

Tinc la sensació també –i durant la ponència la vaig tenir– que havíem tornat al passat, a la legislatura passada, on Convergència i Unió i el Partit Popular eren aliats parlamentaris per atacar els interessos dels i les catalanes per servir-los en safata de plata a les grans elits. No sé si és que Convergència i Unió i el Partit Popular es comencen a trobar a faltar, però si és així, permetin-me una reflexió a Esquerra Republicana: que s'ho acabi de pensar, que s'ho acabi de replantejar.

Per ser rigorosos també amb el que deia la diputada de Convergència i Unió, és cert que la llei s'ha modificat en alguns aspectes, alguns també de substancials, però l'arquitectura de la llei continua defensant una seguretat industrial desregularitzada, al lliure albir dels

mercats i sense el control públic que requereix aquesta temàtica.

Què és el que s'ha modificat en positiu en aquesta llei en el seu tràmit de ponència? Primer de tot, en l'avantprojecte de llei s'establia un règim de comunicació prèvia que donava moltíssima inseguretat jurídica, a l'entendre d'Iniciativa i Esquerra Unida, als operadors, a la vegada que situava importants riscos en la seguretat industrial del nostre país. I en la llei que s'aprovarà avui substituïm el règim de la comunicació prèvia per un de declaració responsable. Estem lluny del que teníem fins ara, que era el règim d'autorització, però amb la declaració responsable evitarem alguns riscos que amb la comunicació prèvia no s'evitaven.

Un segon aspecte que també s'ha millorat són totes les normatives a l'entorn de la formació del personal, més regulada per evitar l'intrusisme, i, per tant, tots els aspectes que feien referència a la definició dels professionals. Hem corregit també el menyspreu que l'avantprojecte tenia pel món local. En el primer document els ajuntaments no tenien cap coneixement del tipus d'activitat industrial que s'acabava desenvolupant en el seu sòl urbà, i amb el nou redactat, després de la ponència, com a mínim l'Administració autonòmica estarà obligada a informar-los d'aquestes activitats.

I pel que fa al règim sancionador, hem passat d'un primer projecte on no hi havia diferència de sanció econòmica entre les sancions greus i les molt greus a una forquilla que pretén objectivar l'import de les sancions. Evitem així un règim sancionador a la carta, que pot fer molt de mal a la seguretat industrial.

I un últim aspecte que entenem que també millora el redactat final de la llei són determinades mesures de transparència, tal com deia la diputada Ribera, per exemple, el llistat d'empreses operadores.

Però, clar, quins són els aspectes que ens allunyen encara d'aquesta llei i que, per tant, ens faran votar en contra d'aquesta? Iniciativa i Esquerra Unida proposàvem la recuperació d'una eina fonamental, una estructura d'estat. Avui que tant parlem d'estructures d'estat, el que reclamàvem des d'Iniciativa i Esquerra Unida era la recuperació d'una estructura d'estat com és l'Agència Catalana de Seguretat Industrial, que va ser eliminada el 2011 sense que mai es desplegués per les lleis òmnibus de la legislatura passada. El nostre grup preteníem que aquest organisme fos l'encarregat d'exercir les competències de la Generalitat en matèria de seguretat industrial.

Amb la normativa que avui aprovarem, parlem sempre de l'òrgan competent i no acabem de definir quin és, i en teníem un: teníem l'Agència Catalana de Seguretat Industrial, que no han volgut recuperar-la. Quines entenem nosaltres que haurien d'haver estat les funcions d'aquesta agència? Doncs, des d'executar les polítiques en matèria de seguretat industrial, fomentar la seguretat industrial i difondre la cultura de la prevenció dels riscos, assegurar i millorar les condicions de seguretat de les activitats i de les instal·lacions, o exercir la vigilància i el control sobre els operadors de la inspecció en matèria de seguretat industrial.

En definitiva, ens calia un organisme públic que vetllés per la correcta vigilància, per l'impuls i pel desplegament de la seguretat industrial al nostre país. Sense aquesta eina de país, la seguretat industrial queda òrfena i fa que sigui una peça clau perquè Iniciativa i Esquerra Unida ens allunyem de l'aval d'aquesta llei. Tenim un escenari preocupant; l'excessiva desregulització que promou aquesta llei a instància, doncs, de la Unió Europea, sense un control públic clar, ens proposa, ens situa, ens porta a un escenari preocupant.

Des del nostre grup també havíem demanat la petició de retirar del text de la llei tot allò que tingués a veure amb la Directiva 2012/18, és a dir, amb la directiva Seveso. Entenem que la temàtica específica per a determinades instal·lacions com poden ser les químiques, les petroquímiques o les cimenteres, per exemple, requereixen una anàlisi i un tractament específic en una llei sobre la seguretat industrial en les instal·lacions que poden produir accidents molt greus. Això no s'hi recull, i, en canvi, no ho retirem de la llei per fer un tractament *ad hoc* dels possibles accidents greus.

I sí que en retirem tot el que té a veure amb la instal·lació de les inspeccions tècniques de vehicles amb les ITV. El nostre grup proposava mantenir en el redactat de la llei els aspectes de les ITV, ja que entenem que són instal·lacions –avui, és cert, sota la lupa de la justícia i de l'ètica política– que requereixen ser tingudes en compte en l'aspecte de la seguretat industrial. Per contra, el que es busca o el que es pacta, el que pacten el Partit Popular i Convergència i Unió, és una solució intermèdia. Sembla que el Partit Popular i Convergència i Unió han pactat allò de «ni para ti ni para mí»: hi ha el compromís de redactar la normativa específica de les ITV en nou mesos, però, de moment, està fora de l'àmbit competencial d'aquesta llei que avui aprovem aquí, al Parlament.

I, també, amb el text final..., ens poden dir que no, però amb el text final s'acata la Llei d'unitat de mercat gràcies a una esmena presentada pel Partit Popular i que Convergència i Unió ha acceptat. Així, doncs, fem èmfasi en el fet que el Partit Popular ens vol treure les competències, que és, diguéssim, el tòtem amb què el Govern de Convergència i Unió enceta aquesta legislatura, però, finalment, pactem amb el Partit Popular que ens treguin competències a canvi de l'aprovació d'aquesta llei.

Iniciativa i Esquerra Unida, en l'esmena 69, que mantenim viva, proposem que els organismes de control que vulguin actuar a Catalunya i provenguin d'altres comunitats autònomes hagin de complir els mateixos requisits i condicions establerts en la llei per als organismes de control catalans. Per què? Doncs, mirin, perquè, si no ho fem així, promourem que els organismes de control es donin d'alta en la comunitat que tingui una normativa més laxa, menys fiscalitzadora, i això, finalment, acabarà repercutint en la seguretat industrial de les activitats. En canvi, Convergència i Unió accepta l'esmena 76 del Partit Popular, que demana que aquest apartat, el de la Llei d'unitat de mercat, s'emmarqui en els termes establerts per la legislació vigent, és a dir, avalem la Llei d'unitat de mercat i

buidem les competències exclusives que té la Generalitat en matèria de seguretat industrial.

Per tant, el nostre grup votarà en contra de la llei, també, fonamentalment perquè el que entenem és que estem oferint les nostres competències exclusives en matèria de seguretat industrial al Govern de l'Estat.

I un cinquè i últim aspecte important que ens allunya de la llei és el règim sancionador. Entenem des d'Iniciativa i Esquerra Unida que les sancions als operadors que provoquin accidentalitat greu o molt greu haurien de ser més elevades per promoure un bon funcionament de les normatives de prevenció de riscos laborals i per garantir la seguretat en els establiments industrials.

Vull fer especial citació de les sancions molt greus. Segurament, hauríem de situar de què és del que estem parlant, no? Què es considera una sanció molt greu? Doncs, les que produeixen un dany molt greu, les que comporten un perill imminent per a les persones, per als béns o per al medi ambient, i les que redueixen greument la qualitat dels serveis d'inspecció o les que es produeixen de manera reiterada o prolongada, per tant, la seva reiteració. Aquestes haurien de ser sancionades en una forquilla d'entre 500.000 i 1 milió i mig d'euros.

Per tant, recapitulant –i no esgotaré el temps que tenim establert–, són massa els aspectes que ens acaben allunyant d'aquesta Llei de seguretat industrial: no es recupera l'Agència Catalana de Seguretat Industrial com a organisme de dret públic; es mantenen en la mateixa llei els establiments que poden provocar un accident molt greu i que haurien de ser tractats en una llei específica; tercer aspecte: se n'ha retirat, en canvi, tot allò que té a veure amb les inspeccions tècniques de vehicles; el quart aspecte: acceptem la Llei d'unitat de mercat, que ens sostreu les competències en seguretat industrial, i cinquè aspecte: elaborem un règim sancionador massa permissiu amb els establiments que poden provocar un accident molt greu.

Per tant, hi votarem en contra, perquè aquesta és la llei del Partit Popular i de Convergència i Unió, i no és la llei que necessita Catalunya en seguretat industrial per limitar i reduir el nivell de risc en determinades instal·lacions.

Gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. En tot cas, benvingut o bon dia a l'honorable conseller. Primer de tot, començo la meua intervenció fent les salutacions.

A part del conseller i de tots els diputats i diputades, també ens acompanyen la Sílvia Quesada i l'Isidre Masalles, que els veig també a l'hemicicle, i als quals

permetin-me que els faci un especial agraïment, perquè ens han aportat..., i permeteu-m'ho, i com que –ho hem comentat abans, no?– estem parlant d'una llei molt tècnica, molt complexa, sobre moltes normatives que intervenen, realment ens han fet més entenedora, doncs, la matèria en el marc de la ponència, i, per tant, aquells elements que no acabàvem d'entendre o no sabíem interpretar, ens han ajudat a interpretar-los. Per tant, l'agraïment valgui per a ells.

També a la relatora, a la Montserrat Ribera, de Convergència, perquè certament valorem positivament el seu caràcter dialogant, que ens ho ha fet, també, fàcil, amb aquesta voluntat de buscar consens al màxim possible en el màxim de temes. I, en aquest sentit, no gensmenys, almenys en la comissió, disset de les esmenes o transaccions es van aprovar per unanimitat de tots els grups, i això jo crec que n'és una bona mostra. Per tant, quan es produeix, s'ha de posar en valor i s'ha d'agrair.

També, en aquest cas, jo crec que a la participació de tots els diputats que hem estat a la ponència: l'Agnès Russiñol; també, quan s'ha incorporat, el Carlos Carriosa, i el repetidor, com jo, d'aquesta Llei de seguretat industrial, el Santi Rodríguez, que també li hem de reconèixer el seu coneixement com a enginyer, que també ens aporta, de vegades, tot i que no hi compartim molts temes de fons, però sí que s'ha de dir que ens ha aportat, també, doncs, una certa llum en determinats temes.

I, per tant, realment, s'ha d'agrair haver pogut fer una ponència molt intensiva. S'ha de dir que també hem treballat –jo crec, eh?– amb aquella responsabilitat que teníem al darrere uns certs requeriments, en aquest sentit, de la Unió Europea, i per això aquesta urgència, que no vam entendre al primer moment, però fruit de treballar-la, doncs, l'hem acabat...

En aquest sentit, també, l'agraïment a tots els compareixents. Han estat jo crec que moltes compareixences, però han valgut la pena, almenys des del nostre punt de vista. Han estat moltes, però algunes d'elles, encertades, i la mostra és que les hem incorporat com a esmenes molts dels grups, i la mostra és que també s'han incorporat algunes d'elles en el text de la ponència.

De fet, ara voldria explicar, també, una mica la base de les nostres esmenes i el motiu pel qual, ja ho dic, a hores d'ara ens abstindrem, tot i que segurament contrasta amb el fet que, d'entrada, vam presentar una esmena a la totalitat d'aquest projecte de llei, i ho vam fer en el seu moment, doncs, per diversos motius.

Hi allegàvem, eh?, el nyap que consideràvem previ a la portada en aquest Parlament del projecte de llei; en aquest sentit, amb aquell desmantellament que enteníem que es produïa de la Llei de seguretat industrial del 2008 i, en aquest cas, les modificacions produïdes en la llei òmnibus, que en liquidaven determinats elements, i que era llavors on s'havien d'haver fet les correccions al·legant la simplificació administrativa o la Directiva de serveis, i la inseguretat jurídica que es va generar en aquell moment, com vam veure en els di-

ferents elements de sentències, els requeriments de la Unió Europea, etcètera.

També per desconfiança; ho vam dir i ho vam al·legar. En aquest sentit, es carregaven, es carreguen..., i, de fet, donarem suport a les esmenes d'Iniciativa respecte a la recuperació de l'Agència Catalana de la Inspecció de Treball. Ai, perdó, de l'Agència Catalana de Seguretat Industrial –també se la van carregar, la d'inspecció de treball, per això la tinc molt present. I, en aquest cas, s'han anat carregant tots aquells elements que garantien la independència amb uns òrgans inspectors, en aquest cas, en la línia del que fa la Unió Europea: uns òrgans independents, amb un cos d'inspectors potents, que són els que han de vetllar, en la mesura que hem canviat les regles del joc, que no fem una autorització prèvia, sinó que es fa una declaració responsable amb una inspecció posterior. Per tant, cal dotar l'Administració d'aquest cos d'inspecció potent –i després m'hi referiré–, que és un dels motius pels quals nosaltres ens abstenim i no hi donem suport, perquè seria avalar un model que del tot no acabem de compartir.

El tercer element que aportàvem, en aquell moment, per a l'esmena a la totalitat era l'excés de liberalització, sabent i sent conscients que hi ha exigències de la Directiva de serveis, també conscients que la llei bàsica de l'Estat és la que ha marcat el model liberalitzador, en aquest cas, a totes les diferents comunitats, i és el que s'aprova amb aquesta llei, és a dir, que feia una transposició de la Directiva de serveis i la llei bàsica que elimina el model administratiu, eh?, i ens porta al model que estem aprovant aquí.

Però, en aquest sentit, volem dir que nosaltres hem volgut aportar diferents elements de millora en aquestes modificacions que ens incorpora la llei. Com dèiem abans, el canvi del model d'autorització prèvia, la comunicació responsable amb aquest procediment d'acreditació davant d'un òrgan competent, com són les oficines de gestió empresarial, que sí que tenen una extensió a tot el territori, i, per tant, elimina l'obligatorietat dels organismes de control de tenir el seu desplegament, tot i que podríem dir que el tenen o que, gairebé, el podrien garantir.

També, en aquest sentit, les modificacions de la quantitat mínima de la pòlissa. Deixin-me dir que, en aquest sentit, han fet..., i amb l'esmena aquesta transaccionada entre Convergència i el PP el que fan és assumir el model, doncs, que planteja la Llei d'unitat de mercat i, per tant, doncs, igual a tot l'Estat.

En aquest sentit, també, la competència tècnica i suficiència de la idoneïtat que hem introduït en esmenes, per intentar garantir, doncs, les cauteles suficients perquè no hi hagi o no es produeixi intrusisme, que, en aquest cas, els compareixents ens feien èmfasi que és un risc que hem d'intentar evitar al màxim.

També, com dèiem, la supressió d'oficines, les funcions de les oficines de gestió empresarial, i la prestació per part del Govern de la gestió directa; en aquest cas, en la fase final, com és el procés d'inspecció, com dèiem abans, l'Agència de Seguretat Industrial, que és qui hauria d'haver-la, doncs, prestat i haver-se dotat.

En aquest sentit, com deia, les nostres esmenes van en la línia d'incorporar o garantir la solvència tècnica i mitjans humans i materials per a les actuacions –s'ha de dir que han estat parcialment incorporades–, o a evitar l'intrusisme, com comentava –també parcialment incorporades– en aquest sentit: evitar l'intrusisme per garantir la professionalitat, que, amb la qualitat i la seguretat, són imprescindibles, i també per evitar, doncs, el desmantellament d'un sector estructurat i cotitzant, eh?, i, per tant, evitar l'economia submergida.

També quan actuen les persones físiques, i garantir-ne la solvència i independència d'actuació, que també, parcialment, han estat incorporades.

En matèria d'infraccions greus, com documentava el senyor Mena, nosaltres també, doncs, en aquesta línia hem incorporat esmenes, parcialment incorporades unes, no d'altres. I, en aquest sentit, crec que estem d'acord en l'enduriment de les condicions quan es produeixen, però estàvem parlant d'accidents molt greus pel que que signifiquen.

Sobre la coordinació, també, amb els plans de salut i seguretat, amb la participació dels representants dels treballadors, també podem dir que parcialment incorporades.

I també sobre el paper que tenen, poden tenir, en matèria, doncs, de seguretat industrial els col·legis professionals, sobretot col·legis d'enginyers, que també han estat incorporades parcialment.

Sobre el règim transitori dels organismes de control, una preocupació que ens va arribar en aquest sentit per part dels que ja estan operant, i els riscos que això significa per a la responsabilitat patrimonial de la Generalitat de Catalunya, en la mesura, doncs, que està produint uns canvis que són costosos per als que ja estaven actuant, i, per tant, també podem dir que han estat parcialment incorporades.

Altres esmenes que no estan incorporades i, per això, el nostre manteniment d'aquestes. Sobre la competència plenament pública de la seguretat industrial, eh? En aquest sentit, insistim en aquest paper de l'Administració com a autoritat inspectora, i no ens agrada, en aquest cas, que es traslladi a tercers d'una manera, doncs, sense totes les garanties del control que ha de tenir l'Administració. Tampoc no ens agrada que plantegin la porta massa oberta a la subcontractació, sinó que la Generalitat és la que hauria de tenir totes les regnes de la inspecció.

Per tant, el sistema de control que plantegen *ex post* de la seguretat ens genera dubtes, sobretot perquè les dades objectives que tenim al costat, que és el pressupost del Departament d'Empresa i Ocupació reduït a mínims; la plantilla, en aquest cas, també, del cos d'inspectors reduïda a mínims..., i en aquest sentit s'ha de dir que teníem un cos d'inspectors de dinou inspectors el 2010 que ha passat a tretze, en les últimes dades que ens dona el departament, a final del 2013. Per tant, si no tenim pressupost per contractar tercers ni pressupost per tenir plantilla per fer la inspecció, quin inspecció farem si, justament, és el paper clau que

té l'Administració, i el canvi clau que es produeix en aquesta llei? Per això, tampoc nosaltres no veiem clar donar-hi suport.

La nostra posició, en general, serà a favor de les esmenes i transaccions que ens han incorporat, evidentment, també la de la resta de grups amb els quals compartim..., i que són la majoria per unanimitat.

I per què l'abstenció en el text? Doncs, perquè continuem tenint la desconfiança que en el seu moment ens va generar l'esmena a la totalitat, i també, com hem explicat, perquè venim d'on venim i, a part d'això, no hi ha cap indicador que ens permeti tenir garanties que les mesures que s'adopten en la llei impliquin l'increment del personal inspector i l'increment de l'activitat inspectora, i els nous mecanismes de control que, arran de la llei, s'han d'incorporar.

Per tant, com deia, amb els mitjans de què actualment disposa el departament, creiem que això serà impossible, i, per tant, doncs, si més no que em serveixi per demanar que es doti adequadament el departament en el proper pressupost que tenim per al 2015, per justament poder fer front a totes aquestes competències.

Per tant, estem parlant d'un model de llei liberalitzada, de liberalització absoluta, amb aquest control, com deien. Per tant, podem dir que han fet una llei –i, per tant, aquest acord i aquest vot a favor del PP– a la mida del Partit Popular i de la seva Llei d'unitat de mercat. Ja ho vam dir, ja ho vaig dir en la intervenció inicial i, de fet, es confirma i es manté, i s'accentua en aquesta votació final i en les esmenes, i, en aquest cas, també, en tota la bateria d'esmenes vinculades a les taxes i preus, i, per tant, als ajustos que hi fan i que acorden amb el Partit Popular.

També donem suport a les esmenes d'Iniciativa de recuperar l'Agència Catalana de Seguretat Industrial, i també a algunes d'Esquerra Republicana. I aquest..., s'ha de dir, i m'agradaria fer un apunt de l'aparent contradicció que ens sembla del paper que ha fet Esquerra, en aquest cas, en aquesta llei: inicialment dóna suport al Govern –i, per tant, s'oposa a l'esmena a la totalitat que plantejàvem el Partit Socialista–, hi dóna suport en la mesura que és un requeriment de la Unió Europea pel que fa al canvi de sistema de llicència prèvia a la comunicació responsable, però, en canvi, les seves esmenes, les que presenta, és per tornar exactament al model anterior, és a dir, d'autorització prèvia. Per tant, no entenem aquesta contradicció. En tot cas, ens agrada que compartim en aquest cas en aquests moments la posició, i també molts dels elements que hem pogut veure durant la ponència.

Per tant, per tot plegat, com els deia, nosaltres ens abstindrem en el text global i votarem a favor d'aquelles esmenes que són compartides, en algunes ens abstindrem, i votem en contra en alguna part de l'apartat..., justament la que evidencia que dotem i atorguem a tercers competències d'autoritat i d'inspecció que són plenament i que haurien de continuar sent plenament cent per cent de l'autoritat de l'Administració de Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Agnès Russiñol.

Agnès Russiñol i Amat

Presidenta, conseller, diputats, diputades, com ja han explicat els diputats companys que m'han precedit, i per contextualitzar el que estem legulant, explicar d'inici que la seguretat industrial és l'àmbit que vetlla per la seguretat dels establiments, de les instal·lacions i dels productes, i que, per tant, poden tenir de retruc un dany sobre les persones, sobre els béns i sobre el medi ambient.

L'objectiu d'aquesta llei, com bé ha explicat la diputada Ribera, és substituir la regulació actual, la llei de l'any 2008 de seguretat industrial, i fer una regulació íntegra del règim jurídic aplicable a la seguretat industrial dels establiments en què es poden produir accidents greus, les instal·lacions i els productes, incloent-hi també el règim jurídic dels organismes de control.

La majoria de les modificacions proposades s'han fet per atendre els requeriments de la Comissió Europea, com també ha explicat la senyora Ribera en la seva intervenció inicial, ja que va ser aquest organisme el que va estimar que la regulació catalana podia constituir una restricció a la llibertat d'establiment i a la prestació de serveis, i que, per tant, podria ser contrària a l'article 10.4 de la Directiva de serveis. Això ha afectat *de facto* principalment el règim jurídic aplicable als organismes de control, que són els operadors encarregats de verificar el compliment de les condicions de seguretat dels establiments, les instal·lacions i els productes per mitjà de certificacions, assajos i inspeccions. De fet, va ser el conseller Huguet el que va iniciar el recorregut en el trencament del monopoli de la certificació de la seguretat industrial, i, de fet, aquesta llei avança en aquest sentit.

Explicar, també, que en el tràmit parlamentari, com també han explicat els meus companys, han modificat bastant el projecte de llei inicial que va entrar en aquesta cambra, i, per tant, doncs, m'agradaria ara destacar quins aspectes considerem que són els més rellevants en aquesta modificació.

En primer lloc, la substitució del règim jurídic d'autorització prèvia dels organismes de control per una declaració responsable, ja que l'obligatorietat d'acreditació d'aquests organismes, d'acord amb la norma UNE ISO 17020, fa que aquesta autorització prèvia ja no sigui necessària.

En segon lloc, la supressió de l'exigència de disposar d'un nombre mínim d'oficines o de dependències d'atenció al públic. En aquest sentit, la llei habilita la xarxa d'oficines de l'Oficina de Gestió Empresarial per formular les inscripcions dels organismes de control en aquest registre, i, de fet, després de la negociació de les esmenes, també possibilita que aquells organismes de control que ho vulguin puguin seguir realitzant la tasca de recepció de les declaracions res-

ponsables utilitzant la mateixa eina de tramitació de la Generalitat, com precisament hem estat demanat des d'aquest grup parlamentari durant el tràmit que hem fet en aquests últims mesos.

D'altra banda, aquesta llei també introdueix la racionalització de l'avaluació de la documentació exigida als titulars dels establiments que poden produir accidents greus, i s'ha fet una reducció considerable de les càrregues administratives, per tant, una simplificació de tràmits, que considerem que també ha estat positiva.

Fetes aquestes consideracions prèvies sobre la part genèrica de la llei, del que ha aportat de nou aquesta llei, sí que m'agradaria detallar quines considerem que han estat aportacions del grup que represento, que considerem que han estat bàsicament tres.

En primer lloc, el fet que la llei, tal com l'aprovaré avui, garanteixi que la Generalitat hagi de difondre el llistat actualitzat dels organismes de control que presten els seus serveis a Catalunya, que ho considerem un exercici de transparència que era imprescindible per al bon funcionament.

En segon lloc, que la llei puntualitza i especifica que la Generalitat de Catalunya verificarà per mostreig les instal·lacions industrials que, d'acord amb els reglaments tècnics, no requereixin preceptivament una inspecció prèvia a la seva posada en funcionament. Per tant, aquest article puntualitza que aquesta inspecció s'haurà de fer ja sigui amb mitjans propis o a través de l'adjudicació dels organismes de control mitjançant un concurs públic. Considerem que era important que la llei, això, doncs, ho especificués.

I en tercer lloc, i el que considerem més important, és la inclusió d'un article que especifica quins són els principis que ha de garantir la Generalitat de Catalunya en matèria de seguretat industrial per destacar i reforçar que es tracta de la prestació d'un servei públic. En aquest sentit, estem satisfets per la introducció d'aquestes pautes, perquè fan especial atenció en punts importants que després es poden anar trobant en els capítols successius de la llei: el que fa referència, d'una banda, a la continuïtat i a l'exclusivitat en la prestació del servei; també els que fan referència a la independència, a l'objectivitat, la imparcialitat i la integritat en les actuacions; en tercer lloc, els que fan referència a la transparència i la informació a la ciutadania, i després també els que fan referència a l'efectivitat en la protecció del medi ambient i en la contribució en la minimització dels riscos, que en el fons, doncs, és l'essència de la llei que estem regulant.

Sí que és cert que no en podem estar satisfets del tot perquè no s'hi ha inclòs el principi que nosaltres consideràvem que era més important, que és la no-denegació del servei. Considerem que la provisió subsidiària de la Generalitat contemplada en aquesta llei, que entenem que fa més referència a la universalitat que no pas a la no-denegació del servei, no dóna resposta al fet que els organismes de control puguin denegar el servei quan no els surt a compte prestar-lo.

En aquest sentit, nosaltres vam proposar precisament, doncs, el que he comentat: que els organismes de control no poguessin denegar aquest servei. Entenem i entenem que és un requisit que permetia la qualitat d'inspeccions industrials de forma homogènia a tot el territori de Catalunya, i, per tant, creiem que aquest és un dels aspectes que no queda resolt. Ens preguntàvem, ja en el debat de totalitat que vam fer fa uns mesos, quin organisme de control aniria a prestar un servei a la Vall d'Aran o a Sort si no estava obligat a fer-ho, i més si estava instal·lat a l'àrea metropolitana? I, sobretot, quin organisme de control prestaria aquest servei si sabia que la Generalitat, doncs, havia de prestar-lo de forma subsidiària si ells no ho feien? Per tant, entenem que aquest punt que comentem no ha quedat prou resolt en aquesta llei.

Un altre aspecte que creiem que no ha estat o no queda prou resolt és el de la prestació de servei per part de les persones físiques, que també els meus companys s'hi han referit abans. Des d'Esquerra considerem que no totes les persones físiques poden complir la totalitat dels requisits de la norma UNE ISO 17020 i que, per tant, no poden o no haurien de poder exercir d'organismes de control, almenys si no es fixa un nombre mínim de personal que formi part d'aquest organisme. De fet, va ser el Tribunal Suprem, en una sentència del mes de juny del 2011, el que ja va determinar que existien uns requisits que eren impossibles de complir per aquest col·lectiu, com, per exemple, la separació organitzativa, la presentació d'un organigrama descriptiu de la seva estructura. I, certament, *a posteriori* l'Entitat Nacional d'Acreditació de l'Estat espanyol va adaptar aquests criteris que havien de complir els organismes de control, precisament perquè no podien complir-los, i, per tant, el que dèiem: hi havia un reconeixement explícit al fet que existia una impossibilitat per complir la totalitat dels requisits.

De fet, sense anar més lluny, si posem els ulls a la resta d'Europa, si estudiem amb deteniment el que es fa a Alemanya o el que es fa a Itàlia, condicionats igualment per la norma tècnica UNE 17020 o per la Directiva de serveis, ells sí que n'exclouen les persones físiques i no poden operar com a organismes de control si no tenen més de cinc i de dos membres respectivament.

Per tant, des d'Esquerra érem i som partidaris de fixar uns requisits mínims equivalents als dels organismes de control actuals per garantir la independència i la capacitat de prestació del servei. Proposàvem i seguim proposant un reglament d'incompatibilitats, una fiança que permetés que, si un organisme de control feia fallida, doncs, el client no hagués de tornar a pagar i, per tant, d'ofici, aquests diners es fessin servir per contractar un altre organisme de control. I, sobretot, en el que volíem fer més èmfasi era en el que us deia ara fa un moment: en el fet de marcar uns requisits mínims amb referència al nombre de personal que han de tenir aquests organismes de control, i, per tant, pensar en la línia del que s'està fent en altres països.

Per tant, les esmenes que hem mantingut vives fan referència bàsicament a aquests dos aspectes que nosaltres considerem cabdals: la possibilitat que els orga-

nismes de control no puguin denegar el servei i el fet de constatar que les persones físiques, almenys les que estan formades només per una sola persona, no poden complir els requisits per garantir la independència de l'inspector sobre l'inspeccionat.

Fetes aquestes observacions, expressar que des d'Esquerra no podem votar favorablement aquest projecte de llei, que ens abstindrem per aquestes dues qüestions cabdals que creiem que no tenen prou resoltes, si bé reconeixem que el text que tenim ara mateix i que sotmetrem a votació s'ha enriquit molt durant el tràmit parlamentari i que ha evolucionat positivament.

Dit això, jo he deixat els agraïments per al final, no ho he fet al principi com han fet la resta de companys. Per tant, doncs, m'agradaria acabar donant les gràcies a la resta de diputats, als meus companys i companyes de la ponència; a l'equip de la casa, que ens ha ajudat molt durant aquests últims mesos, i al personal del Departament d'Empresa i Ocupació, especialment a l'Isidre i a la Sílvia, que ens han ajudat en aquesta tasca intensa i intensiva en l'assessorament tècnic d'una llei, que, com han subratllat també els meus companys, amb un contingut molt tècnic, a vegades se'ns escapava una mica, i que gràcies a ells hem pogut tirar endavant.

Moltes gràcies.

La presidenta

Seguidament té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Iniciaré la exposición también agradeciendo a la relatora señora Ribera y al resto de diputados ponentes, pues, la buena disposición, y el buen talante y el buen trato que ha habido, yo creo, durante toda la tramitación de la ley, porque allí donde yo creo que nos podíamos poner de acuerdo en las posiciones más políticas, nos hemos puesto de acuerdo, y en las más técnicas, donde habían diferentes criterios, pues, se ha dejado para el trámite a quien quisiera mantener las enmiendas.

Pero lo cierto es que el texto se ha modificado bastante desde la redacción que tenía como proyecto de ley, yo creo que a mejor, y eso ha sido mérito, desde luego, de los ponentes de los grupos parlamentarios, de la cordialidad e interés de la relatora, de la ayuda de la letrada Anna Casas, y también de los dos juristas del departamento, que han tenido paciencia y profesionalidad para ilustrarnos en aquello que era necesario, y a los que se debe, en buena parte, el que hayamos podido limar cuestiones y ponernos de acuerdo en muchas cosas.

La norma actual que vamos a votar hoy creemos que ha liberalizado la cuestión de la seguridad industrial, ateniéndose al cumplimiento de las directivas de la Unión Europea, y también a las sentencias dictadas sobre esta materia por el Tribunal Superior de Justi-

cia de Cataluña. Teníamos aquí un proyecto de ley que era preciso aprobar con cierta urgencia, porque la ley del año 2008, que se elaboró estando el tripartito en el Gobierno, pues, se reveló que adolecía de defectos, sobre todo en la cuestión de la libre competencia, que no podían pasar los filtros de las directivas de la Unión Europea. Por eso era necesario que lo hiciésemos, ya que se había llegado, incluso, a incoar un expediente por parte de la Unión Europea al Estado español, por causa de que la legislación que teníamos en Cataluña no se atenía a estas normas.

Por lo tanto, ha sido necesario que trabajásemos con el condicionamiento de ceñirnos a estas instrucciones. Por parte de los partidos que habían elaborado, en el año 2008, la anterior regulación, se planteaban ciertas resistencias, por ejemplo, a abandonar algún órgano que se había creado en aquella época, y que a nosotros nos parecía que precisamente colisionaba..., eran cuestiones de las que colisionaban con la regulación europea. Y, por lo tanto, en ese aspecto, muchas de las cosas que a nuestro criterio se han querido mantener –sobre todo por parte del Grupo de Iniciativa–, no eran asumibles, ya, en esta nueva redacción de la ley. Y eso explicará por qué algunas de las enmiendas de Iniciativa no podremos apoyarlas, ni tampoco alguna otra del PSC que pueda estar inspirada, también, en esta filosofía de la ley antigua que ha habido que modificar.

También se han hecho aquí algunas alusiones a la cuestión de la unidad de mercado como si fuera una claudicación, pues, del Gobierno catalán, en definitiva. Pero, bueno, es que yo creo que una cosa es la unidad de mercado y otra cosa es una autonomía. La unidad de mercado yo creo que ni siquiera es algo ideológicamente cuestionable: si permite que haya un tráfico de bienes y de mercancías que promueva un mayor beneficio económico en general para la sociedad, la unidad de mercado es correcta; al fin y al cabo, la Unión Europea empezó, precisamente, por hacer una unión de mercado, una comunidad económica europea. Y en España sería ridículo, y además va en contra de los tiempos, que tratásemos de preservar, digamos, normativas que rompan esta unidad de mercado y que dificulten el libre tráfico de personas, de empresas, de bienes y de mercancías.

Por lo tanto, en ese aspecto, y teniendo en cuenta que podemos compartir que la Administración está para garantizar cuestiones como por ejemplo la seguridad pública..., hay una enmienda a la que daremos apoyo, del Partido Socialista, que precisamente dice: «Es competencia de la Administración la seguridad pública», y esto nosotros también lo creemos, y votaremos favorablemente a eso. Pero, claro, en ese aspecto, todo lo que regula esta norma, que atañe a la garantía para los bienes, para las personas y para el medio ambiente, de que no se causen daños, pues, en todas estas cuestiones nosotros damos apoyo, pero no en aquello que pretende cuestionar la unidad de mercado, que además nos viene impuesta por las instancias europeas. Hay que recordar que no estamos solos en el mundo, aunque aquí a veces parece que nos gustaría estarlo.

Vamos a ver, cuestiones que, digamos, nos hacen plantear un apoyo expreso a la ley. No votaremos en contra de la ley, pero nuestra posición, al final, va a ser una abstención.

Nosotros cuestionamos el que se incluyese la regulación de los accidentes graves como prevé la directiva Seveso. Nosotros, en el trámite parlamentario ante el proyecto de ley que había, pues, cuestionamos que aquí, en esta ley, regulásemos el tema Seveso. Se nos dijo que, aunque esto tuviera una directiva específica, era correcto regularlo en esta misma norma. Entonces, nosotros esta cuestión no la veíamos clara.

Al final se optó por mantener esta inclusión del tema Seveso, y sin embargo se optó por poner un argumento muy similar para no incluir la cuestión de la regulación de las ITV, ¿eh?, de la inspección técnica de vehículos, cosa que nos parece contradictoria, porque, si la ley daba para regular Seveso, desde luego lo mismo que regulamos la seguridad en los ascensores, en las plantas químicas, en las instalaciones caseras de luz, de gas, ¿por qué no la ITV de los vehículos? Pero sobre este tema volveremos después.

Quiero comentar que nos parece que sí, que se ha modificado favorablemente la ley, el proyecto, en el sentido de que se simplifican trámites administrativos, se eliminan trabas burocráticas, eliminamos la autorización previa en favor de una declaración responsable, se entiende que esta declaración responsable será válida o se podrá hacer porque ya tenemos una previa acreditación del organismo de control de que tiene la competencia técnica suficiente para llevar a cabo las labores de control, y por eso a quien tiene las competencias y los requisitos suficientes para ser organismo de control solamente se le va a exigir ya esta declaración responsable del ejercicio de sus labores. Esto, además, es más acorde con la Directiva de servicios de 2006, nuevamente normativa europea de obligado cumplimiento.

También se simplifican los requisitos para actuar como organismo de control: se suprime, por ejemplo, el número mínimo de oficinas de atención al público que establecía la ley anterior, y que, aunque pudieran parecer garantías para un consumidor, al final se convertían en una restricción a la libre competencia y a las empresas y personas físicas que pudieran prestar el servicio de control.

También se instituye la declaración responsable para dar de alta instalaciones en los registros correspondientes.

Creemos que se ha mejorado el régimen sancionador respecto al proyecto de ley. Nosotros no hemos apoyado el incremento de sanciones que se promueve desde algunos grupos: nos parece que, en el ámbito administrativo, las sanciones tienen el efecto disuasorio y de penalización que debe tener, pero que las cosas no acaban allí, hay también posibilidades, sobre todo en materia de seguridad industrial, de que se incoasen las correspondientes acciones penales por delitos. Y, por tanto, con las sanciones de 1 millón de euros..., y nos parecen ya elevadas, no hemos optado por subirlas, y yo creo que esto ha quedado plasmado, esta conten-

ción en las sanciones, y a la vez se ha clarificado, se ha hecho un escalado mejor que el que había en el texto original.

Se han clarificado los órganos competentes para sancionar de forma cuidadosa para garantizar un régimen de recursos administrativos que garantizase suficientemente los derechos de las posibles personas físicas o jurídicas que recibiesen las sanciones.

Y también, en cuanto a las tasas administrativas, Ciutadans ha procurado que quedasen unas tasas administrativas racionales, adaptadas a los preceptos de la ley, como yo creo que ha quedado al final. Y no hemos apoyado tampoco que se incrementasen las tasas, puesto que una de las quejas del sector era que se aprovechase la, digamos, elaboración de esta nueva ley para grabar todavía más, con afán recaudatorio, a las empresas que llevan a cabo este tipo de actividades, y también a los particulares que declaran instalaciones sometidas a esta ley. Por lo tanto, al final yo creo que también en este caso se ha atendido a lo que parecía que era un sentir general bastante suficientemente amplio de los grupos parlamentarios, y ha quedado una cuestión, también en este ámbito de las tasas, moderada.

Por tanto, al final nos queda la duda del porqué no se ha regulado también aquí la ITV, ya que, si regulamos lo derivado de la directiva Seveso y otras muchas actividades, y además lo hace un gobierno acostumbrado a las leyes omnibus –que lo mismo en una misma ley se están regulando los tomates que los pájaros, que las ruedas de coche, a veces, o sea, están metiendo lo más variopinto en una misma ley–, pues, nos parecía que, quizás, el compromiso este que se ha alcanzado de una gestación y alumbramiento de nueve meses, el compromiso por parte del Gobierno de sacar un proyecto de ley en nueve meses, era innecesario, y que puede tener que ver con uno de los lamentables escándalos políticos que ha habido, relacionado con las concesiones de las empresas de ITV, y también con la redacción de la ley en el año 2008 por parte de algunos grupos entonces en la oposición.

Por lo tanto, en estas cuestiones nosotros no daremos apoyo a la ley, y, en cambio, todavía nos quedaban en el tintero tres enmiendas: acerca de los datos básicos que debe contener el registro de instalaciones técnicas, que nos parece que, tal y como ha quedado redactado, es poco garantista y da poca publicidad a estas..., el registro no cumple del todo su cometido; a la necesidad de que acabe la inspección quién la inicie: a nosotros este requisito que se establece en la ley actual nos parece innecesario, nosotros creemos que sí que esto puede coartar nuevamente el libre mercado, ya que quien inicia una inspección y debe interrumpirla por la razón que fuere, ya que estas inspecciones están reguladas, debe poderla dejar en el estado en el que se encuentre y debe poderla asumir cualquier otra persona, con las garantías necesarias –persona física o jurídica–, en el momento que fuere. Y, por último, no estamos de acuerdo con que el organismo de control pueda dictar instrucciones que no estén dispuestas reglamentariamente para las actuaciones inspectoras: creemos que nuestra enmien-

da reduciría el margen de arbitrariedad administrativa.

Y con estas salvedades, y por las cuestiones que hemos expresado, aunque no votaremos favorablemente a la ley no estaremos en contra de su aprobación, ya que entendemos que es necesaria, y que es..., por lo menos cumple los requisitos mínimos para ser aprobada, y nos abstendremos en esta votación, pidiendo en su momento votación separada respecto al plan de voto que tenemos acordado de momento.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, em permetran que, a causa que jo tinc menys temps que els diputats que han parlat amb anterioritat, doni per reproduïts els agraïments que ja s'han formulat i als quals ens afegim, exactament igual que la resta de diputats.

Creiem que és imprescindible, en primer lloc, explicar per què és necessari que enguany, el 2014, al juliol del 2014, estiguem parlant d'aquesta Llei de seguretat industrial. Doncs, és necessari que ho fem perquè l'anterior que s'havia fet –precisament fa tot just sis anys i una setmana, exactament–, la del 2008, és objecte d'un procediment sancionador per part de la Comissió Europea; no només la llei, sinó que el seu desenvolupament reglamentari forma part d'aquest procediment sancionador.

I els vull recordar que la Llei 12/2008, de seguretat industrial, que és l'antecessora de la llei que avui estem debatent, és una llei que va ser aprovada pel tripartit, amb un conseller d'Esquerra Republicana, i, evidentment, amb el suport entusiasta de Convergència i Unió. I, per tant, el fet que avui estiguem parlant d'aquesta llei no és perquè el Govern espanyol exigeixi absolutament res: és perquè és la Comissió Europea la que crida l'atenció a l'Estat espanyol perquè el Govern de la Generalitat de l'any 2008 –hi insisteixo: amb el suport de Convergència i Unió– no va fer les coses ben fetes, i especialment sota les instruccions d'un conseller d'Esquerra Republicana. Ho dic perquè després diran: «Espanya, aquell país que té oberts tants expedients per la Unió Europea.» Sí, molts dels quals a causa de lleis que tenen el seu origen en consellers d'Esquerra Republicana, i aviat en veurem un altre, avui mateix.

En la llei del juliol del 2008 el nostre grup parlamentari va posar quatre objeccions per no votar-la –quatre. En primer lloc, una indefinició de model. La llei remetia al reglament i, per tant, a una potestat del Govern d'establir quants organismes de control podrien ser autoritzats a Catalunya, i entenem que aquesta indefinició no era oportuna. Aquest és un dels objectius de l'expedient sancionador de la Comissió Europea.

Però també dèiem que aquella llei establia traves burocràtiques per al desenvolupament d'activitats i per a la generació o la creació de polígons industrials.

També dèiem que hi havia i es creava... Ho recordo, eh?: juliol del 2008. Ho dic perquè aquest sembla un debat que tenim ara, fruit de la crisi, fruit de la situació, fruit de l'austeritat. No. Al juliol del 2008 jo mateix ja deia que aquella llei el que estava preveient era la creació d'un organisme que és absolutament innecessari: l'Agència Catalana de Seguretat Industrial. I la prova que és innecessari és que jo crec que hem passat força anys sense una agència catalana de seguretat industrial i sense que puguem dir que s'hagi notat la seva necessitat. Per tant, creiem que és absolutament innecessària la creació d'aquesta agència.

I, finalment, també a aquella llei ens hi oposàvem per un ús abusiu de les taxes. Les taxes que s'exigien a les entitats, als organismes de control, eren unes taxes de 104.000 euros, i es justificaven dient: «Quatre mil euros són per a les tasques administratives i cent mil euros per a un programari», que avui, sis anys després, constatem, com ja vàrem advertir el 2008, que no s'ha produït, i que, per tant, eren absolutament injustes.

En el procediment d'aquella llei el nostre grup parlamentari, per intentar canviar aquests quatre eixos, vàrem presentar cinquanta esmenes, i quan en fèiem el debat en el Ple, com estem fent avui respecte d'aquesta llei, en quedaven vives quaranta. En aquesta llei el nostre grup parlamentari ha hagut de presentar només vint-i-una esmenes, i arribem en aquest Ple sense cap esmena viva: totes han estat transaccionades o acceptades directament. Per tant, crec que poden entendre perfectament quin és el nostre capteniment amb relació a aquest projecte de llei que estem debatent avui.

Quines coses hem pogut canviar d'aquesta llei amb relació a les esmenes presentades i que creiem que són positives? Doncs, mirin, per exemple, explicitar el paper col·laborador dels col·legis professionals en tot el sistema de seguretat industrial.

Simplificar els requisits de les activitats sense que això suposí menystenir la seguretat industrial, i era una petició expressa d'aquelles empreses afectades especialment per la directiva d'accidents greus, la directiva Seveso, perquè del que es tracta no és de reduir la seguretat industrial, del que es tracta és de reduir les traves burocràtiques que són absolutament innecessàries. I, per cert, no s'imposa en aquesta llei un sistema d'inspeccions *ex post*, senyora Capdevila –no s'imposa en aquesta llei–: són els reglaments tècnics els que diuen quines instal·lacions han de tenir inspeccions *ex ante*, i, en tot cas, les inspeccions *ex post* són aquelles que efectivament fa la Generalitat per mostreig, no fruit de cap esmena de ningú, sinó perquè ha de ser necessàriament així, sobre el paper i sobre la funció dels organismes de control.

També hem demanat, hem requerit que a Catalunya, per autoritzar o perquè un organisme de control pugui operar, no se li exigeixi més documentació, més requisits que en altres comunitats autònomes. Perquè, si ho féssim, seria absurd, perquè anirien a autoritzar-se en una altra comunitat autònoma, vindrien a treba-

llar absolutament a Catalunya, i aquí el que perdríem, doncs, és la possibilitat d'autoritzar organismes de control. I això és la garantia de la unitat de mercat, senyor Mena –això és la garantia de la unitat de mercat. I no és una exigència ni del Govern de l'Estat ni del Partit Popular, és una exigència d'Europa –Europa. A Europa..., el mateix naixement d'Europa, el mercat comú, el que significa és això: la unitat de mercat; és exactament això, ni més ni menys.

Moderar les taxes era una reivindicació de la majoria de les entitats que van comparèixer en el Parlament de Catalunya amb relació a aquest projecte de llei. També era explicat pel Consell de Treball, Econòmic i Social.

Jo crec que hem fet una bona feina transaccionant una sèrie d'esmenes, inclús algunes d'Esquerra Republicana, que després no s'hi han volgut afegir, però que el que han promogut ha sigut que aquestes taxes hagin quedat moderades. Aspecte molt important: es reconeix, ni que sigui sis anys més tard, l'error de les taxes desmesurades de l'any 2008. Hi ha el compromís, explicat a la llei, que als vuit organismes de control que fins ara podien treballar a Catalunya i que han pagat més de 800.000 euros de taxes se'ls retornin aquestes taxes perquè la Generalitat no ha complert amb el seu objectiu, que era el de facilitar un programari per poder interconnectar les dades entre l'Administració de la Generalitat i els operadors de la seguretat industrial.

S'han moderat també les infraccions. Oh, no podia ser que no pagar una taxa o retardar-se deu dies en el pagament d'una taxa fos una infracció de la Llei de seguretat industrial. En tot cas, ja deu ser una infracció de les normes tributàries, però no creiem que això afecti la seguretat industrial.

I, finalment, abordar la reforma de la Llei de seguretat industrial que quedarà viva, que és aquesta del 2008, que farà referència únicament i exclusiva a les ITV, i el règim de les quals –i segurament aquest és l'argument pel qual no queda inclòs dintre d'aquesta llei, tot i que a nosaltres també ens hauria agradat que hagués estat dintre d'aquesta llei– no està encara perfectament clar, d'acord amb els paràmetres que des de la Comissió Europea es dicten. I, en aquest sentit, fa escassament quinze dies la Comissió Nacional dels Mercats i la Competència ha elaborat un informe amb relació a un possible règim, que seria el d'autorització davant del de concessió. Per tant, com que encara hi haurà temps per veure quin és el règim més adequat per a les ITV, també trobem lògic que es posposi la redacció de la seva llei per d'aquí a nou mesos.

En conclusió, històricament van començar havent-hi..., més endarrere hi havien dos organismes de control; la llei del 2008 i el seu reglament van permetre que n'hi haguessin sis; la llei omnibus del 2011 en va permetre dos més, vam acabar amb vuit, i avui es liberalitza, i es liberalitza de veritat, no com deien l'any 2008 –avui es liberalitza de veritat. I no és per culpa del Govern de l'Estat, i no és per culpa de cap llei bàsica de l'Estat: és Europa. És Europa qui diu com s'han de

fer les coses i qui diu quines empreses poden o no poden operar en el mercat i en quins determinats sectors.

També es complirà –i acabo ràpidament– la Llei de garantia de la unitat de mercat, encara que el conseller va ser el primer a dir: «Jo no compliré mai la Llei de garantia de la unitat de mercat.» És el primer conseller, segurament, de totes les autonomies d'Espanya que ha fet una llei per complir la Llei de garantia de la unitat de mercat, no sé si volgudament o forçat per Europa –o forçat per Europa–, senyor conseller. Ja ho entenem, ja, però és el que té.

Per tant, com que aquesta llei és bàsicament fer més Europa a Catalunya, el nostre grup hi donarà suport. I seran aquells grups que segurament ens volen treure d'Europa aquells que no hi donaran suport.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

També per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs bé, com un dels grups que vol treure els Països Catalans fora del marc d'actuació de la Unió Europea, nosaltres no donarem suport a aquest projecte de llei.

Primer que res, disculpar-nos perquè no hem pogut assistir amb la regularitat que hauríem volgut a la ponència, i no ho hem fet per una qüestió d'impossibilitat material, com sempre diem. Després, també, constatar que poc hi hauríem pogut aportar, perquè aquesta ponència anava finalment d'acatar o no acatar la Directiva de serveis, i des d'aquest punt de vista poc debat s'havia produït i poc hauríem pogut aportar-hi, perquè la nostra posició inicial és, com saben, contrària a aquesta directiva.

Bé, en teoria la seguretat industrial pivota bàsicament sobre dos eixos: bàsicament sobre la fixació d'especificacions tècniques que són obligatòries per als establiments i les instal·lacions, i, d'alguna manera, que marquen els reglaments de seguretat industrial; per l'altra banda, per la regulació d'un sistema de gestió de seguretat industrial a través dels organismes de control, que finalment són aquells encarregats de verificar, doncs, que es compleixin o no les condicions de seguretat industrial. Des de sempre el que caracteritzava d'alguna manera el control industrial públic era que es feia via concessionàries, i es va passar en un moment de dos operadors a més operadors privats, però, en tot cas, diguéssim, el monopoli de control en teoria –en teoria– seguia sent públic.

I dic que «en teoria» la seguretat industrial pivota sobre aquests dos eixos perquè, malgrat tot, és a dir, malgrat la seguretat industrial, malgrat les garanties necessàries que els operadors han de seguir per a poder garantir precisament aquesta seguretat industrial, la Unió Europea segueix considerant que existeixen encara massa barreres d'entrada a nous operadors i, per tant, doncs, que s'ha d'imposar la directiva

Bolkestein sí o sí per a satisfer aquestes necessitats dels mercats d'acaparar precisament la prestació de tot tipus de serveis al voltant, doncs, de l'Administració. Aquest és un d'ells, no?

Els canvis que s'incorporen en aquest projecte de llei nosaltres els considerem tendents –com ja s'ha dit i com queda clar, i, és a dir, amb independència de quina és la valoració política que en fem–, van dirigits a la desregularització i a la liberalització total de la prestació del servei, cosa que nosaltres no compartim, i, doncs, el règim aquest d'autorització dels organismes de control es substitueix per una simple autorització prèvia: es passa de l'autorització a la declaració responsable, que simplement suposa fer una confiança a aquell operador privat, que entenem que no es pot comparar amb la comunicació prèvia i menys encara amb la inspecció.

D'altra banda, es simplifiquen els requisits per a actuar com a organismes de control, de manera que altres comunitats autònomes podran treballar sense haver de satisfer les necessitats o les especificacions de la legislació catalana en matèria de seguretat industrial. I aquí és una mica el que abans s'apuntava: l'acatament de la Llei d'unitat de mercat via indirecta, després de moltes gesticulacions per part del Govern i també per part del conseller, que hi havia d'alguna manera escenificat aquest rebuig, i que aquí queda totalment signat, diguéssim, totalment acceptat.

D'altra banda, també, s'advocava per una simplificació administrativa i reducció de càrregues burocràtiques, que, tot i compartir en part la reducció de càrregues burocràtiques, això mai pot anar en detriment, doncs, de l'obligació de control respecte a la seguretat industrial.

Dèiem que, finalment, la «directiva Bolkestein», com s'anomenava, o la Directiva de serveis, no feia res més que posar, no?, aquesta deriva neoliberal al voltant de la Comissió. No hem d'oblidar que aquesta directiva va rebre unes protestes bastant fortes, que va ser la culpable que l'Estat francès votés que no a la constitució europea en referèndum, i, a més a més, era una destapada de cara neoliberal que fixa que les administracions han de ser servils als interessos dels mercats, cosa que, com he dit abans, nosaltres no compartim.

No compartim aquesta voluntat desregularitzadora; no compartim, doncs, que no es limiti la potestat o el poder dels mercats, i encara menys compartim que no es sotmetin en cap cas a l'interès general, cosa que, d'alguna manera, deixa en evidència finalment quina és la voluntat o quin és el paper dels governs, si no és el de sotmetre, precisament, aquestes activitats econòmiques a l'interès general.

En aquest sentit, dèiem que el Govern no s'amaga d'explicitar quina és la raó que l'empeny a aquesta llei; ho diu, a més a més, de manera literal, en l'exposició de la llei –no cal que ho llegeixi.

I, d'altra banda, també, dir que aquest camí, el camí cap a la desregularització, no és un camí que s'inicia amb aquesta llei; és a dir, és un camí que ve, ja, amb la normativa anterior. Ha estat un camí progressiu, i

hauríem d'assenyalar, entre altres coses, alguns aspectes que ja eren preocupants en la llei òmnibus, des del nostre punt de vista, i que ja apuntaven maneres en clau, com he dit abans, liberalitzadora. Una d'elles ja s'ha dit, que era la supressió de l'Agència de Seguretat Industrial; però, en tot cas, també l'eliminació del sistema d'autoritzacions, la durada il·limitada de les concessions, l'eliminació de l'exigència d'acreditar la solvència mínima, i, bàsicament, la delegació en els col·legis professionals de les funcions de comprovació documental i tècnica, cosa que enteníem que ha de prestar l'Administració pública en monopoli.

Després d'aquesta aclarida, l'aclarida que feia la llei òmnibus, doncs, arriba finalment aquest projecte de llei, que no és més, com hem dit, que apostar a cara destapada pel deixar fer, per la, bàsicament, potestat del mercat per a regular tots els aspectes que ens afecten, sense que hi hagi cap tipus d'equilibri entre, precisament, el risc que es pot causar i els beneficis que a aquestes operadores els generarà, precisament, aquesta liberalització total.

Nosaltres, sense més, diguem-ne, votarem en contra d'aquest projecte de llei. Ens abstindrem a les esmenes.

No podem admetre un projecte de llei que recull fil per randa l'esperit neoliberal, que, com hem dit, la Comissió està imposant; per altra banda, Comissió Europea, un ens, un organisme que no tria ningú, totalment antidemocràtic, i que es dedica a, bàsicament, sotmetre's a tots els lobbys que actuen al voltant, doncs, de la Unió Europea.

Dèiem, a més a més, que no podem, que estarem en contra d'aquest projecte de llei perquè aprofundeix en el procés de liberalització del mercat i perquè acata la Llei de garantia de la unitat de mercat, de la qual ja estàvem en contra d'inici.

Votarem en contra d'aquest projecte de llei perquè oblida aquest equilibri necessari que s'ha de tenir entre la desburocratització, d'allò que vostès tant es vanaglorien, i la garantia de seguretat. Bé, estant a favor de la desburocratització, mai pot anar en detriment de la garantia, i, per tant, del no-risc en la seguretat, i entenem que aquest equilibri queda totalment trencat amb aquesta llei.

I, finalment, no votarem a favor d'aquest projecte de llei perquè situa la responsabilitat de la prestació dels serveis industrials en els mercats, que, entre altres coses, han estat culpables de molts aspectes i per a res els considerem garantistes, i per a res, a més a més, els considerem segurs.

Dèiem, com hem dit abans, que aquesta era una llei per acatar la directiva Bolkestein. Nosaltres no l'acatem. I no només això, sinó que lamentem que, quan el Govern té competències exclusives, com és el cas, en matèria industrial, que les hi atorga l'Estatut, doncs, sigui finalment per a fer el mateix que fa l'Estat espanyol i aposti per una total liberalització del mercat.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustríssima senyora Montserrat Ribera.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, director general d'Energia, secretari general del Departament d'Empresa i Ocupació, senyores i senyors, la seguretat segurament és un dels aspectes més valorats de la població en general, i Catalunya, ja, de fet, disposava d'una llei prou satisfactòria per garantir la seguretat dels seus ciutadans.

I dic això perquè –no ho he dit en la meva primera intervenció perquè era una intervenció genèrica– no ha estat voluntat del Govern refer aquesta llei del 2008, sinó que ha estat una exigència de la Unió Europea per adaptar-nos als requeriments de la Directiva de serveis, efectivament tal com s'ha dit aquí per part de tots els grups, especialment pel que fa als organismes de control, que, com ja he dit en la meva primera intervenció, són els encarregats de verificar el compliment de la seguretat industrial amb activitats de certificació, d'assajos i inspecció.

De fet, la Comissió Europea ja va fer l'any 2013 un requeriment al Govern de Catalunya perquè adaptés la regulació d'aquests organismes de control, i va obrir un procediment d'infracció a la Generalitat per vulneració d'aquesta directiva, i, posteriorment, diferents pronunciaments de jurisprudència avalen aquest requeriment.

Aquesta raó és per la qual s'ha tramitat aquest projecte de llei, però, al mateix temps, s'ha aprofitat –«aprofitant l'avinentesa», com es diu moltes vegades– per introduir-hi millores de regulació com la transparència i la simplificació administrativa, tant per als organismes de control com per a les instal·lacions sotmeses a reglament tècnic –aparells elevadors, ascensors, grues, instal·lacions d'alta i baixa pressió, equips de tensió, equips de pressió, plantes frigorífiques, gasos combustibles, etcètera–, i també per als establiments afectats per la normativa Seveso, que ja hem explicat quins eren.

Quines novetats hem intentat introduir-hi des del nostre grup? Doncs, des del règim d'intervenció a la substitució de l'autorització per la declaració responsable, el reconeixement dels organismes de control que ja actuen en altres comunitats autònomes..., sí, això s'ha fet perquè aquest era precisament el requeriment més específic que feia la Directiva de serveis respecte a la seguretat industrial a Catalunya, i aquest era el lloc on s'havia d'incidir, perquè si no podíem tindre, doncs, una multa important, una multa que penso que el Govern de Catalunya en aquests moments no mereixia, ateses les necessitats socials que hi ha pertot arreu: ahir, 34.000 famílies ens deien que no tenien cap ingrés; per tant, no és moment de gastar en multes i potser és moment de fer el que s'ha de fer.

I vostès diuen que és la Llei d'unitat de mercat. Doncs, perdonin, no és la Llei d'unitat de mercat. Si

fos la Llei d'unitat de mercat, el control i tot el que es farà per part de la Generalitat de Catalunya es faria per l'Administració d'origen; en aquest cas, si vingués, doncs, d'Andalusia, de la d'Andalusia, o si vingués d'una altra comunitat, d'una altra comunitat. Però és que, a més a més..., i diuen: «És que podran venir amb els requisits d'una altra comunitat autònoma.» Perdó: tots els organismes de control –i en això jo no sóc cap experta en seguretat industrial i ho he entès perfectament– vénen autoritzats i certificats per Enac, per un ens superior, que és el que diu qui pot actuar i qui no pot actuar. No és que una comunitat autònoma digui A i una comunitat autònoma digui B, és que Enac diu qui pot ser-ho i qui no pot ser-ho, sigui persona física, sigui persona jurídica o sigui el que sigui. Per tant, és una inexactitud dir que es faria d'aquesta manera. Per tant, no és la Llei d'unitat de mercat.

Elimina els requisits que eren escull econòmic per a l'accés a l'activitat. Sabíem que hi havia, doncs, una fiança d'1 milió d'euros, una taxa molt elevada. Tot això s'ha rebaixat. Per tant, es liberalitza i s'hi deixa entrar moltíssima més gent. Això penso que també és una oportunitat. Hi ha algú que diu que no, que tot això és un problema, però nosaltres penso que és una oportunitat. Escoltin, diu: «És que a la Vall d'Aran potser no hi anirà ningú.» I potser al Berguedà, i potser a la Terra Alta, i potser, jo què sé, al Priorat. Perquè no hi pot haver un enginyer del Priorat, un senyor format tècnicament, que pugui exercir aquesta professió allà? Potser només fa un dels reglaments tècnics, potser només inspecciona ascensors o només inspecciona extintors. Perquè no ho pot fer? Nosaltres penso que pot ajudar, també, a l'equilibri territorial, i, de fet, l'experiència en altres llocs demostra que així ha estat.

Per altra banda, també s'elimina la funció obligatòria de la recepció d'expedients que feien els organismes de control fins avui en dia, i ara es farà a través –o sigui, es recupera per part de la Generalitat– de les oficines de gestió empresarial. Això millora tota la informació que ha de tenir l'Administració per tal d'exercir molt millor tot el tema de la seguretat, i penso que fa que no hi hagin clients captius d'algunes de les..., com havia passat en el sistema de seguretat que hi havia hagut fins avui dia.

I es mantenen tots aquells requisits relacionats amb la qualitat de prestació de servei. Que ningú hi tingui por: la qualitat de prestació de servei hi ha sigut, i s'ha dit aquí, amb l'agència. Han passat molts anys, no hi ha hagut l'agència, i, en canvi, la seguretat s'ha garantit. I el que vol aquest Govern, amb Directiva de serveis o sense Directiva de serveis, és garantir la seguretat en tots els seus establiments, i em sembla que això és el que hem de voler també els diputats del Parlament de Catalunya.

Podria dir més coses que s'hi han introduït. Respecte a les instal·lacions sotmeses al reglament tècnic, les de seguretat industrial, doncs, també es generalitza l'ús d'aquesta declaració responsable. S'inscriuen d'ofici, a partir del registre de declaració responsable, en el registre d'instal·lacions tècniques de seguretat industrial, que abans n'hi havien molts i ara es refon en un

de sol. Es fa una base de dades d'incidències i accidents, que també ens ho van demanar diverses patronals. Es garanteix la professionalitat de les persones que exerciran el control i les instal·lacions, i s'hi frena l'intrusisme, cosa que també ens van demanar en moltes compareixences.

I el Govern calcula que això produirà un estalvi a empreses i particulars del voltant de 9 milions d'euros. Per tant, si estalviem la multa i a més a més pot representar per a les nostres empreses i les nostres persones un estalvi aproximat d'uns 9 milions d'euros, crec que és important que tirem aquesta llei endavant.

Respecte als establiments afectats per Seveso? Doncs, es redueix el nombre de documents a avaluar: n'hi havia vuit o nou, ara queden reduïts a tres. Però també es limita l'avaluació dels supòsits d'accidentabilitat: abans es controlaven, o sigui, es miraven tots els supòsits a dintre i a fora de l'empresa, i en aquest moment, amb les esmenes que s'hi han introduït per part també de Convergència i Unió, i que tothom ha tingut en compte i ha volgut valorar, només es miraran les que afectin l'exterior, perquè ja hi ha els riscos laborals, que afecten l'interior, i ens demanen que sobretot no dupliquem normatives. També diuen que si s'havien apujat molt les taxes. No, és que els supòsits només a l'exterior representaran només un 30 per cent dels que es tenien en compte fins ara. Per tant, també els suposaran, a les empreses Seveso, una disminució de costos en l'estudi i de taxes a l'hora de pagar.

Per tant, a mi m'agradaria fer un petit resum de l'exposat fins ara, i és que aquesta llei simplifica i elimina algunes càrregues administratives per a empreses i particulars, la qual cosa és la línia que nosaltres ja hem encetat durant la passada legislatura i aquesta. Evita l'intrusisme en la professionalització dels agents i de la seguretat industrial. Si alguna instal·lació queda sense servei per denegació, com s'ha dit en algun cas, doncs, es garanteix per part de l'Administració que es tirarà endavant, i per tant haurà de ser l'Administració la que haurà de fer-ho. Obre la porta a nous organismes de control, que poden actuar no només en un àmbit sinó en més d'un o en tots; poden ser persones físiques, poden ser persones jurídiques, i, per tant, ajuda a la creació de llocs de treball. L'experiència d'altres territoris també ens diu que els preus no s'han apujat, sinó que, a l'haver-hi més competència, els preus s'han abaixat i s'han creat llocs de treball. Estalvia diners a particulars i empreses, amb una estimació del voltant de 9 milions d'euros. Les empreses subjectes a la directiva Seveso també s'estima que poden tenir un estalvi d'entre un 40 i un 50 per cent en la seva anàlisi quantitativa de risc. No és l'aplicació de la Llei de garantia de la unitat de mercat, és l'aplicació de la Directiva de serveis; de fet, part de la Llei d'unitat de mercat està inspirada en la Directiva de serveis, per tant aquí hi ha certa similitud, però de fet això ens demostra que podem regular el que vulgui Europa sense necessitat d'una Llgum en la qual nosaltres ja vam dir que no estàvem d'acord. I per últim, i el més important, és que es mantenen els mateixos estàndards de seguretat exigits fins ara, i en molts casos el redactat que ha sortit en la llei creiem que els millora.

Per tant, res més. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, per la seva atenció, i també a les persones que han estat en aquesta llei.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Cridem a la votació.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.) Senyor Rodríguez. *(Pausa.)* Com? *(Pausa.)* Trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. Simplement llegir-li a la senyora Ribera l'article 12.2 de la llei que ara votarem, i que hi votaran a favor, que diu precisament allò que vostè ha dit en el faristol que no diu. I concretament diu: «Els organismes de control habilitats en altres comunitats autònomes de l'Estat que vulguin actuar a Catalunya només han de posar-ho en coneixement de la Generalitat.» Això és Llei de garantia de la unitat de mercat.

Gràcies.

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Sí, presidenta, per demanar votació separada. De les esmenes del PSC, la número 33. Sí? *(Pausa.)* I de les esmenes d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida Alternativa les número 52, 96 i 118, si us plau.

La presidenta

Senyora Mejías, ha dit 46 o 96?

Carina Mejías Sánchez

Noranta-sis.

La presidenta

I les vol les tres separades? *(Pausa.)* Les tres separades, eh? D'acord.

Abans de començar, demano al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya si poden confirmar la retirada de les esmenes número 40, 51, 59, 68, 75, 77, 85, 131 i 138. *(Pausa.)* D'acord.

I al Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, si poden confirmar la retirada de les esmenes número 32, 58 i 64. *(Pausa.)* D'acord.

Doncs, iniciem les votacions, i en primer lloc començarem amb la votació de les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Votem l'esmena número 72.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 53 vots a favor, 68 en contra i 12 abstencions.

Votem ara les esmenes número 8, 70, 80, 87 i 146.

Han estat rebutjades per 34 vots a favor, 68 en contra i 31 abstencions.

Passem ara a votar les esmenes del Grup Parlamentari Socialista.

Votem les número 3 i 4.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 19 vots a favor, 111 en contra i 3 abstencions.

Recordin que hi han tres vots delegats.

Votem l'esmena número 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 41 vots a favor, 89 en contra i 3 abstencions.

Votem ara l'esmena 33 –33.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 88 en contra i 16 abstencions.

Votem ara les esmenes 6, 65 i 73.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 19 vots a favor, 88 en contra i 25 abstencions.

Votem ara les esmenes número 91 i 97.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 47 vots a favor, 70 en contra i 16 abstencions.

A continuació, votem les esmenes del Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Votem la número 69 i la 117 –número 69 i 117.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 34 vots a favor, 77 en contra i 22 abstencions.

Votem ara les esmenes número 2 i 122.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 13 vots a favor, 98 en contra i 22 abstencions.

Votem ara les esmenes número 1 i 115.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 32 vots a favor, 77 en contra i 24 abstencions.

Votem ara l'esmena número 52.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 41 vots a favor, 89 en contra i 3 abstencions.

Votem ara la 96.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 89 en contra i 12 abstencions.

Votem ara la 118.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 98 en contra i 3 abstencions.

Passem ara a votar les esmenes del Grup Parlamentari de Ciutadans.

I votem l'esmena número 61.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 89 en contra i 22 abstencions.

Votem ara l'esmena número 92.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 68 en contra i 22 abstencions.

Votem ara l'esmena número 123.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 101 en contra i 22 abstencions.

Votem ara la número 31.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 57 vots a favor, 73 en contra i 3 abstencions.

Votem l'esmena número 99.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 41 vots a favor, 89 en contra i 3 abstencions.

Per finalitzar, votem ara el text del dictamen del projecte de llei.

S'ha demanat la votació separada de l'article 11, apartat 4, i de l'article 14, lletra d, del dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 76 vots a favor, 36 en contra i 21 abstencions.

Se sotmet a votació la resta del dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de Llei de la seguretat industrial dels establiments, les instal·lacions i els productes ha estat aprovat per 68 vots a favor, 17 en contra i 48 abstencions.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de suport a la gent gran (tram. 300-00207/10)

Passem al punt de l'ordre del dia que és la darrera interpel·lació: interpel·lació al Govern sobre les polí-

tiques de suport a la gent gran, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular.

Té la paraula la il·lustre senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, diputats, diputades, vull començar la meva intervenció recordant el que vaig posar de manifest quan vostè va compareixer per primer cop com a consellera en la Comissió de Benestar el mes de febrer de l'any passat. En aquell moment li deia, i ho continuo dient, que tenia la mà estesa del Partit Popular sempre que les seves polítiques anessin encaminades a afavorir el benestar dels catalans. I en aquella compareixença, en què també reconeixíem la precària situació econòmica del Govern, li recalrava que vostè seria la responsable de gestionar uns recursos per tal que la persona –la persona amb majúscules– fos la seva prioritat. I quan parlava, quan parlem de persones, crec que la seva conselleria ha de ser capdavantera a l'hora de posar en valor la seva dignitat.

El 13 de febrer de 2013, senyora Munté, li deia el següent: «Depenent de quins siguin els criteris d'aplicació de les polítiques socials, podem dir si realment estem vetllant per aquesta dignitat que tothom es mereix.» Bé, setze mesos més tard, amb vostè al capdavant, podem fer balanç de com han estat les polítiques adreçades a les persones grans.

Cal tenir en compte que els majors de seixanta-cinc anys augmenten en la piràmide de població, mentre que el nombre de menors d'edat baixa. Així, segons dades de l'Idescat, els majors de seixanta anys a Catalunya representen el 17,35 per cent de la població, dada que es doblarà d'aquí a vint-i-cinc anys, aproximadament, i, d'aquest 17,35 per cent, el 5 i mig tenen més de vuitanta anys. Per tant, ens trobem davant d'una realitat social que, des del nostre punt de vista, obre valuoses oportunitats individuals i col·lectives, una nova realitat, però, que comporta també nous projectes i nous reptes.

I què ens trobem? Què ha fet el Govern des que vostè està al capdavant de la conselleria? O, millor dit, què no ha fet des que és la responsable de les polítiques adreçades a la gent gran? Li ho diré molt clar: el que vostè ha fet i continua fent és desmantellar les estructures socials per a ser còmplice de la construcció d'estructures separatistes.

Miri, des que vostè és consellera, s'han duplicat les llistes d'espera per a accedir a una residència, ja sigui pública o concertada; només a Barcelona hi ha més de 7.700 persones que estan esperant que se'ls hi adjudiqui una plaça, i tot i així es continua sense concertar noves places. Amb la seva gestió, consellera, cada cop hi ha més llits buits i més centres busquen solucions per a fer front a aquesta situació: tres mil places vacants i disset mil persones en llista d'espera a Catalunya.

Consellera, des de l'estiu passat es troba suspesa la prestació vinculada al servei residencial, i hi ha una

flagrant demora en el pagament de la prestació reconeguda.

I pel que fa referència al conveni d'equipaments 2005-2007, avui dia, dels vint previstos a gent gran –deu residències i deu centres de dies–, només funciona un centre residencial, el del Bon Pastor. Em pot dir què pensa fer amb el de Via Favència, per exemple? Un equipament acabat durant el darrer trimestre de 2011 i que l'únic que fa és generar despesa per qüestions de seguretat. I què els diu, als veïns del Clot - Camp de l'Arpa, que reivindiquen una residència compromesa des del 2010?

S'ha paralitzat, també, el procediment d'alguns PIA per una incorrecta aplicació del protocol de gestió. Consellera, cal una coordinació eficient entre els diversos serveis amb l'objectiu de donar resposta a problemàtiques específiques.

Coincideixo, consellera, amb l'informe del Síndic del 2012 quan diu que la situació de les persones per a les quals la seva llar és una residència és sovint d'extrema vulnerabilitat, en què sovint tenen un desconeixement dels seus drets; uns drets que, com bé sap, es troben regulats en la Llei 12/2007, de l'11 d'octubre, i que el seu departament, a través dels serveis d'inspecció, hi ha de vetllar i fer que es compleixin les condicions de funcionament del centre i el respecte dels drets dels usuaris, entre els quals hi ha rebre serveis de qualitat. Cal tenir en compte que assolir un nivell de qualitat òptim en els serveis residencials depèn de múltiples factors, entre els quals destacaria les condicions materials del centre i la disponibilitat del personal suficient i adequat per atendre de manera individualitzada els usuaris.

I aquí vull referència a les ràtios de personal als centres residencials per a persones amb discapacitat. Si no vaig errada, el passat mes de novembre l'ICASS va signar amb les principals patronals de centres residencials un acord que suposadament serviria per a garantir la sostenibilitat del sector. No obstant això, la lletra petita de l'acord reduïa les ràtios d'atenció directa a l'àrea social i part de l'àrea de salut. Aquesta mesura afecta tant els grans dependents com les persones dependents de nivell 2.

Ens podria dir, consellera, si des de l'ICASS s'ha arribat a algun contraacord al respecte amb els col·legis professionals per fer un gir a aquesta proposta?, que, per cert, no era massa transparent, que diguéssim.

I parlant de servei de qualitat, pel que fa referència al servei d'atenció domiciliària, em pot dir, consellera, si és qualitat que es dediqui una mitjana de 3,2 hores a la setmana a un dependent de grau 3? Exigim al Govern que, ja que no és possible donar places, almenys garanteixi el mínim d'hores establert per llei en atenció domiciliària.

Una altra de les qüestions que ens preocupa és el tema dels maltractaments que poden rebre tant a la seva pròpia llar, dintre de l'àmbit familiar, com en una residència per part d'algun treballador. En qualsevol cas, i tractant-se d'un atemptat contra les persones, sigui físic o psíquic, és imprescindible que les administra-

cions afectades prenguin les mesures necessàries per a evitar-ho, i, en el cas que ja s'hagin produït, s'iniciïn d'ofici procediments interns d'investigació per a aclarir els fets i corregir actuacions que vulneren drets. Ens pot dir quin protocol s'està seguint per part de la conselleria pel que fa al tema de maltractaments? Com es troba actualment aquest protocol?

Bé, cal que ens creguem que les persones grans són un actiu social, i en aquest sentit vull destacar el paper primordial que tenen com a avis, que, en molts casos, permet conciliar la vida familiar i laboral dels fills; el seu paper com a voluntaris en qualsevol àmbit, cobrint mancances socials que queden òrfenes per part de les administracions públiques; el seu paper participatiu en la societat, coneixedors de les noves tecnologies i xarxes socials. No podem permetre en cap cas que la societat els faci invisibles perquè creguin que ja no els queda cap fita a aconseguir.

Vull recordar, també, que el passat mes de març vam celebrar un ple monogràfic sobre pobresa i desigualtats. Tot s'ha de dir que anava enfocat més cap a la infància, però el Govern es va comprometre amb la gent gran a una sèrie d'actuacions, entre les quals destaquem el pagament, el proper mes de setembre, de les PEVS. Un any després d'haver suspès aquest ajut, el Govern ha hagut de rectificar, o almenys ho ha fet de paraula. Esperem que retorni aquest pagament, però és que des del Partit Popular pensem que no n'hi ha prou –no n'hi ha prou–: el que ha de fer el Govern és pagar tot allò que deu, tot allò que ha deixat de pagar, que s'adeqüi a la llei.

I, finalment, ahir, consellera, es va reunir amb els representants de les trenta-dos federacions que configuren el tercer sector, algunes d'elles, representants del col·lectiu de la gent gran. Per cert, en la reunió de l'any passat li van demanar una reformulació de la cartera de serveis per tal d'unificar serveis, una petició que encara, doncs, no s'ha dut a terme. I li pregunto: ho té previst fer abans que acabi aquest 2014?

Bé, com deia, des del tercer sector li van fer diverses propostes, ahir; una d'elles, la de crear una nova prestació per a 34.000 famílies catalanes amb fills i persones a càrrec. Ens podria dir què farà el Govern davant aquesta petició? Nosaltres li proposem dur a terme una reforma fiscal que suposi una millora per a aquestes famílies. I aquí vull fer especial menció, perquè afectarà les famílies amb ascendents dependents a càrrec, de la reforma fiscal estatal, que preveu una bonificació de 1.200 euros per a aquests col·lectius.

Els ho dic amb tota humilitat però amb contundència, consellera: si vostès no són capaços de gestionar els impostos dels catalans, retornin les competències en polítiques socials al Govern de l'Estat, que, amb tota seguretat, ho farà millor. Mirin, en un altre àmbit que no hi té res a veure però que crec que és clarificador, els funcionaris de l'Estat des de fa dos anys tornen a cobrar catorze pagues, quelcom que no poden fer els qui depenen del Govern de la Generalitat, perquè la seva gestió és nefasta.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, la consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats i diputades... Senyora Xandri, m'han quedat meridiana-ment clars dos missatges, sobretot: que estem desmantellant estructures socials per construir-ne d'altres, que vostè definia de separatistes, i, per altra banda, que és ben evident aquesta voluntat seva, del seu partit i del Govern del Partit Popular a Madrid, de dur a terme una recentralització de competències.

Primer ens tanquen l'aixeta econòmica; a nosaltres ens toca gestionar, sobretot quan parlem de polítiques socials i serveis a les persones. Aleshores resulta que ho fem malament, que desmantellem estructures socials i, per tant, que és millor que se'ls retornin aquestes competències en polítiques socials. Doncs, res d'això. No ho sé, ja els agradaria, però no ho farem. Al contrari, el que estem fent és treballar per blindar, precisament, aquestes competències, com ho fem en aspectes que ens perjudiquen molt: amb la mateixa LRSAL –que ha tingut un espai aquest matí a la sessió de control al Govern–, que també té, doncs, un perjudici evident i que hi treballarem, i aquí estan vostès sols i nosaltres no estem sols, perquè el món local i les entitats estan al nostre costat defensant tot això.

En tot cas, crec que en la segona part de la intervenció podrem coincidir en alguna cosa, i jo també ho espero, perquè estem parlant de polítiques socials, estem parlant de gent gran, i seria bo que aquell esperit que vostè manifestava –i que recordo perfectament– en la meua primera compareixença, de la mà estesa, com vostè ara recordava, la puguem mantenir en alguns aspectes. I segur que en l'àmbit del maltractament a les persones grans, on s'ha fet molta feina, i molta feina conjunta, i a partir d'aquí, doncs, en diferents mesures adreçades a la gent gran activa i d'altres, ens hi podrem trobar, i amb molt de gust li explicaré el protocol i d'altres mesures complementàries que estem portant a terme.

Però, en canvi, quan parlem de l'aplicació de la Llei de la dependència i del seu impacte, i no és només a Catalunya, sinó en el conjunt de les comunitats autònomes de l'Estat, li he de dir que qui suspèn és el Govern de l'Estat. L'anterior Govern també, eh?, també suspenia, perquè aquesta llei, que ve de lluny. És una llei que té una insuficiència financera notable, i les comunitats autònomes, que és a qui ens pertoca l'aplicació i el desenvolupament d'aquesta llei, però sobretot dels seus drets i dels serveis que emana, doncs, hi tenim una dificultat enorme i un sobre esforç, que estem fent, sostingut al llarg dels anys, per tal de proveir aquests drets subjectius que efectivament la Llei de dependència despenia.

Però no només –i ja hi tornaré, a la Llei de dependència–..., és que quan parlem dels serveis socials, dels serveis socials bàsics, he de recordar –i li ho he de recordar a vostè, que sembla oblidar-ho– que el finan-

çament de l'Estat per a aquest any 2014 manté la mateixa reducció, que és més del 40 per cent, que ja venia de l'any anterior; que, a més a més, s'ha fet una anul·lació de les aportacions de l'Estat als ens locals en concepte de teleassistència –vostè abans hi feia referència–, i en termes globals estem parlant d'una reducció, d'una retallada, digui'n com vulgui, que és del 91 per cent pel que fa a programes socials.

I això té impacte en les persones, en les persones grans, a les quals vostè dedica aquesta interpellació, i també té molt a veure amb la dignitat –que és una paraula que ha anat sortint diverses vegades en la seva intervenció–, doncs, com salvaguardem aquesta dignitat, com donem cobertura a totes les seves necessitats.

Després no sé què em contestarà, perquè no m'està escoltant en cap moment. Jo l'he escoltat amb molta atenció, senyora diputada. Però, en tot cas, vull posar de manifest que l'ofec econòmic, la retallada des d'un punt de vista pressupostari, les accions de centralització continuades, les reformes que vostès en solitari –perquè no hi ha donat suport ningú però tenen majoria absoluta, per tant, les han tirat endavant, molt rebé– han fet en aspectes centrals de la Llei de la dependència, en tot el que té a veure amb la reforma que va patir la figura del cuidador no professional, amb aquest 15 per cent de rebaixa, allunyant-ho en el temps pel que fa al cobrament dels retards, traient també la cotització a la seguretat social... I podríem seguir definint moltes altres mesures, moltes altres reformes que vostès han portat a terme.

I per què no dir, també, l'àmbit de les pensions, en què vostès també presenten un full de serveis impecable: carregar-se el consens del Pacte de Toledo i tirar endavant una forma de les pensions que també és lesiva. Vostè feia referència al Ple de pobresa; jo li recordo el Ple que se celebra en aquest Parlament i que s'adreça a les persones grans, i són elles i els representants de tantes i tantes entitats, les que omplen aquests escons. I què es va posar de manifest? Doncs, una crítica important a la seva reforma de pensions, la que porta a terme el Govern de l'Estat.

Jo li vull recordar, parlant de xifres –vostè parlava de xifres–, que l'esforç pressupostari de la Generalitat en matèria de dependència s'ha incrementat dels 544 milions que hi destinàvem l'any 2009 als 948 milions d'euros d'aquest any 2013. No cal que li recordi, perquè vostè ho sap perfectament, quin és el finançament o quin és el desequilibri entre el finançament públic de la Llei de la dependència, i com les comunitats autònomes, els ens locals i, no cal dir-ho, els usuaris estan suportant aquest sobre esforç i estan suportant la davallada pressupostària que porta a terme l'Estat.

Per tant, quan vostè parlava, jo pensava: «Bé, moltes paraules, molta crítica –totalment legítima, només faltaria, per això estem aquí–, però, en tot cas, cap resposta a les necessitats de les persones grans i cap resposta a la necessitat de donar un finançament suficient, simplement suficient a la Llei de la dependència.» I en contrapartida a això, hi insisteixo, les comunitats autònomes –i així es manifesten moltes d'elles, no només Catalunya, no és un problema que tingui només

Catalunya– fan aquest sobre esforç important per donar cobertura, per donar serveis a aquestes persones.

Vostè ha parlat de llistes d'espera, vostè ha parlat de les prestacions econòmiques vinculades –després m'hi referiré– i el compromís de dur a terme una reactivació d'aquestes prestacions, que recordo que són prestacions per accedir a una plaça de residència privada, que tenen diferent implantació a nivell territorial: hi ha comunitats autònomes que en tenen, n'hi ha que no. A Catalunya durant uns anys van servir, i molt positivament, per poder alleugerir aquestes llistes d'espera, que a tots ens preocupen, evidentment també a nosaltres.

Em parlava de retards en els pagaments de les prestacions actuals. No: les vuit mil i escaig persones que tenen una prestació econòmica vinculada estan cobrant puntualment aquesta prestació.

I convenis d'equipaments. Efectivament, convenis i no-convenis, i no només a Barcelona. Malauradament, hi han dificultats extremes –perquè la situació econòmica és aquesta: és extrema– per poder posar en marxa, posar en funcionament equipaments que són molt necessaris per a les persones i per als territoris.

Jo crec que és molt fàcil: a vostè la preocupen molt aquestes qüestions, doncs, escolti, deixin d'ofegar-nos, donin un correcte finançament a la Llei de la dependència, no ens apliquin un sostre de dèficit tan injust, perquè les conseqüències són aquestes i moltes altres: ara estem parlant de la dependència, però ja li hem anat introduint altres aspectes. Facin això. I, simplement, compleixin la Llei de la dependència.

Aquest mateix matí el president de la Generalitat hi feia referència: compliment de la llei, les que eren les regles del joc que en aquells moments una altra força política, efectivament, va tirar endavant, va elaborar i va aprovar, però amb el seu vot afirmatiu i amb el seu entusiasme.

Després els ha tocat gestionar aquesta Llei de la dependència infrafinançada, amb totes les dificultats del món, que jo puc entendre i puc compartir, però vostès el que han fet és posar encara en una tessitura més difícil els territoris, les persones i també el sector, per tant, els diferents operadors socials i mercantils que també gestionen serveis d'aquesta Llei de la dependència.

Davant d'això, com li deia, i davant de totes aquestes dificultats, el que estem fent és sostenir amb aquest sobre esforç la Llei de la dependència. Si hi estiguéssim aportant el mateix que fa l'Estat, un 53 per cent d'usuaris actuals de la Llei de la dependència no estarien coberts per cap prestació o cap servei. Per tant, el sobre esforç es pot explicar en termes absoluts, en percentatge; en definitiva, en el fet que la Llei de la dependència no està ni molt menys aturada, malgrat les dificultats que tenim en la seva aplicació.

Però estem donant resposta des d'àmbits molt diferents, també. D'una banda, amb el Pla d'atenció a la cronicitat, perquè som conscients, analitzant quina és la situació actual de les persones grans..., vostè parlava del nombre de persones grans, de les dificultats i

del grau de vulnerabilitat que tenen. Això és així i hi estariem plenament d'acord. Per tant, el que hem detectat i en el que hem treballat és a poder donar una atenció al màxim de coordinada, tant des de les estructures socials com des de les estructures sanitàries, i, per tant, amb la creació i amb l'aplicació d'un pla que pretén fer una valoració integral de la persona, conèixer totes les seves necessitats d'atenció i donar, com deia, aquesta resposta prioritzada, que és social i que és sanitària.

Mantenim tot un seguit d'ajuts i programes que tenen a veure amb, precisament, aquesta dignitat, aquesta autonomia, aquesta vida que volem donar a les persones grans que tenen algunes dificultats derivades del seu estat de salut, de la seva situació de dependència, amb la convocatòria dels PUA –com sap vostè, ajuts tècnics per millorar la seva qualitat de vida–; també amb programes de suport a l'autonomia personal, que, si bé s'han hagut de redimensionar econòmicament, continuen tenint aquesta vocació i aquesta voluntat de donar suport a les persones amb algun tipus de dificultat; donant també resposta a les persones grans amb grau 1 que tenen una situació greu des d'un punt de vista social.

Però, en definitiva, davant d'una lapidació encoberta de la Llei de dependència i amb normatives que constantment es van publicant i que encara fan més difícil aquesta ja de per si difícil sostenibilitat econòmica, continuem apostant per una bona planificació territorial, per un bon ús, en definitiva, d'aquests recursos que posem, però que són escassos i que són molt escassos, en aquest sentit, per donar una cobertura total, per donar suport a la figura dels cuidadors familiars, tenint en compte la davallada de la prestació des d'un punt de vista de formació i d'assessorament, i amb altres mesures i amb altres models, redefinició de models, com és el cas del centre de dia, etcètera, que espero en la segona part poder explicar amb una mica més de temps.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la diputada Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Bé, és cert que vostè ha anunciat que de cara al proper mes de setembre es tornaran a pagar les PEVS, però això no és creïble si no ho fan en una reorientació dels pressupostos. I tanquin organismes públics superflus, que ho està demanant part del sector; deixin de donar subvencions a d'altres comunitats; dediquin els més de 10 milions previstos per a l'organització d'un referèndum independentista i l'legal o els altres 10 del Diplocat i ambaixades a la concertació de places. Els asseguro que farien un gran favor als catalans de més edat i, sobretot, garantirien la viabilitat de molts centres i donaríem feina a professionals. O, senzillament, posin fre als viatges del president Mas pel món mundial venent fum, perquè

diners n'hi ha –diners n'hi ha–, el problema és que vostès no els saben gestionar adequadament.

I li demano –li demano–, i crec que al setembre, a l'inici del proper període de sessions, seria un bon moment de fer-ho, que replantegin els pressupostos. Perquè, si no, ens pot indicar, si us plau, de quina manera, si no es replantegen els pressupostos, a qui i com pensen procedir a la concessió de les PEVS? Ens ho pot concretar, senyora consellera? Crec que és un tema important i que ha de quedar clar.

Aprofito també per a demanar-li més transparència en el sector. No sabem què fa el seu departament pel que fa al pagament al tercer sector i a les residències catalanes. Quants diners deu exactament el Govern a aquestes entitats i quan pensa pagar? Ho volem saber, tenim dret a saber-ho. Volem un calendari de pagament del deute amb les entitats i centres col·laboradors –volem un calendari.

I, miri, contràriament, quan vostè critica tant el Govern de Madrid –que, per cert, no és el Govern de Madrid: és el Govern d'Espanya, eh?, d'Espanya, també el Govern de Catalunya, li ho vull recordar–, miri, contràriament a l'anterior Govern socialista, que es va prendre les polítiques socials com polítiques de despesa desorbitada i incontrolada, el Partit Popular, conseqüent amb la situació de crisi econòmica, fiscal i social, va haver de prioritzar. I per molt que se'ns ataquí i es vulgui culpar l'Estat, el Govern del senyor Rajoy, de tot el que passa a Catalunya, li he de dir que el Govern de Mariano Rajoy ha prioritzat la consolidació i la protecció dels drets socials.

I quant a la Llei de la dependència, vostè ho ha dit mil vegades: era una llei que des del seu moment estava abocada al fracàs i que crearia moltes expectatives que després no s'han pogut complir. Per això s'ha reformat –per això s'ha reformat– aquesta llei, per tal que, doncs, pugui complir-se, pugui ser sostenible en el temps i les persones que més ho necessiten, doncs, puguin rebre una prestació.

Miri, vuit de cada deu euros del pressupost del Ministeri de Sanitat, Serveis Socials i Igualtat van destinats a persones grans: un 80 per cent està compromès a polítiques dirigides a persones grans, des de la Llei de la dependència fins a programes d'envelliment actiu, i més de la quarta part de les subvencions amb càrrec a l'IRPF van a parar al col·lectiu de la gent gran.

I quant a les pensions, s'imagina per un moment, senyora Munté, que Espanya hagués estat intervinguda?, un fet que ara, després de mesos de patiment dels espanyols, també dels catalans, ja tenim oblidat. Però cal fer una mica de memòria, i crec que és de justícia posar en valor que, en contra del que molts, inclosos economistes de prestigi i fins i tot el mateix conseller Mas-Colell, ja donaven per fet, el president del Govern, doncs, hi va dir que no. Perquè sap què hauria suposat un rescat? –sap què hauria suposat? Pregunti-ho als grecs o als portuguesos, que li explicaran com han vist reduïdes les seves pensions.

Per tant, podem estar orgullosos que s'hagi pogut evitar una situació que ens hauria portat a la misèria

absoluta i a una rebaixa de les pensions de com a mínim un 20 per cent. I gràcies al Partit Popular, les pensions avui dia estan garantides i es revaloritzaran en cada període.

Vull acabar amb una afirmació que es fa al web de l'Institut de l'Envel·liment de la UAB i amb un prec. Diu: «Envellir és una etapa més del cicle vital d'una persona. Com ho fem té molt a veure amb la trajectòria de cadascú.» Completament d'acord, però jo hi afegiria: «Amb la trajectòria de cadascú i amb les polítiques socials que apliquen les administracions.»

I en aquest sentit –i ara sí que acabo–, dir-li que tant de bo, consellera, fes amb els més grans allò que va dir que faria la vicepresidenta del Govern respecte a la consulta: ella mateixa va dir que no hi escatimaria recursos i que el pressupost de Governació, textualment, seria «ampliable fins a on fes falta per tal d'assegurar el bon funcionament d'una consulta amb totes les garanties».

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, parlava de prioritzar i esmentava percentatges de prioritització del Govern central –evidentment no és el Govern de Madrid, és el Govern central, és molt més que això. Miri, en el mateix sentit: 71 per cent d'inversió en l'actual pressupost en polítiques socials –71 per cent–, una xifra que crec que parla per si sola si això vol dir o no la prioritització.

I jo li he parlat de contínues retallades..., no de sostenibilitat de la Llei de dependència. Vostè diu: «Ens la vam trobar.» La van votar, com li recordava per aquí alguna diputada –la van votar–, i jo també ho he dit abans. I la sostenibilitat, segur que necessària, segur que imprescindible, com en tot, vostès l'han atacat pel front de la retallada: no han fet reforma de la Llei de la dependència, hi han fet modificacions per la porta del darrere; reformen, cap. Han anat, a base de reials decrets, modificant aspectes molt sensibles de la Llei; això no és una reforma, això és una apedaçada de la Llei de la dependència.

I no em parli de prioritzar les polítiques socials. És prioritzar la lluita contra la pobresa infantil aquesta dotació de 16 milions d'euros? Em sembla que no anem per aquí.

I no em parli de l'IRPF, precisament, quan sap que és una reivindicació històrica dels successius governs de la Generalitat, fa molt poc referendada per una moció i per una resolució d'aquesta cambra, instada pel Grup d'Esquerra Republicana, sobre el retorn dels fons, el traspàs dels fons de l'IRPF en compliment –abans parlàvem de complir lleis– de nombroses sentències

del Tribunal Constitucional i del Tribunal Suprem que diuen precisament això: que aquests fons en correspon la seva gestió a la Generalitat de Catalunya.

I igual que li deia abans: escolti, recuperin allò que ha anat perdent pel camí a base de retallades de la Llei de la dependència i ens serà bastant més fàcil reduir l'impacte, la pressió de llistes d'espera, pagar puntualment, etcètera. O recuperin-ne el nivell acordat, aquell que van suspendre l'any 2011 i que representava ni més ni menys que 48 milions d'euros anuals per a Catalunya. Hi insisteixo: reformes encobertes que han anat desballestant la llei, però el que és més greu són les conseqüències d'aquest desballestament.

Li he dit que li'n parlaria perquè vostè m'ho ha demanat, i em sembla que és encertat abordar la qüestió que té a veure amb la lluita contra els maltractaments que pateixen les persones grans: l'impuls d'un protocol que ja es va fer el 2012 amb eines concretes per detectar, per prevenir i, evidentment, per tractar i per donar resposta a aquest fet, que és absolutament execrable.

S'han format aquest any 1.200 professionals: professionals de la salut, mossos d'esquadra, professorat també en l'àmbit de l'atenció a la gent gran i tot tipus de perfils que puguin estar involucrats, que puguin tenir algun paper en tota aquesta trajectòria. Col·legi de farmacèutics, col·legi de notaris, etcètera, impulsen també unes xarxes de coordinació territorial que puguin, doncs, això, coordinar-se al màxim per tal de disposar de dades reals i fer front, també, als casos de maltractament que es puguin produir.

I hem dut a terme una campanya, perquè creiem que això necessita ser conegut: perquè es pugui detectar i es pugui prevenir hem de saber de què estem parlant quan parlem de maltractament a les persones grans. Durant el primer trimestre d'aquest any s'han atès 195 persones grans per violència domèstica, i al llarg de tot l'any 2013 en van ser ateses 722; per tant, necessari, perquè això no es produeixi, que coneguem no només què és el maltractament, sinó també les eines que estan a disposició.

Conjuntament amb l'Ajuntament de Barcelona i el Consorci de Serveis Socials també hem treballat en una eina per detectar aquests possibles maltractaments, que sigui una línia de treball que tingui a veure, doncs, amb el bon tracte a les persones grans, i que implica concretament que, ja en la valoració de les persones, quan es fa la valoració del seu grau de dependència, es pugui fer també un estudi de quin és l'entorn, de quins són els condicionants d'aquesta persona, per si s'hi pot detectar algun tipus de maltractament.

Atenció a la gent gran activa, vostè em parlava. És veritat: hi ha gent gran activa, que fa molta activitat, que fa molt voluntariat, que té una participació enorme en els afers que en aquests moments estan succeint a la nostra societat i al nostre país, i aquí també hi destinem esforços.

Estem preparant el VII Congrés de la Gent Gran, amb dues ponències: una sobre, doncs, el país i el seu esdevenidor, i una altra molt concreta sobre les polítiques socials, els instruments que tenim al seu abast.

Presència important, com no pot ser d'una altra manera, de les persones grans en el Pla integral de suport a la família, amb eixos concrets, que afavoreixi les relacions intergeneracionals, i sobretot que afavoreixi aquest envelliment actiu.

Però, hi insisteixo, la necessitat de més recursos, recursos que se'ns neguen per part de l'Estat. Aquesta prioritat que tots donem a les persones i especialment a les persones grans necessita aquests recursos que vostès ens han retallat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Suspenem la sessió fins a dos quarts de cinc de la tarda –dos quarts de cinc, 16.30.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i deu minuts i es reprèn a dos quarts de cinc. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, reprenem la sessió amb el catorzè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de Llei de modificació de la Llei 20/2010, del 7 de juliol, del cinema.

Projecte de Llei

de modificació de la Llei 20/2010, del 7 de juliol, del cinema (debats de totalitat) (tram. 200-00019/10)

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Govern de la Generalitat, l'honorable senyor Ferran Mascarell, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Sí. Bona tarda, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, representants del sector audiovisual i del departament, moltíssims gràcies a tots i a totes per ser aquí. Avui, certament, presentem un projecte de llei de modificació de la Llei 20/2010, del 7 de juliol, que és molt important per a tots nosaltres. Per això agraïxo d'una manera ben explícita la presència entre nosaltres dels membres de l'Acadèmia del Cinema, el president del Gremi d'Empresaris de Cinema de Catalunya, també el president de Proa, el president del Clúster de l'Audiovisual i de tots els altres representants de l'àmbit audiovisual aquí presents, i també de la secretària general del Departament de Cultura i altres membres del departament, altres persones del de-

partament, altres professionals del departament, que han tingut cura durant aquests mesos de la redacció i el debat que s'han produït i que ens han dut fins avui, a la presentació d'aquesta llei. Saludo també els representants de la Plataforma per la Llengua, que també han tingut una curosa participació, important participació, en aquest procés previ.

És evident, pel que acabo de dir, que aquesta llei és el resultat de múltiples reunions, moltes reunions, fetes amb els grups parlamentaris, els representants dels sectors –del sector del cinema, en tots els seus àmbits, el sector audiovisual– i també amb diferents entitats vinculades a la llengua i al foment de la llengua catalana.

És una llei, deixin-m'ho dir d'entrada, obligada per una sentència europea. Ara m'hi referiré. És, per tant, un projecte de continuïtat respecte a altres antecedents normatius, i d'una manera ben especial la llei de 7 de juliol de l'any 2010 que ja he esmentat.

És una llei que, evidentment, tracta de resoldre definitivament i amb la col·laboració de tots, de tots els sectors, l'anomalia que ha suposat històricament el reduït nombre d'espectadors que poden gaudir de cinema en català. Però també és una llei, i des d'aquest punt de vista es modifica poc, que intenta enfortir el cinema català; el cinema en català i el cinema català. És una llei, per tant, que afronta aquestes dues variants tan importants i complementàries de la nostra vida cultural.

No cal dir que aquest és un projecte de llei que aspira a millorar-se en el tràmit parlamentari, conscient com sóc, com és el Govern, dels múltiples interessos polítics, ideològics i també culturals, a més a més de sectorials, que aquesta llei sintetitza. Evidentment, avui comença. Tindrà un llarg procés de debat, i seria desitjable que en la seva versió final s'haguessin consensuat tots aquells aspectes que sigui possible, encara més del que ens ha dut fins al dia d'avui. Per tant, avui comencem una llei convençuts que, en el procés, la participació, les esmenes, la participació de tots els implicats, li donaran encara noves aportacions que, evidentment, tenim aspiració i voluntat d'acollir i recollir.

Les raons de la modificació són diverses. Les hem discutit, les hem parlat a bastament. La més important, la més significativa, la més central, és, no cal dir-ho, l'adequació de la llei al dret comunitari. Com vostès recorden, hi va haver un dictamen de la Comissió Europea, de 21 de juny de l'any 2012, que va considerar que no ens adequàvem, la llei no s'adequava, al Tractat de funcionament de la Unió Europea. Venia a dir, d'alguna manera, el dictamen conclouia, que l'obligació del 50 per cent en còpies era desproporcionada respecte a l'objectiu del foment del català. Deia que era discriminatòria en la mesura que suposa un sobrecost pel doblatge per a les pel·lícules europees, i parlava del famós lucre cessant per als exhibidors pel baix nombre d'espectadors de les sales, segons deia la sentència, de la resolució que s'exhibia en català. Bé, per això, en compliment de l'article 56 del Tractat del funcionament de la Unió, la llei proposa que les pel·lícules

europèes quedin excloses de les obligacions de doblatge i subtitulació. Es preveu així. En l'article 18.2 queda perfectament així referenciat. Aquest és un element, probablement el principal, que ens ha conduït a l'adequació. Principal, dic, des del *tempo*, des del temps necessari per fer front a la modificació. Això ens obligava a fer-ho aviat.

Hi ha una segona raó que no és menor, que és l'adaptació a l'entorn digital. Tota la llei està referenciada al món cinematogràfic analògic, i, com vostès saben, des que la llei es va aprovar, 2010 fins ara, el món analògic pràcticament ha desaparegut; el món digital és el que impera en l'àmbit cinematogràfic. Ara com ara, ja no es distribueixen pràcticament còpies analògiques. Ara com ara el cinema es belluga ja en l'àmbit plenament digital, i tot el conjunt de la llei encara estava –això era normal l'any 2010, avui no ho seria– en l'àmbit analògic. Per tant, avui el conjunt de les propostes que es fan tenen en compte la necessària transformació des del punt de vista digital de tots els preceptes de la llei, de totes les mesures que la llei intentava desplegar.

Una tercera raó té a veure amb el moment de la nostra cinematografia, del nostre món cinematogràfic, tant des del punt de vista de la producció com des del punt de vista del consum. És un fet ben conegut, desgraciadament, per tots els professionals del sector el descens, el descens brutal, deixin-m'ho dir així, dels espectadors en les sales de cinema. Això obliga a buscar una màxima col·laboració entre tots, entre tots els agents implicats, per fer viable una recuperació de la presència de la gent en l'àmbit cinematogràfic, de la presència dels ciutadans en l'àmbit cinematogràfic. Recordin aquella dada que hem comentat a bastament els últims mesos: a principis de la dècada dels dos mil, els anys 2001, 2002, 2003, els nostres espectadors, la gent que comprava una entrada als cines de Catalunya, eren 32 milions; l'any passat, l'any 2013, van ser 15,5 milions. De 32 a 15,5 en un període d'una mica més d'una dècada. És una xifra molt –molt– important, que no té comparació amb cap dels altres mercats europeus; ni Alemanya, ni França, ni Itàlia ni el Regne Unit. Per tant, la recuperació dels espectadors en general, i per tant en català, són essencials.

Perquè això passi, més convençuts que mai n'estem la major part dels que intentem analitzar què ha anat succeint en el sector, necessitem nova, més sòlida, producció de cinema en català. Necessitem més producció de cinema en català, sòlida, per tal que els estàndards de públic puguin apreciar la llengua catalana en el cinema, no només a través del doblatge, sinó d'una manera ben rotunda, com sol passar en totes les altres cinematografies, a través de la mateixa producció de cinema en català.

Per tant, la necessitat de recuperar espectadors en general i la necessitat de consolidar, recuperar i enfortir els espectadors en català és una premissa fonamental d'aquest entorn en què la llei es proposa modificar. No cal dir que en aquest context, el que ja sabem, l'escassa penetració del cinema en català a les sales és un element de referència. El 2001 era un 2,5 el nombre de persones que acudien a veure cinema en català; a

l'entorn del 2012 estem a l'entorn del 4,4, 4,5. Són xifres que mereixen certament resolució absoluta per part nostra, amb la llei i amb les accions, per tal que això es desplegui de manera similar als altres àmbits de la nostra vida cultural. És cert que el que acabo de dir respecte al món del cinema, el món de les sales, el món de l'exhibició, no és exactament igual en altres finestres. Hi han altres finestres que certament recullen espectadors: el vídeo..., en fi, tots els sistemes de difusió sota demanda de les pel·lícules i els audiovisuals.

No és menys veritat, i en el context de la llei és bo referenciar-ho, encara que no m'hi allargaré gens, que tot això té com a complement els estralls que fa la pirateria, i que en el nostre país, en aquest cas em refereixo a l'Estat, tenen una incidència que depassa de llarg el que seria normal, o el que és normal, en els països del nostre entorn. També aquí caldrà incidir-hi d'una manera notable.

I, finalment, com un element que em sembla que ens permet entendre el perquè parlem de tot això..., és el que signifiquen, des del punt de vista de la llei, els costos, el plantejament, d'afrontar a través dels diferents fons que la llei proposava la solució definitiva del món del cinema. Ja saben vostès que la llei, en l'article 29, proposava cinc fons diferents. Aquests fons, al llarg d'aquests últims quatre, cinc, anys no han pogut ser dotats. Aquests fons es mantenen, evidentment. S'incrementen amb un fons més, que és el foment de la digitalització. Però a aquests fons, ara, després d'aquesta sessió, tindrem l'oportunitat de veure de quina manera hi afegim a través de la taxa els recursos necessaris perquè la llei es pugui certament desplegar a través del que ja havia sigut el plantejament de l'any 2010. Per tant, en el context en què avui estem, avui, després d'aquesta llei, donarem forma a una altra que ens permetrà assegurar que els fons per al foment de la producció, la distribució i l'exhibició tinguin la dotació necessària perquè realment pugui avançar. És a través, doncs, de la taxa que aquest procés començarà.

En aquest context probablement hem après moltes coses. Gràcies a l'acord amb els distribuïdors, hem après moltes coses sobre, per exemple, quantes pel·lícules s'haurien de doblar l'any i què impliquen, no només en termes de recursos, sinó sobretot en termes de públic. Recordin que el 90 per cent dels espectadors es van concentrar en 71 pel·lícules de les 350 que es van estrenar. Tres-cents cinquanta pel·lícules estrenades de producció no europea, 350, de les quals 71 concentren el 90 per cent dels espectadors. Hem de saber aprendre a matisar, i per això proposem que l'acord ens ajudi a saber què és el que ens convé, on ens convé fer inversió i on no cal fer inversió, no cal derivar-hi recurs públic per fer-ho avançar.

Necessitem, doncs, finalment, una llei perquè s'ha demostrat en aquest període de temps que la solució del cinema en català i del cinema català passa per una suma de tots els agents, de tots el qui hi participen. Les administracions públiques, no cal dir-ho, però els distribuïdors, els exhibidors, els espectadors, les entitats de defensa de la llengua, les entitats de defensa del mateix cinema, tots, hem de sumar per tal de fer possible que la llei sigui el marc a partir del qual

el conjunt de les accions que es desenvolupin sumin de manera constructiva i de manera progressiva. Ara m'hi referiré.

Bé, per tots aquests motius que acabo d'esmentar, demanem el suport al projecte de llei, una llei que és imperativa per al foment del català i que és imperativa per al foment del cinema català.

Per això la llei està plantejada en primer lloc en termes d'acord –en primer lloc en termes d'acord–, i només si l'acord no es produeix, en termes d'obligació. Donem valor a l'experiència de l'acord industrial. L'any 2007 es van doblar vint-i-una pel·lícules; l'any 2013 se n'han doblat, entre doblades i subtitulades, quaranta-una. El procés ha estat positiu, i ens sembla que cal donar-hi continuïtat. I vull, des d'aquest punt de vista, agrair la feina feta per algunes de les entitats que apleguen els distribuïdors, i d'una manera ben especial la de l'entitat que a Catalunya aplega els exhibidors, perquè han fet durant tot aquest període, aquests tres, quatre, anys, una feina positiva a favor del doblatge en català, tot i les dificultats, les enormes dificultats, del sector.

El que acabo de dir: en primer lloc, doncs, acord. I llegeixo literalment l'article 18.1: «Amb la finalitat de garantir l'accés al visionat en català de les obres cinematogràfiques i audiovisuals doblades o subtitulades que s'estrenin a Catalunya en qualsevol de les seves formes de consum, s'han d'impulsar acords industrials amb els sectors de la distribució cinematogràfica i audiovisual i de l'exhibició que assegurin, de manera progressiva, la presència normalitzada d'aquestes obres en català a les sales d'exhibició cinematogràfica, així com a la resta dels canals d'explotació.»

Si no hi ha acord –si no hi ha acord–, si no funciona l'acord per les raons que sigui, la llei planteja, no cal dir-ho, un règim d'obligacions, un règim de sancions, que queden establertes en la llei i en el reglament. L'article 18.2 és molt explícit: «En el cas que no s'asseleixin els acords previstos en l'apartat 1, en el termini de sis mesos des de l'entrada en vigor d'aquesta llei les empreses distribuïdores o exhibidores hauran de complir les obligacions que s'especifiquen reglamentàriament per garantir l'accés al visionat en català de les obres esmentades en l'apartat 1, tenint en compte l'evolució del mercat d'exhibició cinematogràfica d'acord amb els aspectes següents», que estan aquí referenciats: tipologia i nombre d'obres cinematogràfiques que s'han de doblar, percentatge d'aprovacions, període d'implantació progressiva de les obligacions, etcètera. Està perfectament definit en la llei. I, finalment, les infraccions i sancions que també es mantenen a la llei vénen referenciades en aquest desplegament de l'article 18.2, que és el que en principi no hauria de produir-se si el 18.1 funcionés amb normalitat, com ha anat funcionant i esperem que segueixi funcionant els propers mesos i anys.

La proposta que fem és una proposta, ja ho acabo d'esmentar, progressiva, però al meu entendre és una proposta ambiciosa, ponderada; hi han molts interessos en joc i és com ha de ser. La realitat no té per què ser senzilla; el que les lleis han de fer és acollir la complexitat i mirar de trobar un punt d'encontre. És una

lleï, per tant, proporcionada, és una lleï que ens permet aspirar que en l'àmbit de la utilització del català, ja sigui a través del doblatge o a través de la subtitulació i, progressivament i encara més, a través del cinema en llengua catalana, doncs, en l'àmbit del cinema s'arribi als mateixos estàndards d'utilització, amb els mateixos percentatges d'utilització que en l'àmbit de la premsa, la ràdio, la televisió, el teatre o el llibre. El cinema avui està molt per sota de tots aquests àmbits. Tots aquests àmbits estan, el que està més baix, a l'entorn del 30 per cent; el cinema està en aquest 4 o 5 per cent. No és proporcional, no és coherent. La lluita de tots ha de fer possible que aquesta proporcionalitat arribi, com a mínim, als mateixos àmbits de tots els altres sectors de la cultura del nostre país. És el que s'expressa en l'article 18.1, mitjançant acords, aquesta ambició que en un termini màxim de deu anys hem d'aconseguir que els audiovisuals, les pel·lícules i el sector audiovisual, doblat o subtitulat, tinguin els mateixos nivells de consum que els altres sectors culturals de la comunicació.

Bé, la lleï expressa prioritat al dret lingüístic, expressa prioritat al cinema en català; prioritat al dret lingüístic dels ciutadans de Catalunya de veure cinema en català; posar l'accent en el fet que la gent pugui veure, a més a més de pel·lícula doblada i subtitulada, pel·lícules fetes en llengua catalana. Això ens demana un treball conjunt entre el que avui estem aprovant amb aquesta lleï i el que aprovarem d'aquí a una estona amb la lleï de la taxa. És evident que aquesta lleï dóna continuïtat, per tant, a la de 2010. No volem renunciar ni al cinema ni al cinema en català. És absolutament legítim i lògic que un país com el nostre tingui un cinema que s'expressi en la seva llengua. Hem de fer un plantejament que ens permeti, des de la seva aplicabilitat, que això tingui continuïtat i que en uns anys puguem veure el món del cinema fort, com a sector cultural, i alhora fort des del punt de vista del que representa la seva presència a les nostres sales. Volem català al cinema, volem cinema català, volem espectadors al cinema, volem una lleï que ens permeti que totes aquestes coses avancin totes alhora i en la mateixa direcció.

Per acabar, només vull assenyalar que, certament, aquest procés que ara tindrà la lleï ens obligarà a tots a fer un debat a fons que ens permeti modificar allò que sigui millorable, i l'única cosa que no vull deixar de dir és que aquest conseller i tot el seu equip –la secretària general, a qui agraeixo la feina feta en aquests mesos, intensa, de moltíssimes i moltíssimes reunions– seguirem buscant la manera de fer possible que la lleï, finalment, tingui el màxim consens parlamentari. Ens sembla que això és el que necessitem i demano a tots els grups que facin possible que així sigui. Perquè em penso que, finalment, més que una victòria o un èxit del Parlament, que és bo que així sigui, serà un èxit i una victòria del sector audiovisual del nostre país, un sector que ens aporta moltíssimes coses en termes simbòlics, en termes culturals; moltíssimes coses en termes econòmics, moltíssimes coses en termes de treball. És un sector importantíssim per a la cultura d'un país. És un sector essencial, des del punt de vista de la cultura del país; ho és, també, des del

punt de vista econòmic; ho és, també, des del punt de vista de l'ocupació, dels llocs de treball.

Per tant, demano a tothom, penso que ho puc demanar, sé que comptarem amb la col·laboració de tothom, perquè al final ens resulti una llei que ens garanteixi per sempre més un cinema en català, un cinema català fort, un cinema vist, que es pugui veure en la llengua del país.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputadas, diputados y demás invitados y personas de la industria cinematográfica y de la *conselleria* de Cultura que asisten a este Pleno, estamos aquí presentando una enmienda a la totalidad porque ustedes tienen la obligación, como muy bien ha explicado, *conseller*, de modificar la ley del cine a requerimiento de la Comisión Europea. Hace cuatro años, *conseller*, Ciutadans ya advirtió que esta ley era contraria al derecho europeo. Dice usted que ha hecho unas modificaciones para adaptarla, pero nosotros mantenemos la enmienda a la totalidad, pues, por principios y porque la modificación propuesta es insuficiente respecto a lo establecido por la Comisión Europea.

Ciutadans defiende la enmienda a la totalidad a esta modificación de la ley del cine que ustedes proponen porque en ningún caso es nuestro modelo de cómo deber ser una ley del cine. Y decimos que no es nuestro modelo por dos razones fundamentales que subsisten en la ley y que se podían haber cambiado y que se ha perdido la oportunidad de cambiarlas, que son las cuotas y las sanciones. Y es que nunca tendrá el apoyo de Ciutadans una ley que imponga cuotas lingüísticas y establezca sanciones. No vamos a ser cómplices de eso, ni siquiera aunque ustedes digan que priorizan el pacto sobre lo establecido en la propia ley. Porque este acuerdo, esta posibilidad de acuerdo con el sector que esta modificación de la ley propone es un acuerdo que entendemos que no se alcanza libremente, al menos para una de las partes, la del sector del cine, que si no llega a un acuerdo con la *conselleria* de Cultura, un acuerdo sobre unos mínimos, tiene siempre la espada de Damocles encima de que le cae la multa establecida como sanción por no cumplir con las cuotas. Por tanto, y porque entendemos que no se da una verdadera opción libre al sector, no va a contar con el apoyo de Ciutadans.

Nosotros ya vemos, *conseller*, que usted ha hecho un esfuerzo para intentar integrar al sector de la distribución y la exhibición y a otros sectores culturales y que se implicaran en buscar una solución y que usted representa como resultado de esta ley. Pero nosotros entendemos que, subsistiendo las coacciones y las sanciones, que no vale, que no es suficiente. Por ello,

conseller, y ya que estamos hablando de una ley del cine, como en *El gatopardo*, usted intenta que todo parezca que algo cambia para que todo siga siendo lo mismo. Y en esto consiste su modificación, que, insisto, como estamos en la ley del cine, es absolutamente lampedusiana.

Y seguimos hablando del cine. ¿Y cómo está el sector? Pues no muy bien, como usted ha dicho. Esta ley nosotros entendemos que se ceba en un sector que ya no se reconocía ni se reconoce en la propia Ley del cine, la que se hizo en el 2010. Imagínese en el 2014, cuando las políticas impulsadas por el tripartito, continuadas por ustedes, la crisis, más el Gobierno de Madrid –es decir, el Gobierno del Partido Popular–, han operado todos sus efectos adversos. Un sector que sufría y sufre por las malas leyes del cine, por la piratería –en la que este país, España, somos líderes en el mundo–, por un sistema de educación que ignora el cine y desprecia la cultura y que mantiene un sistema de producción clientelar a base de subvenciones que expulsan a los espectadores.

Hablando de cifras, usted lo ha hecho desde el 2004. Yo no me he atrevido, porque me han parecido tan escandalosas... Le hago nada más la referencia del 2010, desde que entró en vigor la ley, al 2014. En 2010 había 20,4 millones de espectadores en Cataluña; en 2013, solo 15,6, es decir, un 25 por ciento menos de espectadores. En 2010, las salas de Cataluña facturaron 141,3 millones de euros; en 2013, solo 109, un 22 por ciento menos. Por ello creo que somos en estos momentos el peor mercado de Europa, y nosotros vamos poniendo condiciones al cine y a los distribuidores y a los exhibidores. Y es que, *conseller*, en Ciutadans creemos que hay otra manera de gobernar, apoyando, no imponiendo, y sin coacciones. Las leyes deben estar al servicio de las personas, no al servicio de una política partidista, identitaria y excluyente.

Nuestra sociedad tiene una gran diversidad cultural, como la tiene el cine, como las propias películas, pero nosotros entendemos que esta ley sigue expulsando películas, sigue reduciendo la diversidad en la oferta cultural. Y no entienden, porque parece que no lo entienden, que fomentar no es obligar. Y es que esta ley, *conseller*, creemos que nunca se hizo pensando de verdad en el cine, sino que se hizo tan mal que por primera vez Europa sacó una tarjeta roja a una iniciativa que, aunque dice que fomenta la lengua catalana, lo que en realidad hace es que se escuda en la lengua para crear barreras comerciales al cine no español, y esto es precisamente contrario a la libre circulación de bienes y prestación de servicios de la Unión Europea. Donde su ley dice «lengua», ya sea castellano o catalán, la Comisión Europea lee «nacionalidad», nacionalidad española. Una película española tiene ventajas sobre una francesa, alemana, italiana, lo ha explicado usted antes. La Unión Europea no es esto, y por esto han exigido que cambie la ley, incluso antes de que el *procés* nos pueda autoexcluir de Europa.

Con esta modificación que reconoce los argumentos de la Unión Europea, porque es lo que se ha dicho, y deliberar de las imposiciones y las sanciones a las películas europeas, este Parlamento reconocerá que

sigue manteniendo barreras comerciales para el otro cine. Total, que es salir del fuego para caer en las brasas. Por esto es insuficiente esta ley desde la perspectiva de la Comisión Europea. Porque ustedes, con esta ley, les están creando un problema comercial de primera magnitud a nuestras empresas, porque al utilizar la lengua para crear proteccionismo comercial se están incumpliendo los acuerdos de comercio de la Unión Europea con terceros países. Por ejemplo, una película cubana, por el solo hecho de estar rodada en castellano, tiene mejor trato en Cataluña que una película americana. Que, por cierto, las películas americanas son las preferidas de los espectadores catalanes. Por tanto, *conseller*, sean realistas: si no se elimina totalmente la obligación y la coacción, las cuotas y las multas, dentro de tres años este debate se volverá a repetir a instancias de la Dirección General de Comercio de la Comisión Europea, y volveremos a estar aquí.

Porque, *conseller* Mascarell, esto, una ley del cine como la que tenemos aquí, no pasa más que en Cataluña. Yo le ofrezco, le doy, ¿quiere un buen modelo de ley de cine?, para que no digan que siempre Ciudadanos estamos contra todo. ¿Un buen modelo de ley del cine? El de Francia: educación, apoyo al talento y a la industria. El espectador es el juez, comprando las entradas. ¿Quiere un buen modelo de fomento de lengua en el cine? Uno que tienen ustedes muy cercano, el Quebec. Porque descartaron las imposiciones y las sanciones y apostaron por el fomento, y el éxito les sonríe, les va bien.

Por ello, nuestra enmienda a la totalidad. De verdad, no es una quijotada o está *encaparrada*, como podrían decir, en la lengua, destinada a ser pasada por el rodillo nacionalista, la mayoría del *dret a dividir* que hay en este Parlament. Tampoco es tacticismo. No es tacticismo político como probablemente oiremos ahora al representante del Partido Popular, que defenderá su enmienda a la totalidad. Porque el Partido Popular también, también ha declarado la guerra al cine. Ustedes utilizan la lengua como arma; ellos utilizan la economía, el IVA, con un calibre del 21 por ciento. Le han dado un tiro de gracia. Señores del PP, señor López, al que ahora oiremos a continuación: no intenten vender al sector del cine películas, no les diga que les importa el sector del cine, porque no se lo van a creer, como tampoco se lo ha creído la responsable directa, la directora del ICA, porque por estas mismas razones ha dimitido, porque no les preocupa el sector del cine. Las prioridades del Partido Popular están claras, y no son el cine ni los ciudadanos.

Esta ley no es una lengua de cultura de cine, incluso ni de lengua, *conseller*. Es de comercio, de proteccionismo comercial del siglo XIX, para una Cataluña del siglo XXI; sí, otro viaje en el tiempo, aunque esta vez no sea al 1714. Una ley de comercio que rompe la unidad de mercado, otro frente jurídico a añadir al que ya tienen, del que tenemos pendiente el recurso de inconstitucionalidad, sobre el que se seguramente nos ilustrará el señor López. Con tantas derrotas legales como nosotros les auguramos, esta ley va a parecer una mala película de juicios. Y las víctimas son las

empresas de cine, los espectadores y los ciudadanos, porque la política cultural sometida al nacionalismo es excluyente. El buen cine, al igual que el talento, no es cuestión de banderas.

Retire esta ley, que impone, obliga, coacciona y sanciona, y haga, por favor, una política cultural al servicio de las industrias culturales que crean valor y trabajo al servicio de los ciudadanos, y ahí, *conseller*, contará con el apoyo de Ciudadanos.

Muchas gracias.

La presidenta

Per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, donar la benvinguda a la gent del sector cultural de Catalunya, també a la gent de la Plataforma per la Llengua, i al senyor conseller. Jo, si em permet, senyor conseller, faig una breu reflexió a les paraules que acabem d'escoltar, que tan amablement ens han dedicat els companys i les companyes de Ciudadanos.

Señora De Rivera, mire, yo cada vez les veo más parecidos a Convergència i Unió. Y es que todos los argumentos que ustedes utilizan es que todo el problema es de Madrid, del Gobierno de Madrid. Ustedes parece que se están entrenando para entrar en ese frente amplio contra el Partido Popular; pero le recomiendo algo: hombre, intenten ser ustedes mismos. ¿Sabe por qué? Porque en este frente amplio contra el Partido Popular, cada vez hay más gente: ahora ha entrado Podemos, está también la CUP; es decir, cada vez está más gente, y en ese frente amplio que ustedes nos quieren hacer, ¿eh?, ustedes parece que están y quieren hacer, pues, alegaciones para poder entrar ahí.

Pero yo le recomendaría que se centren en los problemas que precisamente podemos resolver desde este Parlamento, desde el Parlamento de Cataluña. Por cierto, lo que ustedes decían hace ya mucho tiempo: que nos dedicáramos a resolver los problemas desde aquí. Yo se lo recomendaría. Y no entrar en ese debate, que les dan la razón a Convergència i Unió cuando ustedes dicen: «Los problemas vienen de Madrid.» No, los problemas los tenemos..., y ahora, cuando hablamos de esta ley, los problemas los tenemos en Cataluña.

Miri, senyor conseller, jo l'he escoltat, i he vist que vostè ha fet una intervenció molt suau. L'he escoltat, com sempre l'escolto, i quan fa declaracions jo l'escolto molt atentament, per veure el discurs que fa, el que feia, els que farà. I jo he escoltat que vostè ha fet un discurs molt suau. I jo pensava: «Home, hi ha una sentència que ens obliga a canviar una llei, i el discurs és molt suau.» Per què? Perquè la sentència ve de la Unió Europea. S'imaginem, vostès, ara mateix, que aquesta mateixa sentència s'hagués produït, per exemple, al Tribunal Constitucional? El que hauria passat aquí, a

casa nostra, al Parlament de Catalunya? El que s'hauria dit des del Parlament de Catalunya? El que haurien dit alguna gent, algunes persones de la «societat civil», eh, aquesta, entre cometes, «societat civil» de Catalunya? Imagini's quines campanyes hi haurien... Bé, fantàstic, eh?

Però jo l'he sentit molt suau, dient: «Bé, hi ha una sentència...» Clar, la sentència ve de la Unió Europea. I després de veure la setmana negra que vostès han tingut amb la Unió Europea –Merkel *dixit*–, doncs, clar, vostès no s'atreixeixen ja a trobar-se més enemics, a fer més enfrontaments. I per la qual cosa, doncs, el senyor conseller ve aquí, fa una reforma d'una llei, que l'obliguen, perquè quan es fa un nyap..., l'obliguen a fer les reformes, les persones sensates l'obliguen a fer reformes, i llavors vostè, senyor conseller, ve aquí i ha de ser molt suau; diu: «No, ens hi obliguen, i clar, hem de fer les coses ben fetes.»

Això vol dir, senyor conseller, que hem de reconèixer que les coses no les hem fet ben fetes. Però és que han passat quatre anys. I jo me'n recordo, i la senyora Camats em diu que sí amb el cap, i jo me'n recordo i la senyora Camats se'n recorda, que vam tenir el mateix debat el 30 de juny del 2010 –30 de juny del 2010–; també estàvem a prop de l'estiu, no tan estiu com ara, senyora consellera, però fèiem un mateix debat, i aquest diputat ja ho deia: «No podem anar amb les imposicions de les sancions perquè van en contra no només de l'esperit liberal i democràtic que ha de presidir, doncs, aquest Parlament, sinó també de la filosofia, no només a nivell espanyol sinó també a nivell de la Unió Europea.»

I, senyor conseller, un altre conseller, el seu predecessor, que vostè el coneix molt bé, al qual tinc molt respecte, el senyor Tresserras, ens deia una cosa que jo me'n recordo que era una frase mítica, no? Era una frase, diríem, gairebé *zapateril*. En ple 2010 em diu: «Aquesta llei» –*zapateril*– «arriba en el millor moment de la indústria.» En el millor moment de la indústria! Abans la representant de Ciutadans ens deia una cosa, diu: «Jo no em retrotrauré a l'any 2004.» Doncs, fem-ho –fem-ho, fem-ho. Jo ja entenc per què no ho fa vostè, però fem-ho. Perquè quan el senyor Tresserras va presentar aquesta llei, el sector havia passat, des de l'any 2004, de 29 milions d'espectadors a 20,4 milions d'espectadors; 9 milions de pèrdua. Això va ser el que ens va deixar el senyor Tresserras, la gestió Tresserras. I la gestió Mascarell, fins ara, aquesta és la realitat, és que de 20,4 milions hem passat a 15,1 milions. Aquesta és la realitat. És a dir, ja era un mal moment per a la indústria l'any 2010, i ara, senyor conseller, és un moment encara pitjor.

I fixi's, en comptes de fer un replantejament de la llei, senyor conseller..., perquè vostè ha parlat de coses que no estan a la llei, diu: «No, és que hem de fer un nou model.» I jo l'he sentit en algunes intervencions que vostè ha fet, també, doncs, a les xerrades del CAC, en altres intervencions: «Hem de canviar de model», etcètera.

Què fem amb el canvi de model en aquesta llei? Canviem el model? Aprofitem per veure quins errors hem

comès en la llei? Aprofitem per millorar el sistema de producció? Aprofitem per adaptar-nos millor als entorns digitals..., vostès ja han començat aquest any, però amb la velocitat que es mereix? Potenciarem les coproduccions, formarem i farem mesures de suport? Potenciarem les demandes? Les demandes, tan importants; no només l'oferta. La demanda la potenciarem, senyor conseller? Hem aprofitat aquesta llei per fer aquests canvis? No. Hem aprofitat aquesta llei, senyor conseller... No hi ha cap article de la llei que aprofiti..., no, ni un –ni un.

Hem aprofitat, senyor conseller, aquesta llei per fer una nova llei de política lingüística, que és la gran obsessió del nacionalisme, del separatisme; tot ho acabem reduint a una llei de política lingüística. Pensem en la indústria, senyor conseller? Pensem en la cultura? No, amb aquesta modificació ni pensem en la indústria ni pensem en la cultura. Bé, és una modificació més per venir de patriota, no? *El patriota*, la pel·lícula aquesta que jo me'n recordo que em sembla que va ser l'any passat, no?, per l'Onze de Setembre que la va treure TV3, la pel·lícula *El patriota*, per arengar les masses de cara a l'Onze de Setembre. No sé aquest any què trauran per arengar les masses. Doncs, per fer de patriota. No ens cal més patriota; el que cal és solucions per al sector.

Miri, portem molts anys parlant del tema, molts anys, i vostè ho coneix molt bé, senyor conseller. Portem molts anys, si em permet, amb la síndrome de Mickey Mouse. Sap què vol dir la síndrome de Mickey Mouse? Se'n recorda del senyor Pujals fent-se la foto amb el Mickey Mouse? És que des d'aquell any, des de l'any 98-99, que tenim el problema, i no l'hem solucionat. Per què no l'hem solucionat? Perquè no hem posat mesures realistes no només per al cinema català sinó mesures realistes per al cinema en català.

I vostè sap molt bé –sap molt bé– quina és la situació i què és el que ens prometia el senyor Tresserras. Jo me'n recordo. Quan sentia el senyor Tresserras, ens prometia el paradís per al cinema. I alguns que ens escolten, segurament que, si fem memòria, també se'n recordaran. Ens prometien el paradís. Vostès van veure la memòria econòmica de la Llei del cinema? La van veure? Jo la tinc aquí, perquè no m'he pogut estar de rellegir-la.

Miri, segons aquesta memòria econòmica, fins a l'any 2015 s'haurien de posar 61 milions més –més– per al cinema, català, de producció de Catalunya o coproduït per catalans, 61 milions més. Resulta que les mesures de foment, avantprojecte de la llei, les mesures de foment ens prometien, doncs, que hi hauria unes partides que arribarien a l'any 2014, partides de despeses no financeres, de 34,6 milions. Quina és la realitat? Home, la realitat, senyor conseller, és que, si veiem les dades que estan publicades, les darreres que tenim, senyor Mascarell, si mirem el primer pressupost que es va fer després de la llei, veiem que la partida destinada a cinema baixa de 37 milions a 26 milions. Aquesta és la realitat de la política de cinema que tenim a casa nostra. És a dir, el senyor Tresserras ens prometia el paradís i a vostè li ha tocat viure l'infern,

si em permet. Aquesta és la realitat. I la gent del cinema ens ho pot dir.

I, si no, mirem quina és la realitat del cinema a Catalunya. Vostè ha mirat... Però miri, miri les dades de l'Idescat. Les coneix molt bé, les dades de l'Idescat. Vostè se les mira i les coneix molt bé. Fes-me cas. Ja ho veurà. Miri, sessions que es fan de cinema en català... O anem a espectadors. Diu: «Els espectadors. Els espectadors de les pel·lícules fetes en català passen de l'any 2011 al 2012 de 785.000 a 847.000», diu. Ha pujat, diu; molt bé. Quin és el problema? Que això són les doblades. Però és que les pel·lícules, les pel·lícules originals, és a dir, les pel·lícules fetes a casa nostra, baixen de 314.000 a 205.000, és a dir que funciona molt bé pagar-los a les *majors* el doblatge; el que no funciona tan bé és el cinema que produïm a casa nostra. Aquest és el problema del cinema català a casa nostra. I aquesta és la nostra obsessió –aquesta és la nostra obsessió. La nostra obsessió és aquesta realitat: per què a Catalunya es produeix i passa el que passa. Per tant, on estan les solucions al sector, senyor conseller, en aquesta llei?

Per tant, nosaltres, i més enllà del que ha parlat la representant de Ciutadans, i que ara m'hi referiré, una de les primeres causes per què nosaltres presentem una esmena a la totalitat és perquè aquesta llei no aborda, no parla, no tracta dels principals problemes del sector a Catalunya; no és una llei del sector, no és una llei de la indústria, no és una llei de la cultura; és una llei, un altre cop, de política lingüística. Aquesta és la realitat. Des del primer punt fins al darrer, només parlen de política lingüística. (*Veus de fons.*) I al final... Sí que me l'he llegit, senyor conseller, i tant, que me l'he llegit, senyor conseller.

I al final, miri, tenim una síndrome, que és donar solucions fàcils. I després ho veurem, i després la senyora Alegret, que també s'ha llegit la seva llei, li ho comentarà quan parlem de l'impost. Tenim la síndrome de buscar les solucions fàcils. És a dir, clar, busquem una solució fàcil; doncs, posem un impost que, clar, sempre l'ha de pagar un altre, per descomptat, mai l'Administració, sempre l'ha de pagar un altre. Jo me'n recordo quan en la primera llei volien posar un 5 per cent –un 5 per cent–, una taxa del 5 per cent, a les entrades de cinema. No sé si se'n recorda. Era una de les primeres propostes. És a dir, mentre pagui un altre, cap problema. Doncs, bé.

I jo sempre deia: «Escolti, miri, tenim un mercat on el 50 per cent de les pel·lícules ens deien que havien de ser en català i un 25 de les pel·lícules ens deien que havien de ser de producció europea, en un mercat on el 75 per cent del mercat estava intervingut per l'Administració de la Generalitat.» Escolti, el proper pla que vostè farà, què serà el pla quinquennal estalinista? Perquè, clar, jo no recordo ni una economia que pugui estar més intervinguda en aquest sector. No caldria liberalitzar una mica més? No caldria donar més llibertat? No caldria arribar a acords? I vostè em diu: «Bé, però és que ja ho posem, ja diem d'arribar a acords.» I és cert. Quantes vegades ho vam dir? Vostè, si ho repassa..., ho vam dir, uf, moltíssimes vegades, senyor conseller. Quantes vegades ho vam dir? I vostè van

dir no. «Vostès», vull dir el tripartit en aquella època, que vostè hi era, eh? Va dir no –va dir no. Bé, vostè hi havia participat, hi havia participat intel·lectualment, diguem-ne. I van dir que no. Se li van oferir altres oportunitats. Me'n recordo que fins i tot els cinemes Verdi li va dir: «Bé, podem posar la solució a la bel·ga.» Vostès van dir no. Tot per una solució maximalista que al final ens ha portat on ens ha portat. Fins i tot... –i li ho recordava la senyora Camats, me'n recordo, en el debat anterior–, fins i tot l'absurd d'aquestes sancions que es mantenen, 75.000 euros –75.000 euros–, quan per exemple la Llei de protecció dels animals com a màxim té sancions de deu mil euros. És a dir, ser antipatriota, pel que vostès entenen, és un delictes pitjor encara que maltractar un animal, senyora Camats. I vostès ho van votar a favor, això, vostès. I vostès ho van votar. Però, bé, ja sabem que vostès fa molt temps que són més de l'estelada que de *La internacional*. Però, vaja, això és el que vostès van votar, i li van donar. Per tant, va ser una llei amb més multes, més impositcions, més quotes, més sancions.

I ja li ho dic, li vam fer i oferir aquestes solucions; fins i tot me'n recordo d'aquelles famoses cinquanta-tres pantalles –no sé si se'n recorda–, i dic: «Comencem amb cinquanta-tres pantalles; anem avançant.» I per nosaltres era una solució possible, desitjable i que havíem de portar.

Per tant, nosaltres no podem donar recolzament i no podem acceptar de primeres..., és una llei que el que ens fa és parlar un altre cop de política i posar la política lingüística a sobre la taula, i que novament, doncs, entrem a parlar del mateix i no entrem a parlar del que han de ser els problemes de la ciutadania. I jo sé que des del Govern..., i la senyora Pifarré també, quan hem tingut oportunitat..., que la saludo personalment i molt agraït per les trobades que hem tingut, diu: «Bé, mireu-vos-ho amb «carinyo»».

Jo m'ho he mirat amb «carinyo», senyora Pifarré. I sap què he arribat a la conclusió? Que amb aquest discurs del dret, no?, del dret d'accés..., jo dic: «Doncs tinguem mà estesa.» I jo li dic: «Escolti, si el problema és el dret d'accés, fem-ho amb tot, dret d'accés amb tot.» I llavors jo he portat i m'he treballat, fixi's, perquè vegi que hi ha una bona voluntat, un pacte parlamentari. Dic: «Fem el dret d'accés, no?, lingüístic.» Doncs, miri, jo poso, dic: «Els grups sotassignats es comprometen a assolir un acord en el marc de la present legislatura per assolir els objectius d'equilibri lingüístic» –fixi's, utilitzo la seva terminologia–, «d'equilibri lingüístic i el dret d'accés dels ciutadans en les següents àrees competència de la Generalitat de Catalunya.» Diu: «Cinema, un 50 per cent de projeccions de l'obra en cadascuna de les llengües oficials; teatre, un 50 per cent de les obres en cadascuna de les llengües oficials; educació, un impuls al trilingüisme a l'escola, també a una situació d'equilibri en les llengües oficials; també TV3, per què no?, amb un 50 per cent de programació en català i en castellà, o, per exemple, als mitjans d'informació, les campanyes de la Generalitat, també un 50 per cent català i 50 per cent en castellà.» Vostès ho signaran, això? Vostès ho signaran? Iniciativa no ho signarà? (*Veus de fons.*)

Convergència i Unió ho signarà? Esquerra Republicana ho signarà? Ho signaran vostès, això? Ho signem i retirem l'esmena a la totalitat. No estem parlant de dret d'accés? En tot. Ah, no, llavors, no; llavors, dret d'accés només el que ens interessa –el que ens interessa; llavors, no estem parlant del dret dels ciutadans, fixi's, estem parlant d'una altra cosa, estem parlant d'una altra cosa, senyor conseller.

Per tant, escolti, nosaltres no podem donar recolzament a això, no li'n podem donar i no hi podem participar, perquè sap vostè molt bé –sap vostè molt bé– que o hi ha acord o hi han quotes, les dues coses són impossibles. Perquè, sap què passa?, que pactar amb quotes sobre la taula vol dir pactar amb una pistola; pactar amb sancions que et poden imposar vol dir pactar amb una pistola, i nosaltres no podem entrar en aquest debat.

I, per tant, fixi's, li ho ha dit la Unió Europea, però encara ens queda els acords de l'OMC. Vostè sap els acords de l'OMC. I aquesta llei, encara, quan deixa a fora les altres produccions, va en contra dels acords de l'OMC. I el nacionalisme i el separatisme han de pensar alguna cosa i han de fer una reflexió molt clara: o bé pensar que Espanya no ens entén, que la Unió Europea no ens entén o que el món no ens entén, o pensar que els que no entenen ni Espanya, ni la Unió Europea, ni el món són vostès. I jo crec que va més per aquí que no pas per l'altre.

Per tant, nosaltres no podem participar d'això, senyor conseller. Jo li agraeixo les seves intervencions. De totes formes, ens posem en disposició per parlar, per parlar i per arribar a acords, però sempre que sigui per enfortir, primer, la indústria i la cultura, per enfortir el cinema català, tot el cinema català –i acabo, senyora presidenta–, i, sobretot, per protegir les llibertats dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

Gràcies, senyor conseller, senyors i senyores diputades, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, per fixar el seu posicionament té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Teresa Vallverdú.

Teresa Vallverdú Albornà

Gràcies, presidenta. Conseller, persones del sector i del Departament de Cultura que avui ens acompanyen, diputats, diputades, el projecte de llei que ara debatem planteja la modificació d'una llei, la 20/2010, de 7 de juliol, la Llei del cinema, una llei que va veure la llum en aquest mateix Parlament amb un acord altíssim: 117 vots a favor –els de Convergència i Unió, el Partit dels Socialistes, Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa i Esquerra Republicana de Catalunya– i 18 vots en contra, del Partit Popular i de Ciutadans, els mateixos grups que presenten avui una esmena a la totalitat; una llei que va néixer, també, és cert, amb l'oposició del sector dels distribuïdors i els exhibidors, que temien que els provoqués pèrdues,

però que va tirar endavant perquè l'objectiu que perseguia era tan just com imprescindible i urgent.

La Llei del cinema tenia objectius diversos perquè el que pretenia era regular un sector clau per tenir un sistema cultural fort. A més de la voluntat d'enfortir la indústria i augmentar la diversitat i la qualitat de l'oferta cinematogràfica, amb un augment de l'oferta de pel·lícules en versió original subtitulada, la llei tenia un tercer objectiu, que va ser el que va centrar la major part de la polèmica: homologar en el cinema la llengua catalana a les altres llengües europees de la seva dimensió. Perquè som una autèntica excepció a Europa: no hi ha cap llengua de les dimensions del català en què no se subtitulin o es doblin les obres cinematogràfiques. El català, en canvi, normalment queda exclòs com a llengua de traducció de les pel·lícules; un 4,7 per cent de l'oferta és, deixin-m'ho dir així, una ridícula i una ofensa.

La Llei del cinema, doncs, estableix que cal arribar a l'equilibri lingüístic en l'exhibició de les pel·lícules. Amb la voluntat que la llengua catalana aconsegueixi la paritat lingüística amb el castellà, estableix l'objectiu d'arribar de manera progressiva al 50 per cent de l'oferta cinematogràfica en català, un 50 per cent que en realitat és menys, perquè no preveu que aquesta obligatorietat afecti ni les pel·lícules en llengua catalana o castellana ni les europees de les quals se'n distribueixin menys de setze còpies.

I aquí és on apareix un problema: el dictamen de la Comissió Europea que considera que hi ha una discriminació positiva de les pel·lícules en llengua castellana perquè no tenen l'obligació de doblar-se o de subtitular-se. Qui ho diria, oi? Tants problemes que havia creat l'article 18 per la voluntat d'arribar a l'exhibició d'un 50 per cent de pel·lícules en català i la Comissió Europea considera que incompleix la normativa perquè el castellà té millors condicions que la resta. Ah, i no oblidem que en aquest dictamen la Comissió Europea remarca que l'objectiu d'interès general que persegueix aquest article és totalment legítim. I a això és al que obliga la Comissió Europea.

La proposta que tenim entre mans, però, no es limita a modificar aquest aspecte, sinó que va més enllà i aprofita per reformar alguns aspectes de la llei, claus, al nostre entendre, que no tenen a veure amb les demandes de la Comissió Europea.

Amb l'argument de la necessitat de modificar el que exigeix la normativa europea, es redefeixen principis de la llei. Pel que fa a la qüestió lingüística, es passa d'un model jurídic clar a un acord industrial imprecís; d'un marc de compliment obligatori a un acord amb el sector, un acord que, vista l'experiència de l'acord del 2011, que en dos anys ha comportat un augment inapreciable de l'1,65 per cent, no podem augurar gaire efectiu, i que som un sector que des de l'elaboració de la Llei del cinema s'ha mostrat força belligerant pel que fa a l'obligatorietat d'augmentar l'oferta en català. No oblidem que la llei vigent ja preveu la necessitat d'impulsar acords industrials amb els sectors de la distribució i de l'exhibició, sobretot,

entenent que ens trobem en un moment complicat de transició tecnològica cap al model digital.

Es retarda també l'assoliment dels objectius plantejats per la llei: tornàrem a partir de zero i ja portem quatre anys perduts; deu anys a partir de la publicació de la llei és molt de temps per posar solució a un desequilibri flagrant. Em diran que no s'ha fet res i que val més deu anys que cap. Aquest és el problema: ja s'hauria d'haver fet alguna cosa, fer el reglament, aplicar la llei.

I com són els objectius als quals es pretén arribar? Imprecisos, que les obres doblades o subtitulades en català assoleixin nivells de consum equilibrats amb els altres sectors culturals i de la comunicació. Aquesta referència és altament subjectiva, susceptible de canvis i gairebé impossible d'avaluar.

Desapareix l'obligació que l'oferta en català sigui del 50 per cent i es passa a fixar per reglament les obligacions que han de tenir les empreses.

Es condicionen els imports de les sancions als beneficis obtinguts de l'incompliment i es condiona el règim sancionador al compliment d'un acord industrial que no sabem quin és i que pot ser altament modificable.

En resum, aquest Projecte de llei de modificació de la Llei 20/2010, de 7 de juliol, del cinema, va més enllà del que és estrictament necessari. El compliment de la normativa europea i les sancions que derivarien del fet que les pel·lícules en llengua castellana no rebessin un tracte equivalent al que reben la resta de pel·lícules europees han servit per rebaixar una llei, sobretot un article concret, que, tot i que no va estar mai exempt de polèmica, assegurava uns objectius clars i justos que no acabem de veure gaire ben definits en aquesta proposta.

Hi ha molts arguments que podríem exhibir per defensar la poca oportunitat d'aquesta proposta de modificació. Pel nostre grup, calia haver desenvolupat el reglament i aplicat la llei; ara, ja hauríem fet bona part d'aquest camí que encara s'ha de començar.

El diàleg amb el sector és indispensable, òbviament, però cal tenir en compte que de vegades les idees preconcebudes eviten avançar, i probablement aquest sector trobaria en l'aplicació de la llei un avantatge i no un inconvenient, tenint en compte que, malgrat les inèrcies de tants i tants anys sense oferta cinematogràfica en llengua catalana, si hi ha una oferta en català en condicions equivalents a l'oferta en castellà, el cinema en català és rendible.

Perquè un dels problemes que hi ha és que l'oferta no s'adequa a la demanda, sinó que és molt inferior i limitada, justament, aquesta demanda. No es poden comparar ni avaluar els resultats perquè les condicions d'aquesta oferta no són comparables i la distribució horària i geogràfica de les pel·lícules en català no ajuda gens a saber quin seria el seu rendiment econòmic real.

Igualment, la digitalització comporta una reducció de costos de doblatge i subtitulació i una major facilitat a

l'hora de programar, i, per tant, el moment de canvis tecnològics afavoreix i facilita la consecució dels objectius de la llei vigent.

Sabem que la digitalització és complicada en moments amb una situació econòmica com l'actual, però potser cal dedicar més esforços a ampliar el nombre de sales digitalitzades.

Per altra banda, i centrant-nos en el motiu que aparentment ha provocat la modificació, estaria bé tenir en compte que la legislació no hauria de funcionar per camins paral·lels, sinó que de vegades són imprescindibles les sinergies i els esforços coordinats.

Ara mateix, s'està tramitant en aquest Parlament la Llei d'accessibilitat. Entre altres aspectes, s'han presentat esmenes per tal de garantir que els espectadors amb problemes d'accessibilitat puguin accedir a les obres cinematogràfiques per mitjà de procediments adequats, com és el cas, per exemple, de la subtitulació, i això no entén de llengües d'origen; els espectadors que necessiten subtítols els necessiten sempre, independentment de la llengua en què estigui feta la pel·lícula. Seria tan estrany plantejar que dues lleis que es tramiten en el mateix Parlament, en moments coincidents, poguessin no entrar en contradiccions? Podríem esperar que el que una llei reclama una altra no decideixi evitar-ho? Si calen subtítols, calen, i, un cop ja estan fets, la disponibilitat i la facilitat d'incorporar-los quan calgui amb el sistema digital és altíssima. I calen també per a les pel·lícules europees i per a les pel·lícules en castellà. Si això s'aprofita i el requeriment d'accessibilitat té en compte els subtítols en dues llengües per a tota l'oferta en qualsevol llengua, el problema deixa de ser un problema.

I una última consideració. La nostra voluntat és la de ser un estat; entre molts altres avantatges, hi ha també el de deixar de ser una anomalia des del punt de vista de la llengua de la cinematografia. En els països democràtics europeus, amb llengües comparades amb el català o plurilingües, les *majors* o distribuïdores fan servir aquestes llengües per distribuir les pel·lícules que han estat fetes en altres llengües, fins i tot, en casos com l'islandès, amb 270.000 espectadors potencials, o el suec a Finlàndia, amb 295.000 espectadors. Creuen que cal, doncs, justament ara, posar-nos a canviar la Llei del cinema?

Potser que ens ho mirem més bé, doncs, i decidim fer només els canvis imprescindibles, si és que, al final, se n'ha de fer cap; que col·laborem legislant al Parlament; que avaluem els riscos per al sector, tenint en compte la igualtat de condicions; que parlem de l'oferta i no de la demanda; que assegurem que l'objectiu és que el català i el castellà tinguin una oferta equivalent; que de la mateixa manera que es pretenen fer explícits els canvis terminològics com a conseqüència del canvi al sistema digital, s'entengui que el canvi real a aquest sistema digital facilita la consecució dels objectius de la llei, almenys pel que fa a la subtitulació, que és, potser, el model cap al qual volem tendir.

Bé, per totes aquestes raons, el nostre grup s'abstindrà en la votació, perquè no estem d'acord amb la propos-

ta, però en volem parlar en la tramitació parlamentària, simplement perquè els volem convèncer.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, el senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, alts càrrecs del Govern, membres de la Plataforma per la Llengua, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que també crec que hi són..., en aquest tràmit, senyor conseller, és inevitable que ens referim tant a les seves paraules com a aquelles intervencions que pretenen defensar una esmena a la totalitat, però han coincidit –tant l'un com l'altre–, i jo crec que de forma no adequada, a atribuir a l'actual regulació la responsabilitat del descens d'espectadors, no? Crec, senyor conseller, que vostè deia: «Si ho regulem d'una altra manera, hi haurà la possibilitat que hi hagi més espectadors, no?»; mentre que els esmenants a la totalitat també diuen: «Amb tanta regulació, fem massa embolic i no són aquests els mals del cinema.»

Efectivament, no són aquests els mals del cinema. Recordaré que el cinema en castellà té el mateix descens, el mateix, idèntic, a la resta d'Espanya, o en el conjunt d'Espanya, que a Catalunya, i allà no sembla que estiguin regulant res referit a la llengua espanyola o castellana. No sé si m'explico.

Per tant, no?, vull dir amb això que els mals del nostre cinema són més estructurals, que en això algun dia hi haurem d'entrar, i potser serà l'ocasió en aquests moments, quan entrem a parlar de les esmenes parcials. Espero que les esmenes a la totalitat quedin avui derrotades; almenys el nostre ja els anuncio que serà un vot en contra. Són altres factors. I aquí m'agradarà trobar alguns dels que avui esmenen a la totalitat, quan parlem de l'IVA o quan parlem dels 0,25 cèntims o altres quantitats per a les operadores, i llavors potser serà el moment de veure qui està d'acord amb mesures que de veritat afecten el nombre d'espectadors i el futur d'una indústria tan important en el nostre país com és la cinematogràfica i audiovisual en general i qui no. O com altres qüestions, que ja s'han esmentat aquí també, les referides a l'educació, a prestigiar i no banalitzar el que és aquest tipus d'activitat creadora..., i, entre altres coses, no barrejar-la tampoc, encara que la Unió Europea ho faci o l'OMC ho faci, no?, comerç i cultura, comerç i llengua. Els socialistes no deixem de veure-ho amb una certa prevenció, no?

Nosaltres no som nacionalistes ni separatistes i volem la promoció de la llengua catalana, i pensem que està en inferioritat de condicions. I pensem que és una qüestió de drets també, de drets individuals i col·lectius, de drets individuals. Si qualsevol de nosaltres aquesta tarda vol veure una pel·lícula en qualsevol sala del nostre país en català, ho tindrà difícil. I jo, com a català, sento que els meus drets de poder desenvolupar la meua activitat creadora com a espec-

tador, com a consumidor, si vostès ho volen també, de cultura, està disminuïda. I, per això, no entenem, per molt que ens ho digui la Unió Europea o l'OMC, que la lliure prestació de serveis, per molt que estigui disfressada de llibertat, per molt que algunes de les intervencions que s'han produït avui aquí parlant de llibertat de la indústria del cinema..., restriccions. I el nostre dret?, els nostres drets de la nostra llengua, individuals nostres, perquè en tots els àmbits i en aquest, precisament, que és un dels que està més desprotegit o on l'ús del català necessita més suport, on és? Per això pensem que mai serà insuficient la dedicació, la regulació que lliurement puguem acordar entre tots en aquest Parlament i que ens porti el Govern, aquí, serà desatena.

I per això volem entrar en aquesta nova regulació, ens agradi més o menys el text del Govern, veurem com el podem millorar, les esmenes que podem introduir, les compareixences d'experts, de representants del sector, fins i tot dels usuaris que puguem demanar que vinguin aquí al Parlament durant el tràmit d'aquest projecte de llei que modifica, ja s'ha dit aquí, la Llei 20/2010, de 7 de juliol, que va ser aprovada, que, per tant, ens mereix molt de respecte, per una amplíssima majoria en aquest Parlament. I que després de les indicacions –ens agradin més o menys– de la Unió Europea i altres realitats que puguem analitzar entre tots, és veritat que només en quatre anys s'ha produït una evolució molt ràpida de la desaparició de l'analogic cap al digital, per exemple, l'adaptació a la realitat d'allò que pensàvem el 2010 i d'allò que veiem ara que és possible o més convenient el 2014 per afavorir la nostra indústria tan important, que en altres àmbits també estem regulant en aquesta cambra, i per al foment de la nostra llengua.

Ens agrada sentir la paraula «acord», conseller; tant de bo tot el Govern ho apliqui també en altres àmbits, no caminar per la via dels fets consumats, però també d'obligacions, per què no? En això coincidim, conseller, hi ha d'haver acords i obligacions, les lleis són per protegir drets, però també per establir deures.

I, pel que fa a la llengua, una llengua que necessita de suport, com la nostra, si no minoritària –ja sé que no li agrada aquest terme–, doncs, minoritzada, nosaltres ho creiem així, cal que ens posem a la feina. La nostra disposició la tindran. Ja he dit que votarem en contra de les esmenes a la totalitat, però no renunciem a millorar-la en el tràmit parlamentari.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, també, a tots els que seguiu el debat, gent del món del cinema i de l'audiovisual, gent de la Plataforma per la Llengua. Certament, ja s'ha dit, l'any 2010 el Parlament impulsava

i aprovava la Llei del cinema, una llei que tenia –avui s’hi ha fet un breu repàs– tres grans objectius o finalitats: la de garantir la normalització lingüística en els termes en què ja s’ha dit; la d’enfortir la indústria del sector del cinema audiovisual, perquè era una llei també del sector audiovisual i de la indústria, i la de millorar l’oferta i la diversitat cultural.

Era una llei fruit del context, no sé si del millor o del pitjor moment del cinema català, però, en tot cas, el context que tenien en aquell moment: la poca oferta de pel·lícules en català a les pantalles. I per això la llei, davant d’aquesta situació, plantejava un equilibri, no?, i, per tant, que la meitat de les còpies exhibides ho fossin en català. La llei incorporava una declaració important que partia del dret dels espectadors a poder triar, a poder escollir en quina llengua podien veure les pel·lícules. Avui, com ahir, no podem triar. La llei establia, a més a més, per poder fer garantia d’aquest accés, via d’acords i via de sancions.

També deia la..., fruit del context, era necessari crear un sistema de suport a la creació, a la producció i a l’exhibició del cinema a Catalunya, i per això la llei creava aquests cinc fons que havien de desplegar el foment en aquestes diferents actuacions, cinc fons que no s’han desplegat.

I era fruit de la necessitat, també, crear circuits on les obres fetes aquí, en català, però també les que estan fetes en versió original d’altres llengües, o allò que és propi de la nostra indústria, tingués recorregut i es creava aquest circuit de sales concertades que, finalment, tampoc s’ha impulsat.

El nostre grup va donar suport a l’aprovació d’una llei del cinema l’any 2010 perquè consideràvem, i ho seguim considerant, que és imprescindible i necessari donar suport al sector, un sector que és estratègic per a la cultura, però també per a la indústria a casa nostra. I varem fer aportacions que apuntaven cap a la necessitat que la llei fos un instrument que anés més enllà de l’article 18 i del blindatge de la llengua, no perquè no fos important, sinó perquè eren necessaris també altres aspectes en la configuració d’un autèntic sistema audiovisual català. Vam aconseguir, com deia, que s’incorporés aquesta xarxa de sales concertades o fons vinculats a la promoció de l’audiovisual.

Però també hi va haver temes que es van quedar pel camí, aleshores, els més evidents o alguns dels que aleshores més ens van costar de renunciar-hi va ser, per exemple, el reconeixement a les versions originals. Nosaltres volíem una aposta més clara de la Llei del cinema català per les versions originals, més enllà que parlem del doblatge o del subtitulat. I avui és encara més imprescindible que mai un acord amb tots els sectors: l’educatiu, principalment, els exhibidors i també el mateix Departament de Cultura per garantir les versions originals, l’obra completa.

Es va quedar pel camí, també, part del que dèiem en aquell moment en aprovar la llei, que ja naixia antiga amb una visió molt analògica del cinema, quan ens calia una aposta clarament digital. I si aleshores era antiga, ho és més avui encara.

I era també..., ens va quedar també pel camí una proposta en què el nostre grup ens vam quedar sols, que era la proposta de crear una taxa per omplir els fons d’aquella llei. A la llei següent discutirem sobre una taxa. En aquell moment nosaltres proposàvem una taxa sobre les entrades al cinema i és evident que avui, amb el 21 per cent de l’IVA sobre el cinema i la caiguda d’espectadors, és una taxa no plantejable, i, per tant, apostarem per la que després debatem.

En tot cas, què ha passat des d’aleshores? Doncs, ja s’ha dit: el 2012 arriba un requeriment de la Comissió Europea. No és una sentència, senyor López. No hi ha ni tan sols recurs davant del Tribunal Superior de Justícia. La Comissió no l’ha iniciat, aquest recurs. De moment hi ha un requeriment de la Comissió Europea, no hi ha cap tribunal, que reconeix, com deia ara la senyora Vallverdú, u, que és legítim els objectius que persegueix la llei, per tant, la promoció de la llengua pròpia, i dos, que no ho hem fet prou bé, perquè hem discriminat les pel·lícules europees respecte de les que es fan en castellà. Hi ha aquest requeriment, però el que ens planteja el conseller va una mica més enllà del que li exigeix aquest requeriment, conseller Mascarell. Potser és bo recordar, senyor López, que la llei va ser impulsada, certament, per una majoria del Partit Socialista, d’Esquerra Republicana i d’Iniciativa i Esquerra Unida, però que l’aplicació li tocava a Convergència amb el Partit Popular, perquè és el 2010 el Govern quan es va conformar que li tocava desplegar aquesta llei del cinema. I l’aplicació i el desplegament no van arribar mai.

El conseller des de l’inici ja es va mostrar recelós. Des que vostè va prendre possessió, senyor Mascarell, ja va dir que aquesta llei no la veia clara. Públicament, a més a més, va considerar que era millor arribar a acords que no pas a sancions o a imposicions, i, de fet, va fer bones les seves paraules perquè no ha desplegat mai la llei. De fet, el setembre del 2011 vostè mateix es va saltar les obligacions que imposa aquesta llei. Per tant, no sé per què ens fan tants escarafalls la gent del Partit Popular i Ciutadans, perquè no s’han aplicat mai aquestes sancions. El que va fer el conseller va ser un acord precisament amb el sector per no haver de complir la llei, precisament, i anunciar que el 2014 –crec que en un excés no sé si d’alegria o d’eufòria– s’arribaria a un 25 per cent de quota de pantalla i a tenir més de vint-i-cinc pel·lícules a les sales.

Vol que comptem quantes pel·lícules –avui algú ho preguntava– hi ha avui a la cartellera en català per veure? A Barcelona, quatre, doblades, i dues amb subtítols. Barcelona és l’única ciutat de Catalunya en la qual podem veure pel·lícules subtitulades en català, a cap altre cinema del país se’n poden veure. I si anem a ciutats com Cerdanyola, Reus, Vilanova o l’Hospitalet, avui no hi ha ni una sola pel·lícula en català a les pantalles. Aquest és el fruit dels acords del 2011 i del no-compliment de la llei del 2010. Aquesta és la realitat que tenim avui a les nostres pantalles, i és el resultat, per tant, d’aquests acords, bons o dolents, però és evident que, al nostre entendre, en fan un resultat ben magre.

Però quin és el canvi que ens proposen amb aquesta llei? En primer lloc, fruit d'una..., ens diuen, ens assenyalen una necessitat tècnica d'adaptar-se a aquest dictamen, hi insisteixo, no sentència, de la Comissió Europea, que ja ha explicat el conseller, basat en el tractat de funcionament de la Unió Europea. Però el mateix Consell de les Arts ens explica, ens diu en el dictamen sobre aquesta llei que amb equiparar les obligacions a les pel·lícules castellanes amb la resta d'europes n'hi ha prou, no calia tocar res més per ajustar-nos al dictamen de la Unió Europea. Per tant, vostès van més enllà.

Què més proposen amb aquesta modificació? La qüestió central és esquinçar aquest article 18, és trencar-lo, és no fer-lo efectiu, és fiar-ho tot als acords dels que honestament no en tenim molt bona experiència.

És bo acordar? Segur, però creiem que el Parlament té una certa legitimitat també perquè en una qüestió tan important no ho fem només a un acord entre el Govern i els sectors industrials. Clar que és polèmic imposar sancions. Prou que ho recordem els que vam impulsar aquella llei amb tots els debats que hi va haver al voltant d'aquest article 18 i de la possibilitat o no de sancionar. Cal valentia política i cal convicció sabent que el bé a preservar és més important que el risc o el desgast polític que es pugui patir. I, miri, l'evidència es constata: allò que va ser una realitat el 2010, perquè el president Montilla i el conseller Tresserras van apostar i van ser valents per impulsar, avui el conseller Mascarell i el president Mas ho tiren endarrere. I no és una qüestió tècnica, és una qüestió política: passem de les obligacions a les voluntats, del «cal que hi hagi cinema en català» al «ens agradaria que hi hagués cinema en català».

També diu, la seva modificació, que després de sis mesos, si aquest acord no es produeix, hi haurà un reglament que obligarà a deu anys per aconseguir aquest visionat en català. De debò que nosaltres volem un acord, conseller. Però vol que ho fem tot a un reglament, sense que vostè tingui les sancions a sobre de la taula, a deu anys i després de l'experiència del que han significat aquests acords? Treballarem i molt per aconseguir un acord, però em temo que haurem de treballar molt per poder-lo aconseguir.

Dit això, el nostre grup parlamentari no recolzarà aquestes esmenes a la totalitat que s'han presentat, i, òbviament, no hem presentat tampoc esmena a la totalitat. No recollim, en absolut, els arguments que vostès han fet servir per defensar-les; per tant, no els les votarem, no les recolzarem, però treballarem molt per modificar la proposta que avui ens ha arribat en el Parlament i per esmenar-la en el sentit del que diem, perquè no és una qüestió tècnica el que se'ns planteja per adaptar aquesta llei al debat europeu. Creiem que el Parlament té tot el dret a fixar horitzons assolibles, que quedin fixats per llei i no plantejats en un reglament que no podem debatre i que no podem traslladar a la resta de sectors.

Creiem, a més a més, que mentrestant hi ha tantes coses a fer perquè el sector refloti, se l'ajudi i se l'acompanyi: millorar les condicions i l'accés a rodar en ciu-

tats com Barcelona, vetllar per les condicions laborals de la gent del sector, establir millors acords amb el sector de la televisió i el de l'audiovisual, tant públiques com privades, acompanyar les coproduccions internacionals... Hi ha tanta feina a fer mentre no fem nosaltres això...

I, per acabar i finalment, deixeu-me que m'adreci directament a la gent que feu cinema. Estem vivint en moments molt complicats, vosaltres des del sector, però també tot el país, i vosaltres sou gent que ens feu somiar, que ens feu somiar i vull pensar que no ens feu somiar per oblidar o per defugir, sinó somiar per combatre, per canviar i per transformar. El vostre ha de ser un cinema que en contingut i en llenguatge serveixi per a l'emancipació de la gent i per fer-la més lliure. I la vostra responsabilitat és ser això, rebels amb el poder, descarats fins i tot, i fer la gent una mica més lliure. La nostra responsabilitat és que vosaltres pugueu fer aquest cinema i fer-lo amb llibertat.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda a tothom. Bé, nosaltres crec que som l'únic grup de la cambra que el 2010 no hi era present, al debat dins de la cambra; en tot cas, érem presents o érem oients i espectadors des de fora d'aquell debat. I nosaltres, diguéssim, la primera lectura que en fem, d'aquesta portada a ple d'una modificació de la llei, és amb certa estupefacció. És a dir, una possible lectura d'aquesta arribada a la cambra és: el Parlament va fer una llei, sobre qui requeia l'aplicació d'aquesta llei es va enfadar, va fer boicot, se la va petar, se la va passar pel forro i, en conseqüència, torna la llei a obligar el Parlament a modificar-la, perquè sobre qui s'havia d'aplicar s'hi ha negat, i, en canvi, no s'han pres mesures per aplicar la llei sobre aquesta... Això va així, l'esquema és aquest.

Perquè nosaltres cada dia que passa aprenem coses en aquest Parlament; i dels antecedents, òbviament, n'aprendrem. I és molt bonic que quan es tracta de *majors*, quan es tracta de grans multinacionals, si es neguen a aplicar-la i fan boicot, la llei s'hagi de modificar; quan es tracta de desnonaments o de qualsevol altra externalitat negativa d'una llei o, en tot cas, injustícia d'una llei, aquí s'aplica tant sí com no, aquí sí que valen les sancions. Però també hi ha hagut discursos que diuen: «Oh!, i quan les lleis ja comencen a parlar de sancions i no hi ha acord, malament.» Però quan es tracta de multinacionals, en tot cas, els molesta a segons qui; llavors molesta molt que hi hagi sancions, llavors molesta molt que no hi hagi acord, perquè llavors poden fer boicot, perquè tenen poder econòmic. Ara, expulsar gent de casa seva, en això no hi ha cap mena de problema; per arruïnar gent de per vida, en això no hi ha cap mena de problema, aquí la

lleï s'aplica, no torna al Parlament. «Oh!, és que, mira, s'han enfadat, la gent, i es neguen a ser desnonats.» I, per tant, torna al Congrés i es modifica la llei, i a veure si hi ha una mica d'acord, i, per tant, no passa res. Aquí no hi ha pietat, eh? En canvi, quan són les multinacionals les que es veuen afectades, aquí, vaja, un llagrima de raons per poder-les protegir, a veure si es pot arribar a un acord, a veure si tenen a bé avenir-se a fer alguna cosa similar a allò que la llei plantejava... Nosaltres n'aprenem també, eh?, de com funciona una mica el mecanisme de la democràcia i quina autoritat i quina sobirania té aquest Parlament, malauradament, per poder aplicar les lleis que democràticament es fan en aquest Parlament. A nosaltres ens sap molt greu que la desobediència de les multinacionals sí que es tingui en compte i sí que puguem modificar lleis i tirar-les enrere i, en canvi, les protestes massives de la població en contra de retallades, en contra de lleis injustes, en contra de sancions injustes no modifiquin una coma l'*statu quo*, una coma la legislació que està marcant aquesta crisi feta estafa o feta directament guerra d'uns contra la majoria.

A nosaltres ens sorprèn també enormement que s'hagi esgrimit des de determinades files, diguéssim, per parlar francament, espanyolistes, és a dir, de l'Estat, el dictamen de la Unió Europea, quan el dictamen de la Unió Europea justament el que diu és el contrari: que el que no es pot és discriminar les pel·lícules fetes a Europa, que se les obligava a doblar-se, i, en canvi, es beneficiaven les pel·lícules fetes en espanyol, a Espanya. I, per tant, en tot cas, nosaltres no trobem que sigui aquesta una raó suficient per modificar la llei, perquè el mateix dictamen ja deixa ben clar què pot fer i què no pot fer aquesta llei en aquesta matèria.

Però ens sembla encara més greu no només que a través d'un boicot de les multinacionals es plegui la sobirania del Parlament i es porti fins i tot a modificació una llei, perquè així ho han volgut elles –és igual el que pensi, diguem-ne, la majoria democràtica–, sinó que la llei no s'ha aplicat, no només en la matèria lingüística, que era la matèria de boicot, de desobediència i d'acció desobedient de les *majors*, no només, sinó que en cap dels seus articles s'ha aplicat. O sigui, nosaltres no vam ser presents en el debat, jo no sé si era molt surrealista el debat i molt surrealista el que plantejava la llei –ens l'hem llegit i no ens ho sembla tant–, però no s'ha aplicat cap dels articles. I això deu ser responsabilitat d'algun govern; en això, hi ha hagut un govern que va entrar després de l'aplicació d'aquesta llei, immediatament després, que ha estat governant quatre anys, i no ja que no hagi aplicat allò pel qual les multinacionals han fet boicot, sinó que no ha aplicat cap dels articles de la llei. I llavors per què fem lleis? És una pregunta seriosa, eh? Perquè d'acord que aquesta Llei del cinema, diguéssim..., no està passant el mateix cas amb totes les altres lleis, però sí que amb unes altres està passant: allò que aprova el Parlament, si interessa, s'aplica, i si no interessa, no, i si no, no se li fa en absolut cap mena de cas. Durant quatre anys la Llei del cinema no s'ha aplicat, ni un dels seus articles: ni els relatius a la llengua, ni els del foment industrial del nostre cinema, ni els que parlen de formació i educació en la cultura cinematogràfica; cap ni

un. I això és preocupant. És preocupant perquè ara per què hauríem d'accedir a modificar una llei que, total, tampoc sabem si s'aplicarà, si no s'aplicarà, si tindrà a bé el següent govern aplicar-la o si directament, comprovada la fortalesa democràtica de l'autonomia catalana, les *majors* diran: «Mira, doncs, aquesta tampoc –aquesta tampoc. No calia, perquè no acaba de donar-nos..., o de riure'ns totes les gràcies.»

Bé, tot això passa, òbviament, en un context que té una sèrie de característiques. És obvi que el sector des del 2010 fins ara, doncs..., la situació del sector cinematogràfic és una altra, de les sales de cinema és una altra; la crisi econòmica també ha afectat enormement això; les mesures del Govern espanyol han afectat també enormement el consum de cultura; les retallades, també, en la conselleria de Cultura, una de les més retallades segurament, després de Cooperació al Desenvolupament, també han afectat la producció i el consum de cultura en el país, també inclòs el sector cinematogràfic. I també hi ha hagut una altra qüestió, que també s'ha dit per aquí però que crec que no sé si se'n té la dimensió correcta: no estem en un moment de transició de l'analògic al digital, ja no existeix l'analògic, ja estem en plena era digital, malgrat que molts cinemes han tingut enormes dificultats o estan tenint enormes dificultats per fer aquesta transició, però en aquests quatre anys ja s'ha produït això, ja es funciona gairebé al cent per cent amb mecanisme digital, i l'analògic ha quedat enrere. Són tot, òbviament, una sèrie de condicionants que, aquests sí, segurament forcen a repensar la llei, molts dels seus articles, que òbviament estan encarats en un moment que no era de la mateixa crisi que ara, en un moment on no hi havia les mateixes retallades, en un moment on el Govern espanyol no posava tantes traves al consum i en un moment on el canvi tecnològic no s'havia produït.

Nosaltres, però, sentint certs arguments, també, que s'han donat en aquesta sala, també voldríem rebatejar alguns, perquè ens sap molt greu que quedin, en tot cas, sense ser rebatuts. El català, la llengua catalana, o nosaltres la promocionem, li donem quotes de pantalla, li donem quotes als cinemes, o no existeix enlloc més del món. Perquè, òbviament, amb els governs del Partit Popular que gestionen comunitats autònomes on el català també és llengua pròpia, com al País Valencià i les Illes, no hi podem pas comptar, que facin res perquè el català tingui presència, tingui certa normalització en els àmbits culturals –no hi podem pas comptar. Amb la qual cosa, o ho fem els que puguem, de dignificar el català, o no existeix enlloc més del món. N'han sortit els exemples del Quebec, però el Quebec resulta que parla francès, i el francès és una llengua internacional, que, per tant, té un suport cultural ampli en el món. Hi ha altres comunitats lingüístiques, minoritàries en els seus respectius estats, però que en realitat parlen una llengua que també té un suport cultural potent a darrere: cas dels tiroleusos, que parlen alemany, o el cas dels flamencs, que parlen holandès, etcètera. Però resulta que els catalans i les catalanes parlem una llengua que no existeix enlloc més del món, i si aquí no es doblen pel·lícules, si aquí no es fan pel·lícules en català, etcètera, no se'n fan enlloc més del món i, per tant, no existeix com a idioma

en el cinema. I, per tant, és important tenir present això, com també és important que és una llengua, encara ara, minoritzada, en el context d'un estat que li és contrari.

També ens ha sorprès que vostè, el senyor del Partit Popular, parlés de liberalisme a l'hora de defensar que no hi hagi sancions, que no hi hagi imposicions, a l'hora de fixar quotes lingüístiques en el... I a nosaltres ens ha..., vull dir, sento la comparació, però, clar, un govern que ha continuat allò que el PSOE ja va començar, nacionalitzant banques, ens vingui aquí a parlar de liberalisme quan es tracta d'imposar a unes multinacionals un mínim de quotes perquè una llengua minoritzada en el context de l'Estat espanyol tingui un mínim de quota de pantalla. I, per tant, altre argument fallaç; tinguem un mínim de dret a escollir la llengua en què volem veure el cinema! Perquè s'estiren vostès dels cabells quan demanen el dret a escollir la llengua o el dret per part dels pares a les escoles, s'estiren dels cabells perquè no poden, però ens neguen a nosaltres poder escollir en quina llengua volem veure el cinema.

Vostè ha dit també, com a representant del Partit Popular, que és el partit que governa a l'Estat espanyol: «La nostra obsessió és amb el cinema fet a Catalunya.» Psicòpata, deu ser la obsessió, perquè, clar, les traves no al cinema fet a Catalunya, sinó al cinema en general, al món de la cultura en general, amb l'IVA cultural, però amb moltes més mesures i moltes més retallades en el món de la cultura, són dràstiques. És a dir, no és que s'hagi reduït la producció de cinema aquí, sinó que és que s'ha reduït en el conjunt de l'Estat espanyol, i les dificultats són evidents.

Com a resum, nosaltres, òbviament, no votarem a favor de les esmenes a la totalitat per aquestes raons que he explicat, de discrepància absoluta i diametralment oposada a les raons que han donat el Partit Popular i Ciutadans, però el nostre no serà tampoc un vot favorable a la llei. En tot cas, si poguéssim ens abstindríem, per estar atents a la tramitació i poder modificar el que puguem d'aquesta llei, en la qual, com he explicat, discrepem en alguns punts.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Àngels Ponsa.

Àngels Ponsa i Roca

Moltes gràcies, presidenta. Consellers, diputades, diputats, la nostra benvinguda també, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, a totes les persones del sector que ens acompanyeu: del sector cinematogràfic, també de les entitats que treballen en favor de la llengua al nostre país, del departament, tot l'equip del Departament de Cultura... La veritat és que fa goig veure aquesta tribuna plena de gent del món, del sector de la cultura. I ens agradaria que més sovint poguéssim comptar amb la vostra presència, perquè realment això també ens dóna força per treballar en pro de la cultura. De fet, senyor López, sort que no és

una llei cultural, oi?, perquè, no ho sé, la tribuna parla per si sola. Però, en fi, és igual.

Aquesta és una llei que, com s'ha dit també –parlar l'última té aquests problemes, a vegades–, va ser aprovada per una àmplia majoria: 117 vots a favor, 17 en contra; ràpidament està situat. El nostre grup parlamentari en aquell moment tenia, diguéssim, algunes consideracions específiques amb les quals no estava del tot d'acord, però pel bé del país, pel bé de la cultura i pel bé del sector hi va donar suport, com no podia ser d'una altra manera. I d'aquesta manera, doncs, el resultat parla per si sol de la bonança de la llei, com també s'hi referia el conseller.

La qüestió que se'ns planteja ara, amb aquesta modificació de l'article 18, ens obliga a trobar aquell punt d'equilibri entre l'adequació a la normativa europea, per una banda, i la necessitat d'impulsar l'ús de la llengua catalana tant en l'oferta com en els consums culturals.

Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió constatem que la Comissió Europea, en el seu dictamen, no té en compte les situacions sociolingüístiques de cada territori o país ni la situació o les necessitats de les llengües regionals o minoritàries, o de les mitjanes, com és el cas del català, i situa aquesta qüestió en el marc intern dels estats. El dictamen de la Comissió afirma que el poble de Catalunya és completament bilingüe i no té en compte, doncs, la situació d'anormalitat en què es troba la llengua catalana.

Per això, doncs, caldrà abordar aquesta llei en els aspectes que Europa no tracta ni afronta, perquè no formen part de les seves funcions ni competències, però sí que formen part de les nostres competències, de les nostres prioritats polítiques i culturals com a país. (*Remor de veus.*) No deixa de ser una mancança que quan...

La presidenta

Un moment, senyora diputada –un moment–, que hi ha molta remor de veus.

Àngels Ponsa i Roca

Presidenta, no tinc el temps...

La presidenta

No, no, l'hi he parat –l'hi he parat. Ja pot continuar.

Àngels Ponsa i Roca

Dic, no deixa de ser una mancança que, quan es tenen en compte tantes consideracions en termes de circulació de béns i de persones, la Unió Europea consideri que la realitat lingüística no forma part ni de les persones ni dels béns, ni tampoc de la diversitat lingüística europea o de les necessitats de les llengües i de les seves comunitats de parlants, que aspirem a una normalitat en la nostra llengua. De fet, senyor López, només recordar-li, eh?, també, que el dictamen de la Comissió Europea ve a dir que donàvem un tracte de

favor a les pel·lícules espanyoles. Jo no veig pas que el Tribunal Constitucional sentenciés res similar, no?

Tot i així, la defensa i normalització de la nostra llengua compten, des de fa més de trenta anys, amb un ampli consens social, institucional i polític a Catalunya, i han permès avançar en molts àmbits. Però n'hi ha d'altres en què la situació de la llengua no és la desitjable, ni tan sols mínimament satisfactòria: parlaríem del català a la justícia, a l'empresa i al que avui ens pertoca que és el món del cinema. En aquest sector la presència del català dista molt de la situació de normalitat d'altres àmbits, no?, com ara –se n'ha fet menció també– el teatre, la televisió o la ràdio. En el cas del cinema a la meitat de l'any 2014 una situació d'un 4 per cent, la veritat és que no és gens acceptable.

Creiem que podríem fer créixer els índexs si actuem amb realisme i des de la major complicitat, participació i consens que ens oferia també el conseller, tant de les forces polítiques com del mateix sector professional i industrial: productors, distribuïdors, exhibidors, dobladors, especialment en uns moments en què la crisi afecta greument el sector del cinema a Catalunya, com també amb la participació i la complicitat de la societat civil, entitats d'activisme lingüístic i de dinamització cultural.

El realisme, però, també ens ha de fer veure que el consum cinematogràfic en pantalles de cinema és, aproximadament, el 5 per cent del consum total de cinema. O sigui, cal no magnificar l'impacte a les pantalles de cinema i no oblidar les pel·lícules que es miren a casa. Tan important, doncs, serà disposar de pel·lícules doblades o subtitulades al català en pantalles de cinema com disposar que totes les pel·lícules que es distribueixen a Catalunya, en qualsevol format, tinguin l'opció lingüística catalana.

Els models de consum cultural han canviat, i molt –també s'ha dit, qui m'ha precedit–, en pocs anys, i tot indica que aquests canvis, doncs, es consoliden. Per tant, la nostra norma ha de contemplar aquesta mirada de futur superant les malfiances d'un present que és completament canviant. I tant és així que el mateix Govern, conscient que el consum cinematogràfic va per altres vies, proposa en el següent punt de l'ordre del dia d'aquest mateix Ple d'avui el Projecte de llei que s'impulsa sobre la taxa de connectivitat per dotar d'un fons finalista de suport a la producció cinematogràfica catalana que tant de potencial té a la nostra manera de veure.

Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, a diferència d'algun grup... –perquè, doncs, senyora Camats, ningú deu recordar el boicot que va haver-hi en el seu moment, de fet, per tenir-ho tot podríem no tenir res, no?–, nosaltres valorem la via dels acords encetada l'any 2012, la valorem i la valorem molt positivament, d'una política col·laborativa en front d'una política coercitiva, un model en base a l'acord. I la modificació de la llei que se'ns proposa assenyalà clarament aquesta via col·laborativa i prioritza els acords industrials amb el sector, però no renuncia a una aplicació impositiva per mitjà de reglament en cas necessari tampoc o per manca d'acords, establint

un mecanisme de seguiment real per mirar que es vagin aplicant aquests percentatges amb la voluntat de fer equiparable el consum de cinema al d'altres sectors culturals; és a dir, assentar i fer créixer l'hàbit de veure cinema en català, i, d'aquesta manera, mantenir l'ambició però en el marc del que és possible.

Al nostre entendre el que ha d'intentar buscar la norma és un equilibri molt difícil i complex entre la realitat del context que ens envolta, però que podríem sintetitzar en tres apartats, en tres objectius: un, primer, garantir l'accés lingüístic del cinema en català i, sobretot, fer que el català tingui una presència equiparable i normalitzada en el cinema com la tenen els altres sectors culturals.

Un segon objectiu: no malmetre més un sector que ja està molt tocat per la crisi. El descens d'espectadors a les sales de cinema és un escàndol, abans se'n donaven xifres, per la crisi, per l'IVA, per la pirateria, pels canvis de model de consum... Per això, també, doncs, se li dóna un temps d'adaptació i es mesura que l'esforç que fem –que es fa, tant des del Govern com des del sector– tingui realment un rendiment. La constatació d'una major disponibilitat del sector per continuar avançant per mitjà d'acords i de la possibilitat més alta d'assoliment d'una normalització de la llengua per la via d'acords centrats en pel·lícules de gran potencial de públic i d'èxit comercial seleccionant les pel·lícules previstes, doncs, de major impacte.

I, un tercer objectiu, fer una llei que sigui realment perdurable en el temps. El fet de fixar les obligacions per llei i la concreció per reglament fa que la intensitat de la progressió sigui modulable en funció de la resta d'aspectes que intervenen en el sector tan canviant com dèiem; aspectes, doncs, tecnològics, econòmics, empresarials, d'hàbits dels espectadors, i sempre incorporant els mecanismes de control que ho assegurin.

Avui, de fet, l'objectiu és el debat de l'esmena a la totalitat que plantegen els grups parlamentaris de Ciutadanos i del Partit Popular a la qual nosaltres, lògicament, ens hi oposarem, com no podria ser d'una altra manera. Però també els diem que, a partir de demà, volem treballar intensament per arribar a un gran acord. D'aquesta forma volem oferir a tots els grups polítics que, a la Comissió de Cultura i Llengua, entre tots, sol·licitem tantes compareixences com siguin necessàries, com calgui, perquè arribem a un text que ens satisfaci a tots i a tothom.

Val la pena tenir present que molt sovint les polítiques culturals les fem pensant en els sectors i, a vegades, ens deixem la ciutadania. És evident que gaudir de consens, a través del diàleg amb els sectors, és un mèrit polític de primer ordre. Però també és evident que, si no pensem en la ciutadania i en els seus drets, la nostra feina té poca raó de ser. Per això, a més de conciliar el sector cinematogràfic amb el món lingüístic i l'associacionisme que defensa la llengua catalana, haurem de saber equilibrar com garantim que un ciutadà o una ciutadana de Catalunya pugui viure plenament en català. I aquí, senyores i senyors diputats, te-

nim camp encara per córrer, i aquesta feina és la que ens hem d'emplaçar a fer en la comissió.

No voldria acabar sense agrair de tot cor a les persones del sector cinematogràfic, a la gent de les entitats que treballen per la llengua, totes les aportacions que ens han fet, les reunions que no han escatimat, al contrari, ens han fet aportacions, hem fet una tasca cooperativa, l'hem feta fins ara, però l'hem de seguir fent en aquest futur immediat per encaminar bé, doncs, aquesta modificació de la Llei de cinema.

Moltes gràcies a tots. Gràcies també, presidenta, consellers, diputades i diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades i senyors diputats, procedirem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat, presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans i pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat, de retorn del projecte de llei, han estat rebutjades per 27 vots a favor, 84 en contra i 21 abstencions, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Projecte de llei

de creació de l'impost sobre la provisió de continguts per part de prestadors de serveis de comunicacions electròniques per al foment del sector audiovisual i per a la difusió cultural digital (debat de totalitat) (tram. 200-00023/10)

Passem al quinèzè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de creació de l'impost sobre la provisió de continguts per part de prestadors de serveis de comunicacions electròniques per al foment del sector audiovisual i per a la difusió cultural digital. (*Remor de veus.*) D'acord amb l'article 105.2 del Reglament presenta la iniciativa, en nom del Govern, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement. (*Persisteix la remor de veus.*)

Senyors diputats i senyores diputades..., els qui no vulguin estar a l'hemicicle..., en silenci i que marxïn. (Pausa.)

Conseller, pot començar quan vulgui.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, molt honorable senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, consellers, representants dels sectors audiovisuals, l'audiència, els presento, en nom del Govern, el Projecte de llei de creació de l'impost sobre la provisió de continguts per part de prestadors de serveis de comunicacions electròniques per al foment del sector audiovisual i per a la difusió cultural digital.

Res els puc dir de diferent, des d'aquest faristol, respecte de la situació fiscal en què ens trobem. Seguim en un context complicat pel que fa a les finances de la Generalitat. La reducció significativa dels ingressos tributaris com a conseqüència de la crisi econòmica i financera combinada amb un maltractament fiscal per part de l'Estat, que patim no només Catalunya, sinó totes les autonomies, fa que, des de final del 2007, hagi comportat, des de final del 2007, un desequilibri pressupostari important en els comptes públics. Si bé els primers anys d'aquest Govern –i ara em refereixo ja a la legislatura anterior, eh?– l'actuació política va anar adreçada a la reducció de la despesa, les accions en aquest àmbit ja no són avui possibles si volem assegurar uns mínims en els serveis de l'estat del benestar, com ja he repetit en d'altres ocasions «hem tocat os».

Amb tot i això l'objectiu del dèficit que ens marca l'Estat és molt rigorós, excessiu, al nostre entendre, i tenim un contenciós administratiu discutint, fins i tot, la seva legalitat. Però, vist aquest fet i atès que la via de la reducció de la despesa està exhaurida, cal ara incidir en l'àmbit dels ingressos. I això és el que estem intentant fer: preservar l'estat del benestar, continuar en polítiques de foment dels sectors productius i creatius i, alhora, intentar equilibrar les finances de la Generalitat.

La reducció de la despesa pública no s'ha aplicat amb la mateixa intensitat en tots els àmbits de l'actuació pública. No ha tingut un caràcter lineal proporcional. Hi ha hagut àmbits que han patit de forma més intensa i un d'aquests ha estat, sens dubte, el de la cultura. L'actitud del Govern de l'Estat no ha ajudat en eliminar gran part dels fons destinats a cultura. I això s'ha fet sentir significativament en el sector de l'audiovisual, que ha vist com han minvat fortament les accions de foment que fins fa un temps es realitzaven des de l'Estat.

Per tal de redreçar fins on sigui possible aquesta situació, i en l'actual escenari de limitacions pressupostàries que els he exposat, es fa patent la necessitat de disposar de nous recursos econòmics que siguin suficients per implementar les mesures de foment que permetin donar suport suficient al sector audiovisual i del contingut digital, almenys per intentar-ho. L'audiovisual català té un potencial extraordinari per arribar a tenir un paper central en la vida cultural del país, i no només del país. De fet, els darrers quinze anys el sector audiovisual català ha assolit uns nivells de vitalitat i maduresa industrials molt remarcables, però això avui està en risc.

També vull assenyalar que, d'acord amb molts estudis, l'audiovisual és un dels sectors que més possibilitat té d'incorporar joves en el mercat de treball; la majoria de llocs, a més, són d'alta qualificació, i també és un sector amb gran força exportadora. És, sense cap mena de dubte, un sector clau.

Per tant, cal que aquesta indústria no perdi competitivitat, en un entorn, a més, on l'adopció de la cultura digital i interactiva són reptes clau per a la modernització també, i molt especialment, del sector audiovisual tradicional. Per això cal enfortir i ajudar la pro-

ducció pròpia audiovisual, en la línia del que fan altres països europeus de llarga tradició; el cas més conegut és possiblement França. Aquest impost que presento avui, tot i que és nou a Catalunya i a Espanya, no és una raresa o un invent; ans al contrari, és una fórmula de finançament del sector audiovisual molt estesa i practicada arreu.

En aquest marc de consideracions, estimem oportú que un sector com el dels operadors d'internet, que resulten beneficiats per l'explotació dels canals pels quals circula la ingent quantitat de contingut audiovisual i cultura digital..., retorni una petita part d'aquests beneficis a aquell sector que justament li subministra els continguts que li donen la raó de ser i d'existir. És una alternativa viable i lògica que els recursos vinguin de l'àmbit empresarial, que se'n beneficia amb el consum massiu de continguts a través de la xarxa.

Doncs bé, l'impost que es crea a través del projecte de llei que presentem ha de ser un tribut finalista, que tindrà un impacte en els sectors audiovisuals i dels continguts digitals i que ha de permetre dotar millor els fons destinats a implementar mesures per a l'impuls d'aquests sectors. I els ciutadans se'n veuran beneficiats, perquè amb aquests recursos, i a través dels fons, es finançaran mesures que afavoriran l'accés als continguts culturals digitals. Els nous recursos que se n'obtindran han de donar suport a tota la cadena de valor, des de la creació fins als públics, i han de respondre als principis d'eficiència i coresponsabilitat, per tal de garantir-ne la continuïtat.

Aquest impost es crea com a tribut propi de la Generalitat de Catalunya, d'acord amb les competències en matèria tributària que té conferides, i té per objectiu dotar els fons següents. Primer, el Fons per al foment de la indústria cinematogràfica i audiovisual de Catalunya, creat per la Llei 20/2010, de 7 de juliol, del cinema; aquesta llei estableix un seguit de mesures de foment de la indústria cinematogràfica i audiovisual i regula cinc fons d'ajuts: fons per al foment de la producció d'obres cinematogràfiques i audiovisuals; fons per al foment de la distribució independent; fons per al foment de l'exhibició; fons per al foment de la difusió i la promoció de les obres i la cultura cinematogràfica, i fons per al foment de la competitivitat empresarial. Dos, el Fons de foment per a la difusió cultural digital, que es crea *ex novo* a través d'aquest projecte de llei, la finalitat del qual és el foment de la creació i posada a disposició pública de continguts culturals digitals.

L'impost grava el servei d'accés a continguts existents en xarxes de comunicació digital. La creació de l'impost no comportarà cap càrrega tributària a les persones que tenen contractat el servei d'accés als continguts existents en les xarxes de comunicació digital, perquè els prestadors d'aquests serveis, com a substituïts, d'acord amb la normativa tributària aplicable, han de pagar la quota tributària, sense possibilitat de repercutir en l'usuari el seu impost, fet que ha de ser objecte de supervisió per part de l'Agència Tributària de Catalunya i dels òrgans competents en matèria de consum.

Pel que fa als elements temporals del tribut, s'estableix un període impositiu mensual. La meritació serà el primer dia de cada mes natural, i el sistema d'autoliquidació es regularà per reglament. Com en d'altres tributs, s'atribueixen les funcions de gestió, recaptació, comprovació i inspecció de l'impost a l'Agència Tributària de Catalunya.

El gravamen de l'impost consisteix en una quota fixa de 0,25 euros el mes per cada contracte que doni accés a continguts existents en xarxes de comunicació digital. Cal tenir present, per una banda, que en els supòsits en què el servei estigui vinculat o associat a la contractació d'un servei de telefonia fixa, la subjecció es dona quan vingui referida a immobles ubicats a Catalunya. D'altra banda, en els supòsits en què el servei es realitzi a través d'un dispositiu mòbil que permeti l'accés al servei des de diferents localitzacions, la subjecció es dona quan els usuaris que el contractin tinguin la seva residència habitual a Catalunya i, en cas que els usuaris siguin professionals i empreses, quan aquests tinguin el seu domicili fiscal a Catalunya.

D'acord amb les estimacions realitzades, es preveu una recaptació anual de 20,5 milions d'euros. Tal com he dit al començament, aquesta recaptació permetrà mantenir un alt nivell de producció audiovisual i consolidar un sector competitiu. També ajudarà a incrementar la producció, la qualitat i el consum audiovisual i de continguts digitals, i contribuirà a superar la difícil situació del sector audiovisual.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'illustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, miembros del Gobierno, estamos ante un proyecto de ley que supone la creación de un nuevo impuesto. Nuestro grupo considera que en este caso la creación de este impuesto no es oportuna y, por lo tanto, hemos presentado enmienda a la totalidad. Voy a intentar defender esta enmienda poniendo de manifiesto esta inoportunidad de esta nueva figura tributaria desde tres puntos de vista: desde la situación económica en Cataluña y la forma que tiene este Gobierno de afrontarla; en segundo lugar, desde la situación del sector audiovisual, y en tercer y último lugar, desde la oportunidad o no del impuesto concreto que se nos plantea.

En cuanto a la forma que tiene este Gobierno de afrontar la actual situación económica, recordamos que en la Ley de medidas fiscales crearon ustedes alrededor de treinta nuevas tasas y que a día de hoy, entre tasas e impuestos, ustedes han creado o incrementado alrededor de setenta figuras tributarias. En un momento en que parece que se anuncia un crecimiento económico —esperamos que el anuncio sea cierto y que el crecimiento sea continuado—, parece que la situación es

la propicia para colaborar a esa anunciada aceleración del cambio de ciclo mediante una política fiscal que ayude a salir de la situación de crisis. En cambio, ustedes siguen instalados en la lógica recaudatoria y cortoplacista. Recaudar más y recaudar ya, ese es su eslogan, sacar dinero de los bolsillos de los catalanes y ponerse dinero en el presupuesto de la Generalitat. Pero lo malo es que lo hacen sin tener en cuenta dónde y cómo se detrae ese dinero. Y, sobre todo, sin tener en cuenta qué consecuencias a medio o largo plazo puede tener sobre determinados sectores o sobre determinadas políticas esa confiscación de fondos. Esa es la obsesión de este Gobierno separatista de Esquerra Republicana y Convergència i Unió: aumentar impuestos ya existentes y crear nuevos impuestos y tasas.

Creemos, de verdad, que se equivocan. Es la hora que desde las administraciones públicas se ayude a reactivar la economía o, al menos, no se pongan trabas en esa reactivación que parece que quiere asomar. Ustedes tenían que haber hecho sus deberes y tenían que haber afrontado unas reestructuraciones de fondo; especialmente tendrían que haber afrontado una racionalización de la Administración catalana, reduciendo estructuras políticas; no reduciendo médicos o profesionales: reduciendo estructuras políticas. El eterno propósito de racionalización de la Administración pública que ustedes no se atreven o no quieren afrontar, porque eso significaría acabar con chiringuitos políticos, y ustedes no están por esa labor. Ustedes prefieren parchear, creando tasas y subiendo impuestos. Usted mismo lo comentaba ayer, señor *conseller*: parchear creando tasas, y aquí y allá. Esa no es la solución, efectivamente, estamos de acuerdo con esa afirmación suya de hace veinticuatro horas.

Ustedes también podrían dejar de gastar dinero de todos los catalanes en la construcción nacional de una nación que solo es de algunos. Podrían dejar de construir una nación con el presupuesto de una comunidad autónoma; eso reconocemos que debe ser muy complicado. Si dejaran de hacerlo y afrontaran las reestructuraciones de fondo que deberían haber afrontado, posiblemente tendríamos recursos para ayudar y dinamizar el sector de la cultura y, en concreto, el ámbito audiovisual. Pero eso tampoco va con ustedes. Ustedes a lo suyo: crear nuevas tasas y subir y crear impuestos.

En esta lógica depredadora, ustedes nos traen ahora un impuesto sobre la provisión de contenidos por parte de los prestadores de servicios de comunicación electrónica. Y así llegamos al análisis del sector que pretendidamente quieren beneficiar con este impuesto, el sector audiovisual, porque crean este impuesto con la intención de fomentar este sector y la difusión de la cultura digital. De hecho, efectivamente, como usted ha comentado, estamos ante un impuesto finalista, parte del cual se destina a un fondo para el fomento de la industria audiovisual de Cataluña.

La verdad es que teniendo este debate justo a continuación del debate sobre la Ley del cine, resulta difícil no pensar que ambas iniciativas, efectivamente, están relacionadas. Es decir, este Gobierno tramita una ley del cine que no es la adecuada para el sector, que le-

vanta críticas y suspicacias y que sigue siendo intervencionista y sancionadora, la modificación que ahora se propone. No reproducimos ahora el anterior debate, pero acto seguido de la modificación de esta ley, manteniendo los defectos que acabamos de describir, ustedes pretenden compensar a este sector con un dinero que, como no puede ser de otra forma, sacan del bolsillo de todos los catalanes. Luego iremos a eso, a ver quién paga y cómo se paga este impuesto.

Pues, miren, desde nuestro punto de vista, esa no debería ser la forma de arreglar los problemas del sector del cine y del audiovisual en general. Este sector, efectivamente, está pasando por momentos muy complicados y con unos problemas muy concretos. Quizá podríamos enunciar tres fundamentales, aunque sin duda hay muchos más, pero podríamos hablar de la caída del consumo, fruto de la crisis económica; la subida del IVA, efectivamente, que ha sido un golpe duro para el sector, y la piratería, que en algunos países se ataja de una forma frontal y efectiva y en nuestro país, en España, no se está atajando el problema de una forma efectiva. Entonces, las administraciones públicas, en lugar de afrontar y solventar de forma eficaz los problemas que afectan al sector, van a la solución fácil –antes se ha comentado. La solución fácil: crear un nuevo impuesto; crear un nuevo impuesto y que los ciudadanos y las empresas que quieran tener conexión a la red paguen de su bolsillo para tener contento al sector audiovisual. Es su solución, sin duda –una solución fácil, como he dicho antes–, de hecho es la única solución que este Gobierno es capaz de poner sobre la mesa, pero sin duda no es la nuestra.

Por cierto, sería de agradecer que los que están apoyando, han apoyado este impuesto no utilicen como ejemplo el modelo francés; lo hemos podido oír en algunas declaraciones. Miren, en Francia hay un modelo integral de protección del sector audiovisual, del que participan todos los agentes relacionados con esta industria y que incluye políticas transversales. Es un modelo especialmente proteccionista, cuyas bondades o cuyo espíritu se pueden discutir o no, pero, en todo caso, no tiene nada que ver con una ocurrencia aislada de crear un impuesto a las conexiones a las redes de datos para subvencionar determinadas producciones. Seamos serios y llamemos a las cosas por su nombre: una cosa es una política de estado, insisto, que se puede compartir o no, y otra cosa es la chapuza o el parche que se nos plantea con esta ley.

Vamos al contenido concreto del proyecto y del impuesto que se nos plantea. Vamos a explicar por qué nos parece una mala norma, por qué nos parece un mal impuesto y, en consecuencia, vamos a explicar por qué presentamos esta enmienda a la totalidad.

Lo primero que tenemos que analizar, de cualquier impuesto, es qué actividad estamos gravando. Pues, bien, según el artículo 5 de su proyecto, ustedes pretenden gravar la disponibilidad del servicio de acceso a contenidos existentes en redes de comunicación electrónica. Es decir, ustedes pretenden gravar con este impuesto el hecho de que los ciudadanos y las empresas de Cataluña estén conectados a internet, lo cual nos parece un grave error. Desde nuestro punto

de vista, la possibilitat de que particulars i empreses tenguin connexió a internet és un factor que indubtablement favoreix la competitivitat de nostres empreses i el desenvolupament global de nostra societat, en el mateix sentit en el que se estan desenvolupant les societats més avançades de nostre entorn.

En este sentit, insisto, creem que establir un impost que gravi la existència de aquestes connexions és el contrari de lo que se hauria de fer. I és que a més xoca amb altres polítiques fiscals que se estan desenvolupant en els últims anys i que lo que pretendien era promocionar este tipus de accés. I vosteds van en la direcció contrària: crear un impost per penalitzar-los.

A més estem en una situació en que en Catalunya, igual que en el rest de Espanya, tenim en este àmbit uns preus que són de els més alts d'Europa i uns velocitats que són de les més baixes. ¿Se ajuda a la competitivitat i a la implantació de aquestes tecnologies amb este nou impost? Creem que no, creem que ho perjudica. Creem que vosteds van justament en la direcció contrària i que este impost serà un lastre que va a suposar un sobrecoste i per tant una barrera d'accés per aquestes connexions.

Así arribem a otro punt clau a l'hora de valorar si convé o no este impost, si és oportú o no és oportú, que és qui ha de pagar el impost. Repetiu insistentment, ho ha tornat a repetir el *conseller* Mas-Colell fa un moment, ho havia dit ja repetides vegades el *conseller* de Cultura, que este impost no ho acabaran pagant els consumidors. Esta afirmació és mentida, i vosteds ho saben. Este impost, com qualsevol otro cost empresarial d'un producte, ho acabaran pagant els consumidors finals en la tarifa que contracten per el sistema o per el servei de connexió a les xarxes.

¿De d'on surt la falàcia de que este impost no serà repercutit, no ho acabaran pagant els usuaris? Pues, bé, sembla que és que vosteds se han tornat a posar imaginatius a l'hora de crear el impost. Suposo que com les empreses de comunicació ja paguen un tribut de un 5 per cent per finançar el sector audiovisual a nivell nacional, el impost podrà incurir en la il·legalitat de la doble imposició, i vosteds, per intentar evitar-lo, fan una llei en la que el subjecte passiu no són aquestes empreses sinó que són els consumidors finals. Así lo dice el article 6 de su proyecto. I després utilitzen la figura del substitut tributari –una figura, per cert, bastant en desús dins dels sistemes tributaris europeus–, per dir que, encara que el contribuent del impost és el particular, qui té la connexió, el obligat a pagar és la empresa, la companyia. Pues, bé, ja veurem si els tribunals accepten o no esta pirueta per eludir la figura de la doble imposició. Però lo que està clar és que qui ha de acabar pagant el impost van a ser els consumidors, perquè lo que vosteds estan dient és que en el rebut no podrà aparèixer un títol en el que digi «repercussió del impost de la Generalitat, equis euros», però, òbviament, este impost va a suposar part de els costos que van a assumir les em-

presas, i, per tant, se va a repercutir com tal en el preu final de la connexió.

En resum, com sempre, els ciutadans i empreses catalanes acabaran suportant en els seus butxells este impost; que ningú ho dubte, acabaran, acabarem pagant tot este impost en el preu de les connexions, amb lo qual farem més difícil l'accés de els ciutadans i les empreses de Catalunya a aquests serveis i farem una societat menys competitiva.

Ja acabant, per lo tant, resum els motius per els que presentem esta enmienda a la totalitat. Primer, estem en contra de la forma de fer de este Govern, consistent en ir creant taxes i impostos a golpe de ocurrencia. Segon, estem en contra de un impost aïllat, creat per compensar a empreses d'un determinat sector per una llei del cine molt deficient i intervencionista. Tercer, estem en contra de un impost que gravi l'accés de nostres ciutadans i empreses a les xarxes de comunicació digital. I quart i últim, estem en contra de un impost que acabarem pagant tots els catalans o, en tot cas, aquells que tinguem o pretendem tenir accés a internet.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Alicia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Moltes gràcies, presidenta. Consellers, senyores i senyors diputats, el Govern de Convergència i Unió s'ha convertit en el Govern dels impostos i les taxes; volien ser el Govern dels millors i han acabat sent el Govern de la pressió fiscal. Tenen problemes econòmics evidents, i en lloc d'aprofundir, racionalitzar, optimitzar, tancar empreses deficitàries, el que ens fan és gravar els ciutadans i ciutadanes de Catalunya amb nous impostos i noves taxes. I no entraré en el debat si tenen prioritats molt més importants, urgents i bàsiques en l'àmbit social, que les tenen, però sí que entraré en si la finalitat d'aquest nou impost està justificada.

Soluciona els problemes del sector? Arran del debat que hem tingut a l'anterior punt, evidentment, no. És un sector en risc i és un sector on ara els donen un caramel, els l'ensenyen i els tenen contents. Però no caldrien altres tipus de polítiques actives de suport al sector de l'audiovisual català? No podrien treballar prèviament mesures de mecenatge, de patrocini, de crèdits, de microcrèdits o bonificacions? Sembla que no.

A vostès, al Govern de Convergència i Unió, els ha agradat crear nous impostos; per a això sí que tenen creativitat i imaginació sense límits. Hem vist el censim sanitari, que, per cert, Europa sembla que ens segueix protegint del mal govern, amb el censim sanitari primer, amb la Llei del cinema després. Amb aquesta obsessió que vostès entren a treure'ns d'Europa, qui

ens protegirà? Amb l'eurovinyeta, que ara mantenen però gràcies a la pressió insistent d'una diputada del Partit Popular, de la il·lustre senyora Dolors Montserrat..., ha aconseguit que vostès no l'apliquin. L'impost de successions, que ja havíem eliminat i que han tornat a posar per exigència del seu soci, d'Esquerra. I taxes. Quantes taxes culturals, al sector de la cultura, van aprovar sense massa informació en els pressupostos del 2014? Vostès, que només critiquen l'IVA cultural..., però i les taxes, que només es paguen a Catalunya i no a la resta de l'Estat? No ens escanyen les seves taxes? Però d'això no en volen parlar; és millor culpar els altres que reconèixer que tenen una evident incapacitat per quadrar els números; d'una banda, és cert, per l'herència del tripartit, però porten prou anys de govern..., que estan demostrant la seva incapacitat a diagnosticar els problemes reals i posar-hi solució.

El Govern d'Espanya, que és també el Govern de tots els catalans i catalanes, afortunadament, ha impulsat una reforma fiscal per reduir la fiscalitat a les rendes del treball i de reforç a la competitivitat, per impulsar la creació de llocs de treball, per dinamitzar el creixement, per tenir un sistema tributari més equitatiu, amb més rebaixa per a les rendes baixes i mitjanes, beneficis socials per a les famílies amb fills o persones amb discapacitat, i noves mesures de lluita contra el frau.

El Govern d'Espanya, que és també el Govern de tots els catalans i catalanes, afortunadament, abaixa els impostos. I què fan, vostès? Han creat trenta noves taxes, trenta; han apujat successions, patrimoni i actes jurídics documentats; han creat el d'emissions contaminants, partícules contaminants, diòxids de nitrogen, energia termonuclear; els tipus de l'IRPF pel tram autonòmic són dels més alts d'Espanya –dels més alts d'Espanya–, i encara tenen la barra de dir-nos permanentment que Espanya ens roba; tenim noves taxes culturals de nova creació; han ampliat la taxa per reproduccions de documents dels arxius, la taxa per tramitació de sol·licituds de declaració d'associacions i fundacions d'interès cultural, la taxa per títols dels ensenyaments artístics superiors adaptats a l'espai europeu d'educació superior; incrementen la reexpedició de títols; augmenten les quotes, les matrícules. Bastant lamentable.

Doncs, si el Govern d'Espanya, abaixant impostos, garantint les pensions, garantint les prestacions d'atur i avançant els pagaments per a farmàcies i funcionaris, vostès diuen que ens roba, diguin què és el que fan vostès imposant un nou impost i sense pagar els deutes contrets ni tan sols amb els ajuntaments catalans.

Per què no utilitzen aquesta imaginació i creativitat que demostren a l'hora de planificar nous impostos i taxes per abaixar la pressió fiscal dels catalans i les catalanes en lloc d'«apretar-nos» encara més? Podien utilitzar aquesta creativitat i imaginació per fer una llei de mecenatge o patrocini, en el tram autonòmic de l'IRPF, i donar una sortida a les dificultats d'accés al finançament que té el sector cultural català, que ja no vol subvencions sinó oportunitats. I és cert, estem esperant la llei estatal, però, mentre, s'han de quedar de braços plegats criticant el Govern de l'Estat o ho podrien aplicar en els seus tràmits autonòmics, senyor

conseller? El que passa, que no l'interessa, és molt fàcil culpar els altres, però podríem tenir una llei catalana i una llei estatal, que arribarà, perquè hi ha el compromís que arribi.

El sector en aquests moments demana diners per promocionar, demana accions decidides de promoció de la producció que es fa a Catalunya, producció catalana que, al nostre entendre, no és el mateix que producció catalanista, separatista o independentista; producció catalana que tampoc és necessàriament en català. O, millor, perquè no utilitzen la imaginació i creativitat que tenen a l'hora de crear nous impostos i taxes per reduir la pressió fiscal també al sector cultural i a la ciutadania en general? Aquest és el seu llegat. El seu relat sabem que és el separatista; tot ho tapen amb l'estelada, la culpa de tot és del Govern dels altres, i amb victimisme, i, quan els números els contradiuen, llavors neguen la major, com avui, per exemple, amb les balances fiscals.

Aquest impost que ens proposen, a més, trenca, senyor conseller, amb el principi d'unitat de caixa. Els recordo que l'excepció d'unitat de caixa en impostos finalistes, com ens diuen que és aquest impost als operadors de comunicacions, aquesta excepció al principi d'unitat de caixa, només té sentit quan l'activitat que grava genera un augment de la despesa per l'Administració. Per exemple, en el cas del tabac és clar i és gràfic: com que el fumador genera un sobrecost al sistema sanitari, és indicat que pagui més impostos o que aquests es destinin a la sanitat. Però en el cas que ens estan plantejant hauríem de forçar molt la justificació de l'excepcionalitat; per dir que seria una activitat reprovable –volen dir que ho és?–, o si existeix un lligam clar i evident entre l'accés a internet i el cinema català, i aquest supòsit es compliria si ens imaginem que l'accés a internet serveix per piratejar pel·lícules en català, i evidentment no crec que aquesta sigui la finalitat o la màxima que vostès volen fer arribar. (*Remor de veus.*) És més, és poc prudent...

La presidenta

Un moment, senyora diputada.

Alicia Alegret Martí

...fer aquest tipus d'analogies.

La presidenta

Senyora diputada, un moment.

Alicia Alegret Martí

Tindria més sentit...

La presidenta

Un moment, senyora diputada. Espera –espera. (*Pausa.*) Demano a les persones que estan en el públic que s'abstinguin de fer manifestacions. Continui.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, presidenta. Tindria més sentit una legislació que penalitzi la pirateria, però no com ens ho estan plantejant vostès, perquè trenca amb el principi d'unitat de caixa. Com combatem la pirateria? Doncs, encara no tenim respostes clares. Segons el conseller de Cultura, el conseller Mascarell, l'impost als operadors de comunicacions electròniques és la base per refundar l'ecosistema audiovisual català. Refundar l'ecosistema audiovisual català. Què vol dir això, senyor conseller? 20,5 milions d'euros que pretenen recaptar per una finalitat tan genèrica com inconcreta, de refundar l'ecosistema audiovisual català. Ens diuen que dotaran aquests cinc fons del cinema, però encara no sabem com ho faran. I, a més, ens temem una cosa; ens temem que li pugui passar el mateix que amb la taxa turística, amb l'impost sobre les estades turístiques: una part importantíssima de la justificació sobre aquell impost era que havia de revertir directament sobre el patrimoni, el manteniment i la conservació del patrimoni cultural català, i ja sabem tots què ha passat, ha anat tàcticament tot a turisme, però per a patrimoni ben poc. I per mostra, les xifres: dels més de 40 milions d'euros recaptats, de moment només 300.000 euros aniran a parar a cultura.

I ara, honorable conseller Mascarell, ens sembla que va pel mateix camí. El pressupost de cinema i vídeo, li ho ha dit en la intervenció anterior el diputat Rafa López, el 2010, 37 milions d'euros del seu departament; el 2011, 25 milions d'euros. I ara busquen una solució que els doni oxigen, però que saben que no està totalment justificada.

Ens genera dubtes. El primer dubte: serà capaç el conseller Mascarell de guanyar la batalla amb el conseller Mas-Colell i que la recaptació vagi íntegrament a Cultura? La taxa turística havia d'anar a parar aquí, i no ha sigut així.

Segon dubte. En cas que sí –li donem un cert marge de confiança, conseller–, per què no concreta com es gastarà aquests suposats 20 milions i mig d'euros que recaptarà l'impost o que vol recaptar aquest impost? Per què no assegura que la totalitat doti els fons destinats al sector audiovisual? Ens ho assegura?

Actualment calen diners per a la promoció del cinema, i tant!, de les pel·lícules; promoció perquè les sales s'omplin d'espectadors –abans s'han donat les dades flagrants, preocupants i esfereïdores de descens d'espectadors a les sales de cinema de Catalunya dels darrers deu anys.

Utilitzarà paràmetres objectius per distribuir els 20 milions d'euros? Com ho farà? Li demanem transparència per tenir credibilitat. No volem nous fons per a política lingüística, ni imposicions, ni intervencionisme; volem qualitat i talent. I aquesta hauria de ser la seva màxima. Espanya, i per tant Catalunya, té un dels preus d'accés a internet més cars d'Europa; només ens cal aquest impost per ser els més cars d'Europa. Que no ho veuen, que van a contracorrent, amb un impost regressiu?

I, miri, tot i que la llei digui que no afectarà els consumidors, els usuaris, com creu que les operadores de telecomunicacions repercutiran el que els correspongui pagar? Ho trauran dels beneficis, dels seus comptes de resultats? Saben, com nosaltres, que ho acabarà pagant l'usuari final, el consumidor. Perquè, a més, des de l'associació multisectorial que aglutina empreses d'electrònica, telecomunicacions i continguts digitals, ja els ho han dit. Des de l'AMETIC, el sector ja ha anunciat que si s'aprova l'impost les empreses afectades iniciaran accions legals a instàncies autonòmiques, nacionals i europees, perquè s'anul·li. O creuen que poden canviar les regles del joc de les operadores sense diàleg amb elles, i que es quedin de braços creuats? No ho faran, i ho saben.

Hi ha només quatre operadores, cinc com a màxim, en el mercat. Pretenen recaptar 20 milions i mig d'euros, i, perdonin que els ho digui, amb traïdoria i nocturnitat. I no dic que dubti de la finalitat última que volen per al sector audiovisual; però és que pel camí s'estan saltant molts procediments, fins i tot jurídicament discutibles.

I, miri, ja no els ho diem nosaltres; els vull recordar les observacions que els ha fet el Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya en un dictamen, en el Dictamen 18/2014, sobre l'avantprojecte de llei, un dictamen demanat per la conselleria de Cultura, un dictamen que, com que no els interessa el que diu, deuen haver deixat en el calaix. Però el Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, que és l'òrgan que assessora el Govern en matèries socioeconòmiques, laborals i ocupacionals, a requeriment de la conselleria els diu que no comparteix la creació d'un impost a un determinat sector d'activitat per nodrir els fons que es destinaran a altres sectors d'activitat, atès que la seva creació no està suficientment justificada. Els diu també que comparteix l'establiment de mesures per al foment de la indústria audiovisual de Catalunya i la difusió de la cultura digital; no obstant això, considera que no hauria de ser necessàriament mitjançant l'establiment de noves figures impositives que afectin la competitivitat de les activitats econòmiques. Els diu també que, malgrat que la norma estableix que l'impost no repercutirà al contribuent, manifesta la seva preocupació sobre el fet que es pugui traslladar, via increment de preus, als consumidors o els productors de continguts. I considera a més que caldria establir els criteris generals pel que fa a la distribució de la recaptació de l'impost entre fons creats per la Llei del cinema i el Fons de foment per a la difusió cultural. A més, els proposa recomanacions per canviar part de l'articulat. No sé si pensen seguir o no aquest dictamen del Consell de Treball, Econòmic i Social, però és que els està marcant el full de ruta i els està dient que el que estan fent no s'adequa del tot a la legalitat.

Quan ho faran? Quan s'aplicarà aquest impost? No ho saben. Quan començarà la recaptació? No ho saben, perquè si contra això es recorre i arriba a les altes instàncies, com han anunciat al sector dels audiovisuals, en aquests moments estan venent fum, en un sector que ha perdut el 50 per cent dels seus espectadors a les sales de cinema els darrers deu anys.

La promesa dels 20 milions i mig que estan fent solucionarà els problemes estructurals del sector? Mirin, l'IVA cultural ha repercutit, evidentment, ha afectat. Però també els dic que el problema no és només l'IVA, el principal problema és la pirateria i els nous hàbits de consum. Què fa el seu Govern per combatre la pirateria i ajudar el sector? I aquí és on han de posar-se a treballar i, si cal, junt amb el Govern d'Espanya..., ja sé que això li costa molt al conseller Mascarell, de poder tenir reunions, projectes, propostes conjuntes amb el Govern d'Espanya, perquè els problemes dels productors de l'audiovisual català són similars als dels productors de Madrid, de València o d'altres parts d'Espanya, i es diuen «pirateria».

Com recuperarà espectadors? Com volen que el sector pugui recuperar espectadors? Com volen incentivar el talent, la qualitat, no només el català, que també s'ha de fomentar, però sobretot no només en català, sinó català, la producció catalana? Necessitem més cinema en català; cinema en català que no cal que necessàriament sigui en català, cinema català. És aquí on tenen l'error, o on nosaltres pensem que tenen l'error. I, mentrestant, les dades dels espectadors són massa preocupants.

I acabo, acabo dient-los: nosaltres defensem l'esmena a la totalitat perquè entenem també que poden treure 20 milions d'euros d'altres partides, i sé que no els agradarà el que els diré, però per començar poden treure 10 milions d'euros que preveuen destinar a una consulta que és il·legal, 10 milions d'euros del Diplocat, a més dels milions d'euros que es gastaran en actes del tricentenari, on vostès, a més, estan fent propaganda separatista i estan contractant persones externes al departament amb sous escandalosos. Podrien començar per aquí, en lloc de gravar empreses i en lloc de gravar els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar el seu posicionament té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, bé, volia començar dient que avui fem quelcom excepcional i que em sembla que era important fer-ho explícit. Avui, si l'impost segueix el seu curs –que el seguirà–, assumim una gran responsabilitat, a la qual caldrà que tots plegats donem resposta a partir de l'endemà de la seva aprovació.

Quants sectors estratègics té Catalunya? Deu, vint, trenta? Jo crec que és difícil donar resposta a aquesta pregunta. Quants d'aquests sectors estratègics disposen d'un impost finalista, concretament un impost finalista imposat a un sector vinculat, tot i que molt i molt relacionat, que els faci més competitiu? Jo diria que cap. De fet, aquest és una mica el primer tema que explicita l'informe del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya: crear impostos per a determinats

sectors, per nodrir altres sectors, malgrat que molt relacionats, cal que es justifiqui molt i molt bé. I, per tant, ens sembla que aquí serà important estar atents i treballar-ho acuradament, de cara al text definitiu.

Per tant, com deia a l'inici, el que fem avui té un caràcter absolutament excepcional, una aposta per un sector amb possibilitats, una aposta que ha de suposar l'inici d'un nou camí conjunt entre l'Administració i la indústria, una aposta estratègica i de país que han fet estats de dimensions molt semblants i amb una llengua pròpia i que ha tingut resultats absolutament excepcionals, i en dic només quatre: Holanda, Israel, Suècia o Dinamarca. Nosaltres donem tot el suport a l'impost, no votarem les esmenes a la totalitat, però volíem fer explícita l'excepcionalitat d'aquesta situació, la necessitat d'introduir correccions, però sobretot de fixar objectius molt clars, d'avaluar el resultat i de fer-nos tots coresponsables –sector, Govern, Parlament– de la decisió i fer el camí conjuntament, fer d'aquest impost una aposta de país real i consensuada entre tots.

Nosaltres volem sortir a dir que caldrà fer molt bé les coses, que caldrà distribuir estratègicament cada un dels euros que recaptem, per tal de garantir que multiplicarem el seu retorn tant des d'una òptica cultural com des d'una òptica industrial.

Per què hi donem suport? Doncs, d'una banda, perquè entenem i podem compartir, com es fa en molts altres països, la necessitat d'una excepció cultural. Si té sentit a França, si té sentit a Alemanya, si té sentit a la Gran Bretanya, doncs, encara més sentit té a casa nostra, amb una cultura sense el recolzament d'un estat o, més ben dit, amb un estat en contra. Amb formats molt diferents, a més a més, del que aquí es planteja, i malgrat ser excepcional, aquesta situació passa en d'altres països, i també ho deia el conseller: França ajuda el seu cinema en un 89 per cent amb taxes directes que complementen el pressupost de la cultura estatal; Alemanya ho fa en un 33 per cent, o la Gran Bretanya ho fa en un 30 per cent a partir de la loteria. És la seva manera de donar forma a aquesta excepció cultural, una excepció que ha generat debats aferrissats des dels anys noranta però que sens dubte en aquesta nació sense estat que és Catalunya té tot el sentit.

L'escenari és molt clar: avui l'audiovisual té un paper cabdal, i una llengua i una cultura que no siguin presents en aquest món tenen molt mala peça al teler. No ens podem permetre que la socialització dels catalans vingui només de les pel·lícules americanes, i crec que el país ha demostrat clarament la seva capacitat de fer produccions pròpies d'altíssima qualitat. De fet –i vull posar un exemple d'aquestes produccions d'alta qualitat, però també de la situació en què ens trobem avui–, si avui tornés el senyor Woody Allen a fer una pel·lícula a casa nostra, entenc que aquesta, senyora Alegret, no seria una producció separatista; si el senyor Woody Allen tornés a fer una pel·lícula, per exemple, a Calella de Palafrugell, avui encara podem fer tota la cadena de muntatge que requereix aquesta macroproducció internacional, però segurament, si no ens espavilem, d'aquí a dos anys tindríem realment di-

ficultats perquè això fos així. Per tant, què volem dir amb això? Doncs, que encara hi som a temps, que ho tenim tot per seguir sent una referència si som capaços de donar-hi una empena, però que no podem esperar i que no podem allargar-ho més en el temps.

Una empena que no tindria cap sentit si no estiguéssim del tot segurs que pot tenir un efecte multiplicador, perquè disposem del coneixement, perquè disposem dels recursos humans, perquè malgrat tots els «malgrats» mantenim un nivell de producció molt alt i perquè pot consolidar un sector que és competitiu, no a nivell local, sinó que pot ser-ho i ho ha sigut durant molt temps a nivell internacional. I en aquest punt no podem oblidar que estem parlant d'un sector que ocupa persones joves, persones moltes vegades menors de trenta anys i amb uns altíssims graus de formació. I, atenció, un sector que en el seu moment havia arribat a representar el 2 o el 2 i mig per cent del PIB del nostre país.

Perquè pensem que aquest sector, que en el seu moment va arribar a ocupar 30.000 persones i que avui n'ocupa de manera directa 13.000, té la capacitat de tornar a crear llocs de treball. Perquè avui l'Estat ha abandonat el cinema català sense manies, sense problemes, sense remordiments, i, de fet, ha passat –i això se n'ha oblidat de dir-ho la senyora Alegret– el que passa en molts altres àmbits. Les seves aportacions, que eren de 100 milions el 2009, han passat a zero, i, malgrat la voluntat del Departament de Cultura d'aguantar els ajuts propis, això no és, ni molt menys, suficient. Aquest país no té les eines necessàries, avui, per ajudar els seus sectors cabdals. Avui no som capaços de dotar els fons de la Llei del cinema de 2010.

Malgrat tot això que he dit, què ens preocupa? Doncs, per sobre de tot ens preocupa reforçar les garanties que l'increment de cost no repercutirà a l'escenari, perquè si avui l'Estat espanyol ja és el segon de la Unió Europea que paga més cares les seves connexions estàndards a internet, després de Xipre, només ens faltaria encarir-ho, perquè encarir-ho ens faria menys competitiu, i no en l'àmbit del cinema, que és el que parlem ara, sinó que ens faria menys competitiu com a país, i, per tant, seria un contrasentit respecte al que estem buscant. I ens sembla que això no està prou garantit i que haurem de continuar-hi treballant.

Què més ens preocupa? Doncs, ho deia fa un moment: la vinculació entre el sector que paga l'impost i el seu destí. Ens sembla que cal justificar-ho més i millor, com apunta el CTEC. La vinculació és indubtable; internet no és un estrany, sinó que forma part del sector, és l'eina que permet tenir accés als continguts. Aquestes empreses guanyen diners a partir de la transmissió d'aquests continguts, i, per tant, és del tot coherent que participin no només de la seva distribució, sinó també de la seva producció, i més en un moment de dificultats, com aquest, que paguin els que més tenen, i crec que no és discutible que les companyies proveïdores d'internet formen part d'aquest grup dels que més tenen. Polim-ho, perquè té tot el sentit, però ens sembla que aquest és un dels aspectes que en el tràmit parlamentari caldrà acabar d'ajustar.

Sobre tècnica fiscal, entenem que hi ha alguns aspectes menors a millorar, però segur que ho podem fer. Però també ens sembla que hi ha alguns elements que no estan pròpiament recollits a l'impost i que també ens semblen clau a l'hora de calibrar l'èxit d'haver-lo creat i que, per tant, haurem també de treballar.

Ens preocupa definir bé la línia de foment. Ens sembla bé continuar amb la digitalització i amb la posada a punt de continguts culturals, però, malgrat això, caldrà no oblidar l'impuls, malgrat que segur que molt modest, a la música o al llibre digital. I ens sembla aquí que de nou ens caldrà fixar clarament objectius del fons avaluable i garantir l'efecte multiplicador de qualsevol euro que hi invertim.

Però sobretot ens preocupa estudiar detalladament la distribució dels recursos en l'àmbit del cinema, pensar molt bé com es reparteixen. Avui dotar molt poquet els sis fons definits a la Llei del cinema no té sentit: ni generarà més produccions ni ajudarà a crear llocs de treball. Hem de ser intel·ligents, hem de ser capaços de trobar noves *Eva* o nous *Pa negre*. Entenem que les propostes hi són, que els números quadren però que els manca finançament per arrencar. És important que el suport de les institucions catalanes deixi de ser finalista i s'inverteixi en el desenvolupament d'aquests projectes. I amb això què aconseguirem? Doncs, que pel·lícules com *10.000 km*, que ha estat tot un èxit i que és catalana, podran ser rodades en català, tal com s'havia pensat de bon principi. Hem de donar suport als projectes catalans des de l'inici, perquè realment puguin atreure capital cap al nostre territori.

Ens toca recuperar el lideratge en les decisions preses respecte a la producció. Que puguem tornar, com fèiem fa cinc anys, a apostar per temes catalans i produccions en català, que no anem a remolc de produccions que troben abans el finançament de les televisions espanyoles i que quan arriben aquí ja no són moltes vegades ni sobre temàtiques catalanes, ni en llengua catalana, ni, en el pitjor dels casos, en escenaris catalans. I això, per fer-ho, és indubtable que caldrà un treball conjunt entre el Departament de Cultura, però també hi té un paper important la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. I aquí ens sembla que cal una reflexió profunda, que de ben segur que s'haurà d'incloure dins d'un pla industrial del cinema que tenni la sensació que cal fer sí o sí.

No em paro a parlar de dades, perquè fan esfereir i perquè ja han estat citades: de 30 milions d'espectadors a 15 milions d'espectadors en molt pocs anys; de 2,5 milions d'espectadors al cinema català el 2007 a 940.000 el 2013... Per tant, o hi creiem i hi apostem, o tanquem. I aquí la nostra resposta és clara: hi apostem.

Acabo. Aquesta, pensem nosaltres que és una aposta pel talent, per la creativitat, també per la indústria, sense oblidar l'àmbit de la formació; per tant, també una aposta per les universitats i les escoles de cinema catalanes amb prestigi a tot el món, una aposta de present, però també una aposta per al futur. I avui, amb aquesta decisió que nosaltres considerem excepcional, decidim no mirar-nos com cau un dels nostres sectors estratègics, sinó posar-nos-hi al costat i caminar junts.

Ara cal que estiguem tots a l'alçada, ser-ne coresponsables, demanar al sector que innovi, que cerqui l'excel·lència, i al Govern que sàpiga aplicar-ho amb transparència i amb eficàcia. Si ho fem bé, si som capaços de destriar on tenim aquest talent, el retorn de la inversió es multiplicarà, generarem indústria, crearem llocs de treball alhora que reforçarem llengua i cultura incrementant la seva presència en l'àmbit audiovisual.

Moltes gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari Socialista té la paraula la diputada Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom, també a quin ens acompanya del sector en un dia important, perquè hem parlat llargament sobre la Llei del cinema i ara ens toca parlar, doncs, d'un impost que avui ens presenta el Govern, un impost que recaurà sobre els prestadors de serveis de comunicacions electròniques amb un destí finalista, com ja s'ha dit, que el que pretén, bàsicament, és fomentar el sector audiovisual i la difusió cultural digital.

Mirin, en un dia com avui, que s'acaben de presentar les balances fiscals, que l'Estat ens acaba de presentar les seves balances fiscals, i que sembla que no les vol utilitzar com un instrument al servei de l'anàlisi i la millora del sistema de finançament, sinó que les vol utilitzar només com un element de disputa entre territoris, doncs, escoltar la diputada del Partit Popular se'ns fa una mica estrany.

Mirin, nosaltres estem al costat, estariem al costat de les balances fiscals com un instrument per millorar el sistema de finançament. Segurament, si el milloréssim, no hauríem d'ajustar, com l'estem ajustant, el nostre sector públic, i, probablement, el Govern, en alguns casos, no estaria plantejant nous impostos com el que avui ens planteja el conseller Mas-Colell.

Això no vol dir que nosaltres estiguem sempre al costat del Govern quan ens presenta impostos: ho estem quan els impostos plantegen que pagui qui més té i qui més guanya. En aquest costat sempre hi som, del Govern. I em sembla que és el que planteja justament amb aquest impost: que qui més guanya, en aquests cas, les grans operadores d'internet, doncs, apostin, ajudin una mica, en aquest cas, un sector que està vivint d'una manera molt difícil la crisi que ja fa, doncs, un temps que estem vivint tots plegats.

Però no només és el sistema de finançament..., si també fos capaç, doncs, de desenvolupar una reforma fiscal que no fos regressiva com la que ens ha presentat o que realment lluités contra el frau fiscal, senyora Alegret, doncs, potser no hauríem de plantejar aquests impostos.

És a dir que m'agradaria que, a vegades, quan sortim aquí al faristol a parlar fóssim conseqüents, no més amb el que fem aquí, sinó també amb el que fem

allà on tenim responsabilitats. Perquè, miri, vostès ni han millorat el sistema de finançament ni sembla que tinguin intenció de fer-ho. No ho sé..., tant de bo en aquesta reunió del dimarts vinent del president Mas amb el president Rajoy poguessin abordar aquest tema, però nosaltres, doncs, tenim els nostres dubtes. Per tant, estaria bé que el poguéssim modificar i, probablement, ens trobaríem davant d'una altra situació. No és així i avui, doncs, se'ns presenta aquest impost.

Nosaltres, des del Grup Parlamentari Socialista, li donarem suport per alguns motius que m'agradaria, doncs, concretar: el primer, és que em sembla clau, és una proposta que neix del sector. El sector, que viu aquests moments difícils des de ja fa anys, planteja, doncs, d'una manera desesperada, gairebé com un crit desesperat, l'aposta per aquesta mesura de protecció d'aquesta indústria audiovisual independent. I em sembla que el més important en política és saber escoltar, i en molts casos, escoltar i atendre les demandes dels ciutadans, i, en aquest cas concret, d'un sector que està patint tant. Per tant, a nosaltres ens sembla, aquest, un argument clau, que és que és el sector qui demana a crits aquest recolzament perquè no deixem morir un sector que ha sigut tan important i que és tan important per al nostre país.

L'any 2008 el Govern que en aquells moments, doncs, era a la Generalitat, el tripartit, el Govern d'entesa, va establir les màximes cotes de finançament per a aquest sector. A més a més, es van articular finançaments per a la promoció, per a la promoció exterior, per a la projecció, per a diferents aspectes que van ajudar a generar un cert múscle econòmic a unes empreses, unes empreses del sector que, com molt bé saben els que avui ens acompanyen i tots vostès, doncs, és un sector que té, és veritat, molta petita i mitjana empresa, un sector molt atomitzat, i, per tant, necessita un recolzament molt especial.

És per això que ha impactat d'una manera molt clara la crisi en ells, per aquesta idiosincràsia del mateix sector; també clarament, i també s'ha dit, per una disminució dels fons públics, de la Generalitat i, d'una manera també molt clara, de l'Estat; per una manca d'instruments també de finançament privat –i ho hem de dir, en aquest sentit també nosaltres ho hem patit–, i clarament, per un augment de l'IVA que ha fet que hi hagi un descens del consum molt exagerat que, evidentment, ens ha portat a aquesta situació gairebé de col·lapse–gairebé de col·lapse– que vivim.

S'han donat dades sobre espectadors, sobre empreses que han tancat..., o sigui, dades negatives, dades realment, doncs, que ens fan entristir, podríem dir, no?, en un sector que és veritat que planteja molts elements en positiu per a la indústria en general del nostre país, perquè no deixa de ser un sector important, no? S'ha dit, la radiografia en aquests moments del sector audiovisual són 12.800 llocs de treball directes, 30.000 indirectes, no és poca cosa. I, a més a més, un sector que és capaç de generar llocs de treball d'alta qualificació molt adreçat a persones joves; un sector on, és veritat, es genera molt coneixement i on les universitats generen molt coneixement. Per tant, en aquest sen-

tit, doncs, és una pena que nosaltres no fem res perquè això no segueixi morint de la manera que ho està fent.

Per tant, em sembla que hi ha un primer element clau, és que el sector ens ho ha demanat, que és que la situació és molt crítica i cal posar alguna solució sobre la taula.

El segon és que em sembla que aquest impost aporta elements d'equilibri industrial introduint elements de correcció i solidaritat empresarial –aquest és un element per nosaltres molt important. Entre qui? Entre els productors de continguts i els distribuïdors de continguts. Perquè també ha sortit aquí, no?: la circulació dels continguts pirates beneficia els distribuïdors, però no pas els productors, que és a qui castiga. Per tant, em sembla que aquest equilibri empresarial també és important poder-lo mantenir. Per tant, grans operadores, a qui m'imagino..., no ho sé, pel que ha dit la senyora Alegret, el PP vol beneficiar, a nosaltres ens sembla que perquè elles facin un petit esforç i redueixin el seu marge empresarial, doncs, podem tenir aquí una capacitat d'ajudar i injectar fons a un sector bàsic per a la cultura catalana, podríem dir també per a la indústria catalana.

Per tant, un impost que pot permetre aquest equilibri que per nosaltres és molt important. I, també s'ha dit, és un impost que tampoc ens inventem de nou, existeix a altres països, com França, no?, aquí al costat.

Per tant, ens sembla que nosaltres també com a país hem d'innovar, però també hem de poder copiar allò que altres països fan millor que nosaltres. I aquest és un exemple: que els fons dedicats al sector audiovisual no surtin només dels fons públics, sinó que també siguem capaços de cercar-los per altres vies.

Hi ha un element important que nosaltres també vam transmetre al Govern, que és que aquest impost no repercuteixi en el ciutadà. Es fa difícil també veure que això no sigui així; ho vam, també, valorar amb l'impost que es va plantejar als dipòsits de les entitats de crèdit. Veurem, no?, si som capaços que això no acabi repercutint. Però és igual, ens hem d'arriscar, s'ho val, aquest impost, i, per tant, ens haurem d'arriscar d'una manera molt clara.

I el tercer element pel qual nosaltres, doncs, volem donar suport a aquest proposta que ens fa el Govern és que el cinema i l'audiovisual és un sector essencial també per a la construcció del nostre imaginari cultural català, per al nostre imaginari cultural de Catalunya. I la situació, com deia, és de tal emergència per aquest decaïment de la inversió pública, per aquesta falta de finançament privat, que ens sembla una aportació vital per a una indústria cultural emblemàtica.

Són tres elements, per nosaltres, claus que ens fan donar suport al Govern en aquest impost. Ara bé, tampoc és un suport incondicional, ens agradaria posar tres aspectes que ens faran probablement que presentem esmenes a aquest impost que avui se'ns presenta. Són tres, i els diré molt ràpidament: un és que nosaltres no voldríem que aquest impost, conseller, supleixi la inversió pública que ha de fer el Govern amb aquesta aposta que fa per a aquest sector i que creiem, doncs,

que ha de seguir fent. És a dir, nosaltres votem a favor d'aquest impost, no que incrementem la inversió destinada a la creació de continguts. És a dir que nosaltres volem que vostès hi segueixin apostant, malgrat que aquesta injecció, aquests 20 milions d'euros que ens arribin d'aquest impost acabin en part també augmentant aquest fons que hem d'augmentar.

Un altre element, que també intentarem esmenar per millorar-lo, és que voldrem que l'article que defineix el destí de la taxa en concret introdueixi quin és el tant per cent de finançament que l'import representa sobre el total del fons. I, en aquest sentit, nosaltres ja avancem que estarem a l'entorn del 50 per cent. Aquesta és la xifra que ens agradaria que tingués aquest destí. Aquest 50 per cent de la taxa que quedés molt clar a quin destí, doncs, va dedicat del total del fons del foment.

I, després, que creiem que cal definir també quin és el tant per cent que es destina a la producció i quin al fons de digitalització. Perquè la Generalitat té algunes obligacions a fer, i, per tant, les obligacions les ha de fer. I ens agradaria que, a partir d'aquestes obligacions, poguéssim sumar aquesta part que ha de venir, doncs, d'aquest impost.

Per tant, tres elements que ens agradarà també discutir, dialogar, i que, a més a més, crec que amb el sector, doncs, podrem debatre en les compareixences que hi hauran per aquest impost. I, per tant, doncs, segur, millorar-lo i garantir amb transparència i amb tots aquells elements que facin falta, doncs, que aquest impost generarà un fons important per fomentar aquest sector audiovisual, per fomentar aquesta cultura digital tan important en el nostre país, que ha donat grans talents, un país que és creatiu, que ha sigut referent i que és referent, justament, també en el món del cinema i en el món audiovisual en general. I, per tant, ens sembla que és una bona aposta, que és una bona proposta que el Govern ens porta, que caldrà millorar, però que és essencial perquè el nostre sector audiovisual no mori, al contrari, que segueixi emergint, que segueixi creixent i que segueixi, doncs, mostrant la cultura catalana, la llengua catalana, el nostre talent arreu del món.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. De nou, gràcies també a tots els que ens acompanyeu en el debat d'aquesta taxa, d'aquest impost que ha de permetre el foment de l'audiovisual i que grava les empreses telefòniques.

Ja s'ha dit en diverses de les intervencions, tant d'aquest debat com en el debat anterior, la situació crítica que viu la indústria del cinema català i de la producció i la creació audiovisuals. Com altres sectors

culturals, viviu, viu el sector immers en una crisi financera que impedeix produir nous títols de qualitat i arribar a estàndards que fins fa poc eren normals i que ara són difícils d'assolir: hi ha menys títols rodats, menys diners amb els quals rodar, hi ha menys espectadors i menys recaptació.

En el panorama cinematogràfic, de fet, podríem parlar d'aquelles pel·lícules que fins ara podrien equiparar-se a l'estàndard europeu, aquelles que amb més de 2, 3, 4 milions d'euros podien ser equiparables a altres produccions a nivell europeu. Quan vam aconseguir concentrar recursos en produccions d'aquests tipus vam tenir collites meravelloses, però ara, que no es poden fer, no perquè no hi ha ni el talent ni les idees per fer-ho, sinó perquè ja no es troben els diners per poder finançar aquest tipus de projectes.

I, d'altra banda, també tenim pel·lícules meravelloses, però diferents, pel·lícules, curtmetratges, pel·lícules amb molt baix pressupost que tenen capacitat d'incidir, d'agradar, de ser visionades, però que no troben espais, que no troben sales, que no tenen circuits i que quan troben algun espai o alguna sala el que no tenen és temps per poder acabar-se d'oferir a la gent, per poder acabar de trobar espectadors. Tenim alta qualitat en aquests petits productes, però que el que no tenen és espectadors.

I, en el cas del cinema, a més a més, en la crisi del finançament que pot afectar altres sectors culturals, cal afegir la crisi de les taquilles –ja s'ha mencionat–, la crisi d'una llei pròpia que no s'ha desplegat i un finançament públic pràcticament extingit.

Perquè disposàvem d'una eina, ja ho hem vist abans, per evitar aquesta situació, que és la llei del 2010, que desplegava cinc fons que havien de nodrir part de la producció, però que no s'han desplegat. Teníem els plànols per bastir un edifici que era un bon edifici, però que no s'hi ha posat ni un sol maó. I, a l'inrevés, s'han tret tots els possibles recursos: els del Govern de l'Estat, els del Govern de la Generalitat i també els de les televisions, especialment els de TV3, que també s'han retirat.

El mateix conseller Mascarell ho reconeixia a principis d'aquest any quan deia que el sistema de suport públic s'havia enfonsat i que la caiguda a zero de les subvencions del Govern espanyol al sector no havien estat compensades ni per la Generalitat, ni de bon tros.

Hem recordat en el debat anterior que en el seu moment havíem proposat, des del nostre grup parlamentari, la creació d'una taxa per nodrir els fons i que en aquell moment proposàvem que fos sobre l'entrada a taquilla. És evident que avui no és plantejable, s'ha parlat de l'IVA al 21 per cent i de la situació que viu també la taquilla, i, per tant, aquesta no pot ser l'alternativa per nodrir els fons de la Llei del cinema o el suport a la producció.

És veritat que una taxa així tindria el que el CTEC questiona de la taxa actual, i s'hi ha fet referència també per part d'altres grups, i és la vinculació entre allò que es grava, no?, i l'origen o el destí a què es dona la taxa mateixa. Però, com dèiem, igual que el mateix

sector, descartem que aquesta pugui ser una alternativa.

Ara el sector, i ho recull el Govern, ens proposa aquesta tasca, i nosaltres la compartim, sobre la transmissió de dades i, per tant, sobre les empreses telefòniques.

Deixin-me, però, fer una reflexió sobre la política d'ingressos i fiscal del Govern, per circumscriure, precisament, on s'insereix aquesta nova taxa. La reflexió és que el Govern de la Generalitat actual arriba quatre anys tard i arriba arrossegant els peus a una política d'ingressos pròpia. La inauguren tot just ara, i lamento dir-li al conseller d'Economia que la inauguren fent pinça –ahir vostè parlava de pines–, per exemple, amb el nostre grup parlamentari, que ha acordat amb vostès totes les noves taxes que han posat per via de llei en aquest Parlament. Perquè, hi insisteixo, vostès arriben arrossegant els peus a la necessària política d'ingressos a la qual es van negar com a mínim fins que els vam aconseguir convèncer. I arriben tard, a més a més, perquè alguns dels sectors, com el de l'audiovisual i d'altres, estan en risc d'inanició, perquè la situació és certament greu. I arriben, a més a més, en un moment en què de recursos n'hi ha –ara mateix s'ha fet menció de les balances fiscals–, però cal també mirar cap a una altra banda on podem trobar recursos, que és l'enorme frau fiscal a què algunes empreses que no pateixen mai crisi encara s'abonen i on no paguen ni el que els toca. Per tant, cal ser una mica més valent, conseller, a l'hora de plantejar aquesta política d'ingressos.

I deixi'm dir també que vostè ha parlat de l'actuació en política econòmica, que es retalla la despesa pública fins a l'extenuació, i parla de riscos de carregar-se l'estat del benestar, però és que aquí ja hi hem arribat; només cal mirar els índexs de desigualtat que patim als nostres barris o a la nostra societat per veure que l'estat del benestar ja ens l'hem saltat, ja ha saltat pels aires i ja està fent fractura a la nostra societat. Però és que aquest marc de política econòmica són vostès qui l'han ajudat a dissenyar, són vostès part dels ideòlegs i són vostès part dels entusiastes aplicadors d'aquesta política d'austeritat.

Dit això, dèiem, la idea de la taxa nosaltres la compartim. És veritat que aquest no és un invent català, ja s'ha dit, és una taxa que s'aplica també en altres països i en altres circumstàncies. Té un precedent, a l'hora de gravar, no?, o de finançar l'audiovisual, que és l'obligatorietat de la inversió de les televisions en la producció aliena, i es pot fer el símil a l'hora de buscar, també, fonaments jurídics per a aquesta taxa; les televisions han de finançar la producció d'empreses alienes perquè elles es nodreixen d'aquests continguts audiovisuals, i creiem que per aquí hi ha via per explicar aquesta taxa.

Considerem, per tant, dèiem, que és una bona línia de treball, i creiem que hi ha algunes referències o algunes consideracions que cal fer. La primera és –s'ha fet per part d'algun altre grup– que no es pot repercutir precisament en els usuaris. És veritat que la llei ho diu, ho diu en el seu preàmbul, però no hem sabut trobar al llarg de la llei on estan les garanties perquè això

no sigui efectiu. I aquesta és una de les vies de treball en què nosaltres voldrem insistir: fer perfectible o fer millorar la llei en aquest sentit.

Hi ha dos aspectes relacionats a què també ens volem referir. La primera de les reflexions és que aquesta taxa no pot ser –i aquí ens adrecem més, anem amb atenció, conseller Mascarell, de cara al conseller Mas-Colell, permeti'm que ho digui així– un «en lloc de pagar la Generalitat», sinó que ha de ser un «a més a més d'allò que aporta la Generalitat»; no pot substituir els fons que la Generalitat deixa de posar, sinó que ha de ser un a més a més d'allò que la Generalitat ha deixat de posar. Per tant, no pot suposar de cap manera buidar el suport a l'audiovisual català darrere de l'argument que amb aquesta taxa ja queda assegurat el finançament.

Ho diem perquè fins ara hem sentit el conseller Mascarell molt poc prudent a l'hora de parlar de la taxa. De fet, em sembla que també era, no?, des de l'any passat que l'ha anunciat, que explica al sector que hi haurà més de 20 milions d'euros disponibles per al sector. De fet, havien d'estar disponibles ja ara a l'estiu i tot just fa quinze dies rebíem el text al Parlament, que correrà tot el que pugui, però que miracles tampoc en farem, conseller, i, per tant, que farem el possible perquè la taxa tiri endavant, però si vostè ja va promentent, des de fa més d'un any, gairebé, aquests 20 milions d'euros, després no digui que no hem corregut prou.

En tot cas, l'altra reflexió que fèiem és que, a més a més de crear la taxa, aquesta llei que avui tirarà endavant inaugura un nou fons, el de foment a la difusió de la cultura digital, amb una formulació prou indefinida, generant també de nou expectatives de finançament que no sabem si són certes o falses, encertades o no, a sectors que no són de l'audiovisual però que treballen amb suport digital; un nou fons que s'afegeix als altres cinc amb els quals caldrà repartir-se els recursos i en els quals la llei no especifica quina mena de repartiment se'n farà. Ara la diputada del Partit Socialista també hi feia referència.

D'entrada, per tant, nosaltres el que demanarem és que es clarifiqui més clarament què significa aquest nou Fons de foment de la cultura digital, que al nostre entendre a més a més la llei hauria de distribuir els nous recursos que generarà la taxa entre aquests fons d'una manera clara i transparent, i, per tant, que poguéssim aclarir clarament què anirà a cadascun d'aquests fons.

Nosaltres som gats escaldats en aquestes taxes que el Govern ha fet. Abans s'ha fet referència a la taxa turística, que, parlant de la promoció del turisme i la protecció del patrimoni cultural i natural, el que acaba fent és que dels 42 milions recaptats, 5 els deriva al circuit de fórmula 1 de Catalunya, i, per tant, intentarem evitar que amb aquesta llei acabem fent el mateix i acabem destinant els recursos allà on no toca.

Caldrà que definim, per tant, molt clarament com també es distribueixen aquests fons. Ja els anuncio que nosaltres proposarem que sigui un organisme independent, amb la participació del sector, qui establi-

xi els criteris per distribuir aquests fons, especialment els que van a la producció.

I, finalment, recordar que són molts els elements de suport que hem d'impulsar, que la taxa és un dels elements que pot ajudar als reptes del sector i que per això la taxa ens hi ha d'ajudar i fer una empenta. Per nosaltres, la farem possible, però intentarem fer-la millor.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Mixt té la paraula el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda, de nou. Bé, nosaltres votarem en contra de les esmenes de totalitat i, per tant, en aquest cas sí a favor de la tramitació d'aquest impost. Pensem que és bo de qui s'espera recaptar aquests diners i és bona la destinació, en general, a on es volen destinar els ingressos fruit d'aquest tribut.

Més o menys, i en resum, s'han explicat ja moltes coses, se l'ha descrit, el tribut: 0,25 euros el mes per cada connexió a internet, per cada contracte. A Catalunya n'hi ha al voltant de 6,7, això fa, més o menys, calculat, doncs, al voltant de 20 milions previstos d'ingressos sobre unes companyies totes elles multinacionals, fortes, que facturem a l'Estat espanyol 14.600 milions d'euros, de facturació, que no vol dir de benefici, i que, per tant, ens sembla absolutament abordable per part del sector, taxar un d'aquells sectors que, junt amb d'altres, caracteritzen enormement l'economia de l'Estat espanyol des dels anys noranta. Són aquells sectors que tots recordareu que eren públics, que l'Estat espanyol els va privatitzar i liberalitzar, que han encarat enormement el cost, que abans era menor i ara és major, en aquest cas, de les telecomunicacions, però en el cas del gas la factura del gas, en el cas de l'electricitat la factura de l'electricitat, en el cas de l'aigua la factura de l'aigua, tots ells per igual; d'on s'han constituït grans multinacionals privades i grans mercats que generen molts beneficis i reporten molt pocs beneficis a la població –grans beneficis privats i en reporten molt pocs a la població. Doncs, el cas de les telecomunicacions és un d'aquests sectors, amb grans beneficis milionaris a repartir, gestionat en règim d'oligopoli per molts pocs capitals privats i que, per tant, es poden permetre el luxe, i tant que se'l poden permetre, de pagar un tribut tan irrisori com el que preveu recaptar un total de només 20 milions d'euros.

Després en parlarem, de les crítiques a la competència, a l'afectació sobre la competitivitat que podria generar aquest tribut, que ha fet algun organisme. Nosaltres pensem, però, que cal tenir, al voltant d'aquest tribut i d'aquesta..., unes quantes dades i unes quantes reflexions que ens emmarquin des d'on i quan i com es produeix aquesta idea, aquest tribut, i, per tant, com ha d'afectar això el finançament de la cultura i, més concretament, el sector audiovisual.

La primera de totes és que el Departament de Cultura, en el nostre Govern, a la Generalitat, al revés que a molts altres països, no arriba a l'1 per cent del pressupost global de la Generalitat. És un infrafinançament que denota també en quina posició es situa el país, la cultura pròpia i el finançament públic a la producció cultural. No arriba ni tan sols a l'1 per cent; està per sota de departaments com el de Governació i Relacions Institucionals, que, al nostre parer, almenys conceptualment, no hauria de tenir la mateixa importància per al país –ja no dic per al Govern, per al país– que la cultura, on s'inclou òbviament la producció audiovisual.

També, ho ha dit la senyora Camats ara mateix, però patim també, amb aquest tribut, que no sigui simplement una excusa, que la cultura i la producció audiovisual no serveixin només com a excusa per instaurar un tribut per després en els pressupostos públics igualment rebaixar en 20 milions la partida de cultura, i que, per tant, cultura, i per tant producció audiovisual, quedi igual. Oh, és el perill. No hi ha hagut any en el qual, des que governen vostès, el Departament de Cultura no hagi sofert severes retallades. Per tant, seria molt previsible que l'any que ve, com que continuen exactament els mateixos condicionants que han fet retallar els pressupostos en els últims anys, es retallés el pressupost de cultura i, per tant, el tribut només servís per compensar aquestes retallades, amb la qual cosa el que hauríem fet és ingressar 20 milions més a l'arca general de la Generalitat sense modificar un pèl la situació de la cultura ni de la producció audiovisual.

És un risc –és un risc–, i ens el podem trobar en la redacció de la llei de pressupostos de l'any vinent. Estarem, òbviament, atents, si és aquesta l'operació que tenen en ment. En tot cas, desmarcat d'aquest context pressupostari, el tribut ens sembla correcte, qui ho paga ens sembla correcte, les quantitats també i el destí, com deia, amb alguns matisos que voldrem entrar-hi en el procés de redacció i de la tramitació de la llei, també ens semblen correctes.

La segona dada és, òbviament, ja s'ha repetit, el context de davallada de la recaptació de les sales de cinema, del taquillatge, en un 20 per cent, i de davallada... Ai, perdó, al pressupost de cultura, estàvem; m'he saltat un punt. El pressupost de cultura ha baixat del 2012 al 2014 en un 20 per cent, 52 milions, fins a situar-se en 215 milions.

I, ara sí, el context global de la situació dels espectadors a les sales de cinema és que davalla en un 20 per cent el taquillatge, que el Govern espanyol decideix augmentar l'IVA un 21 per cent –se n'ha parlat a bastament–, per tant, diametralment oposat a les necessitats del sector, a les necessitats vitals, ja, del sector. I, a més a més, el Ministeri de Cultura retalla en un 90 per cent les subvencions a les coproduccions de moltes pel·lícules, i, per tant, deixa bastant a la intempèrie tot el sector de la producció audiovisual.

És un sector, també s'ha dit per part del representant d'Esquerra Republicana, que representa encara a dia d'avui a Catalunya un volum important de facturació,

de negoci i d'ocupació; bàsicament, un univers d'unes dues mil empreses, dotze mil llocs de treball i una facturació anual al voltant de 2.500 milions d'euros, i, per tant, gens menyspreable la importància estratègica que té ja només en termes econòmics i d'ocupació, deixant de banda, òbviament, el valor cultural, que segurament és superior.

Qui està a favor d'aquest tribut? En general, a banda dels grups parlamentaris, és obvi que hi està a favor el sector, de forma bastant unànime. I qui hi està en contra, en primera instància, qui s'hi ha mostrat públicament en contra, és l'Associació d'Empreses d'Electrònica, Tecnologies de la Informació, Telecomunicacions i Continguts Digitals, que compta, entre els seus membres, com no podia ser d'altra manera, amb Telefónica, Movistar, Ono, Vodafone i Jazztel, que té, òbviament, tota la lògica que, per criteris purament d'autodefensa, hi estiguin en contra.

Qui no trobem cap raó de pes perquè hi hagi d'estar en contra i en canvi hi està, manifestament, és el Consell de Treball, Econòmic i Social, un òrgan que penja del mateix Govern i que al·lega que aquest tribut pot afectar la competitivitat de les activitats econòmiques del sector de les telecomunicacions.

I òbviament aquí ens sorprèn, perquè hem buscat si aquest mateix consell havia revisat altres coses que poguessin afectar la competitivitat de les activitats econòmiques d'aquest sector, altres coses pròpies, que jo crec que les coneix tothom, d'aquest sector de les telecomunicacions, és a dir de les companyies de telefonia i de dades d'internet, etcètera, com són aquells problemes a bastament coneguts que genera aquest sector liberalitzat, gestionat en règim d'oligopoli i en mans d'aquestes multinacionals, com poden ser connexions molt més lentes d'allò promès en el contracte, preus desorbitats, tarifes que no coincideixen amb l'oferta, rebuts que inclouen conceptes que no s'han contractat, talls freqüents en el subministrament, negativa d'abonar compensacions en conceptes de talls a la connexió, línies 902 per guanyar diners a costa de les queixes dels usuaris, manca de resposta i solucions a les reclamacions, penalitzacions a l'hora de donar-se de baixa que no es corresponen amb els perjudicis causats a la companyia i multes desproporcionades per pagament fora de termini d'un rebut. Això, el Consell, diguéssim, no ha considerat que podia afectar la competitivitat de l'activitat econòmica d'aquest sector, i, en canvi, quan es proposa que tributin un irrisori 20 milions d'aquells 14.600 milions de facturació per poder ajudar a la producció audiovisual que, després, els genera continguts que són els que, de forma indirecta, estan venent, llavors, el problema és afectar la competitivitat del sector.

Òbviament, no compartim aquesta tesi; pensem que no té perquè afectar, en absolut, la competitivitat del sector, sinó que un mercat gestionat en règim d'oligopoli tributa un tant per cent molt petit dels seus beneficis per ajudar el sector audiovisual, la producció audiovisual, ens sembla absolutament just, com dèiem, la raó del tribut, qui ho ha de pagar, i, en tot cas, amb matisos i discutir a quins fons anirà destinat.

Repeteix que l'únic temor que tenim és que, finalment, tota la tramitació d'aquest tribut no serveixi més que per compensar les futures retallades de cultura que acabin significat que aquest tribut no ajuda la recuperació del sector, sinó, simplement, amorteix les futures retallades. Aquest és un temor, veurem..., vostè, ara, fa cares d'estrany i d'estranyat o de dolgut, no ho sé..., d'aquí a tres o quatre mesos tindrem pressupostos i veurem si, efectivament, els temors es compleixen o no.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Ferran Falcó.

Ferran Falcó i Isern

Bé; gràcies, presidenta. Consellers, diputades i diputats, una salutació també a les persones que avui ens acompanyen, especialment, a la presidenta de l'Acadèmia del Cinema Català, la Isona Passola; el president del Gremi d'Empresaris de Cinemes del país, el Camilo Tarazón; el president de PROA, Raimon Masllorrens; el president del clúster, Xavier Guitart, i també a tota la gent del Govern que ens acompanya en aquest dia, encapçalats per la secretària general del departament, la Pilar Pifarré. I una salutació també als qui sou actors, directors, productors, en definitiva, professionals del sector.

He estat escoltant amb atenció totes les intervencions que m'han precedit, algunes de les quals m'han recordat alguns guions cinematogràfics, especialment, les dels grups que presenten esmena a la totalitat. Hi ha hagut una mica de drama, una mica de ciència-ficció, una mica de comèdia, una mica de *thriller* i el nostre, el que anem a fer ara, el que anem a explicar ara es basa en un guió basat en fets reals.

Per què volem aprovar la creació d'un impost que gravi els prestadors de serveis de comunicacions electròniques? És a dir, per què creiem que és just gravar una activitat com és la que serveix continguts a la xarxa?

«Des d'un plantejament filosòfic» –filosòfic–, «la naturalesa cultural d'internet i les noves tecnologies és innegable», ho deia el professor Manel Castells l'any 2002, en el context del naixement d'una generació de consumidors que demanda, avui, continguts on vol, com vol i de la manera que vol. I sembla obvi afirmar que l'impacte d'aquest canvi d'hàbits en els fonaments de la creació cultural ha estat profund i que la indústria audiovisual i els canals de distribució tradicionals se n'han ressentit.

Un d'aquests canvis el posa de manifest el darrer informe de la Comissió Europea sobre la matèria, que destaca que prop del 70 per cent dels europeus es descarrega o veu pel·lícules de manera gratuïta, gran part de les quals de forma il·legal.

Avui, a l'altra banda d'això que els explico, els continguts audiovisuals digitals *anywhere, anytime media* són presents en multitud de plataformes, de productes i de canals. I això ha fragmentat l'audiència en mil bo-

cins i ha trencat la disciplina i l'ordre antics que asseguraven que el ciutadà veia el que se li volia donar a veure, quan se li volia donar a veure i com se li volia donar a veure.

El sector tradicional de l'audiovisual, conscient que el món ha canviat, ha hagut de canviar també, però li manquen suports. Un dels suports que els manca és en matèria d'ingressos que li permetin continuar oferint productes de qualitat, competitius i reforçadors de la cultura pròpia i de la cultura en sentit ampli.

Tanmateix, creiem també que, a l'altra banda, al sector tecnològic que transporta i que serveix continguts li cal la font de la creació per prendre tot el seu sentit. I aquest és el principi inspirador d'aquest projecte de llei. Volem reforçar aquesta font de creació, no debilitar-la més.

En aquest sentit, entenem que, en contraposició a la proposta que fem, hi va haver l'error d'augmentar l'IVA cultural, fet que, lluny d'ajudar la cultura i les seves diverses palanques, encara l'ha perjudicat més.

Per això, és coherent que l'Administració capti recursos per nodrir el sector de la producció audiovisual per una via diferent i d'una manera més equilibrada. I, en aquest sentit, la proposta, l'ha explicada el conseller, és moderada. Un càlcul aproximat situa la possible recaptació en 20 milions d'euros, xifra que resulta de multiplicar una estimació d'uns 7 milions de línies de banda ampla i mòbil que serveixen continguts, no veu, per 0,25 cèntims d'euro mensuals multiplicat per dotze mesos. Vint milions a favor de continuar nodrint continguts a aquests mateixos operadors, uns diners que poden ajudar a mantenir 2.000 empreses del sector, que donen feina a 12.800 persones i 30.000 de manera indirecta, que els pot dotar de més estabilitat i més recurrència en un sector d'activitat que genera 700 milions d'euros anuals de valor afegit a l'economia catalana.

I tot això en un moment en què els ajuts públics per part de la Generalitat s'han congelat en 7 milions d'euros des del 2009 fins ara, mentre que, per part del Ministeri de Cultura, també s'ha dit abans, han passat de 6,9 milions d'euros a 0 milions d'euros avui. Ho repeteixo: la Generalitat de 7 milions d'euros el 2009 a 7 milions d'euros avui, l'Estat de 6,9 milions d'euros a 0 milions d'euros avui.

D'altra banda, ajudar un sector econòmic és estrany? Ho fa algú més o som una excepció?

I una altra pregunta: per què no hauríem d'ajudar el sector audiovisual? Que no ajudem sectors estratègics com el de l'automòbil, el turisme o l'agricultura? És més, serem els únics que ho farem, si aquest projecte s'aprova? Sembla que no. El sector públic ja ajuda l'audiovisual a Corea –del Sud, és clar–, a la Gran Bretanya, a França, al Japó, a la Xina, a Alemanya i a Espanya –a Espanya també.

Segons l'informe de 2011 del Col·legi d'Enginyers de Telecomunicacions, aquest sector està carregat, entre d'altres, fiscalment amb l'anomenada «taxa per a reserva del domini públic radioelèctric» que, des del 2011, és afectada; és a dir, es fa servir al cent per cent

per a què? Per finançar Ràdio Televisió Espanyola, 330 milions d'euros, i és així com la Ràdio Televisió Espanyola tira endavant i finança, si ho creu oportú, productes audiovisuals.

Ho dic perquè algú ha tingut temptacions de criticar l'aposta que fa el Govern i que espero que farà el Ple del Parlament, i, per això, hi ha esmenes a la totalitat, ai las!, dels grups del Partit Popular i de Ciutadans. Són dos grups d'experts, experts de veure la palla a l'ull de Catalunya i no veure la biga a l'ull de la seva Espanya, com si des de Catalunya no tinguéssim dret, no es tingués el dret a fer el mateix que es fa arreu del món, però també a l'Estat, al qual pertanyem i que, oh sorpresa!, en lloc de repartir els recursos que n'obté entre els diferents sectors audiovisuals del país, se'ls queda perquè Ràdio Televisió Espanyola pugui triar què produeix i coprodueix i què ajuda i què no.

Certament, un nou impost no és en general una bona notícia, però posats a defensar-ne un, aquest diputat prefereix defensar-ne un que no afecta la butxaca dels ciutadans, perquè la llei diu que no se li podrà repercutir, és finalista, i, per tant, no es perdrà entre la burocràcia, reforça un sector audiovisual que ha de continuar sent de qualitat, potencia un tipus d'activitat econòmica de valor afegit i creació de llocs de treball molt –molt, molt– qualificats.

Ja sabem que les empreses, d'altra banda, han anunciat que ho recorreran. Ho entenc a mitges i no ho comparteixo gens, però estic segur que farem un esforç de diàleg, intens, que ajudarà que això que farem tingui un acord integral i un acord ben ampli.

Nosaltres els demanem..., a aquestes empreses i a aquests subjectes d'aquest impost, a través d'aquesta proposta, els demanem una contribució que creiem que els afavoreix, que els convé, perquè és l'origen del que ells serveixen. Els demanem una contribució a la creació, a l'enginy i al talent, és a dir, a la generació de continguts, dels continguts que ells serveixen i que la gent consumeix.

Volem que se sentin part de l'èxit de l'audiovisual català dels darrers anys, de *L'orfenat*, de *Pa negre*, de *Els nens salvatges* de *L'impossible*, dels documentals a l'animació o a tants d'altres productes. Volem que hi contribueixin.

Per tot això, el nostre grup defensa l'aprovació d'aquesta llei, perquè reforça els actors d'àmbits claus com el tecnològic i el de la creació cultural, perquè no perjudica el consumidor i perquè busca garantir l'ocupació que genera un sector d'alt valor afegit.

Gràcies, presidenta; gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat, presentades pel Grup Parlamentari de Ciuta-

dans i el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat de retorn del projecte de llei han estat rebutjades per 28 vots a favor i 102 en contra, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Passem al darrer punt del dia d'avui.

Projecte de llei

de cooperatives (debat de totalitat)
(tram. 200-00020/10)

El setzè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de cooperatives. D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Govern, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

(Remor de veus. Pausa.)

Ja pot començar, conseller.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Presidenta, diputades, diputats, senyores i senyors, representants del món cooperatiu, presidents de federacions i d'altres entitats i institucions, col·laboradors i companys del departament que ens acompanyeu des de la tribuna, és per a mi un honor presentar aquest projecte de llei, per tot el que representa des d'una perspectiva històrica de model econòmic i de compromís de tot el país amb la reestructuració i la reconducció no només de la nostra economia, sinó també dels fonaments del nostre model de cohesió.

No podem deixar de contextualitzar el moment en què aquesta llei es sotmet a debat en aquest Parlament. Estem convençuts que aquesta és una llei per a les cooperatives d'aquest nou segle, del segle XXI, i en un model econòmic de recuperació, encara no prou evident, però esperem que sostinguda i més accelerada en el futur, de la nostra economia. Aquest canvi de tendència que es comença a notar en la generació d'activitat econòmica, en la recuperació de l'ocupació, ens obliga a tots plegats a repensar, des d'una perspectiva molt àmplia, quin model d'empreses necessitem per continuar aconseguint, doncs, major competitivitat, per tenir nous i millors models de gestió de les nostres estructures econòmiques, més sòlides, més resilients, més adaptables als cicles de l'economia i del mercat internacional i aportant per la innovació i, en definitiva, per la competitivitat. Però també, amb aquesta visió de competitivitat i de sostenibilitat empresarial, hem de destacar-hi, segur, la capacitat de generar valor i d'aportar valors per part de les persones, els nostres ciutadans, a les mateixes empreses i a les mateixes estructures econòmiques.

Hem de tenir en compte, per tant, que estem en uns moments en què no només la recuperació econòmica és una prioritat, sinó també, d'una manera molt clara, recuperar, reintroduir o renovar valors, compromisos,

sensibilitat social que ens porti, per exemple..., com els fenòmens de l'emprenedoria social o el compromís amb la responsabilitat social empresarial i la redefinició d'aquesta relació entre les nostres empreses i el compromís social. Un teixit empresarial més sostenible econòmicament, socialment, ambientalment. Empreses competitives, innovadores, obertes a l'exterior, però també empreses socialment responsables, ambientalment sostenibles, que generin, d'una banda, ocupació estable, de qualitat, i que introdueixin factors com la transparència, la inclusió social, el compromís amb el territori, en definitiva, amb la nostra comunitat.

Des d'aquesta perspectiva els vull traslladar, doncs, el convenciment del Govern que les cooperatives han de ser també actors i protagonistes importants en aquest nou model econòmic, perquè entronquen, d'una banda, amb els valors del passat que cal que reintrodueixin en les tendències del futur. I les cooperatives, hem de recordar, a més, que són un model d'organització empresarial en el qual les persones estan al centre de la seva activitat i que ens aporten, des d'aquesta perspectiva més social i ètica, un avantatge competitiu al nostre model econòmic. Les cooperatives són una fórmula de gestió empresarial democràtica, on el poder de decisió es té en funció de la contribució a l'activitat, i no pas del capital aportat. I és per això que trobem molt sovint el compromís social també en la base de moltes de les activitats econòmiques de les nostres cooperatives. En definitiva i en resum, estem convençuts que les cooperatives estan cridades a tenir un paper rellevant en aquest nou model econòmic que hem de reconstruir, hem de redefinir entre tots, perquè ens aporten aquesta doble rendibilitat, econòmica i social.

I és que, històricament, a Catalunya el cooperativisme ha contribuït decididament a la configuració d'aquest teixit econòmic i social que avui ha resistit, perviu i es projecta cap al futur. Podríem citar com a exemple les cooperatives agràries de principis del segle XX, que van néixer com a respostes innovadores de cooperació entre pagesos productors i propietaris en crisis importants que va viure el nostre camp, el nostre sector agrari. Els cellers cooperatius modernistes són un testimoni avui encara viu d'aquella recuperació i reconstrucció, també, dels compromisos, en definitiva, amb els pobles i amb la nostra societat.

I el cooperativisme avui és una realitat molt diversa, formada per més de quatre mil empreses de model cooperatiu, de tots els sectors i activitats i de diferents branques cooperatives. Les més conegudes, segurament, les cooperatives agràries, però també l'important paper que han tingut en les nostres reconversions industrials, els darrers anys i decennis, les cooperatives de treball, o també els nous desenvolupaments de models de negoci, com les cooperatives de consum o les cooperatives de serveis, o, en el camp de la provisió també de serveis públics bàsics i fonamentals, les cooperatives en el camp de l'ensenyament, o també les cooperatives en l'habitatge social. Avui les cooperatives a Catalunya generen més de quaranta mil llocs de treball directes, però articulen més de cent mil llocs de treball vinculats i donen serveis

amb diferents provisions, d'una manera o altra, a més d'1 milió de persones, comptant sobretot les cooperatives de consum. Les cooperatives a Catalunya avui facturen més de 4.000 milions d'euros, aproximadament un 2 per cent del producte interior brut del país.

N'hi han exemples reeixits a tots els sectors que vulguem mirar: en el sector assistencial, sanitari; en el sector dels serveis, del consum; en el sector farmacèutic; en el sector de l'energia; en el sector agrícola, amb fort component social en alguns casos; en cooperatives també que es desenvolupen i que articulen el nostre entorn i territori rural; cooperatives que promouen el consum responsable, ecològic, de proximitat..., cooperatives, en definitiva, que cobreixen a tots els sectors d'activitat una important aportació econòmica, però al mateix temps també una estructuració d'un sistema de valors i de compromís que, com els he dit abans, forma part també dels actius, dels intangibles que hem d'incorporar a la nostra economia i a la nostra societat.

I, a més, les cooperatives han demostrat en anys difícils que resisteixen millor les envestides dels cicles de destrucció d'ocupació i de davallada econòmica. Els anys 2012 i 2013 s'han registrat les millors xifres de creació de cooperatives els darrers cinc anys, i el comportament de l'ocupació a les cooperatives ha estat menys fracturat i, per tant, millor que en el conjunt de l'economia. Els anys més durs de la crisi es va destruir menys ocupació que en els altres sectors o en els altres models d'organització empresarial. I l'any 2013 ja les cooperatives van crear ocupació neta i es van avançar també al que el darrer trimestre es va començar a notar a casa nostra.

Crec, per tant, que amb una perspectiva de futur estem en un moment d'oportunitat per fer de les cooperatives un actor més protagonista encara en el nostre teixit econòmic en aquest període de postcrisi, de recuperació econòmica, i per fer front també als reptes que, com qualsevol estructura econòmica avui, ha d'afrontar en aquest segle XXI: la globalització, la revolució tecnològica, la competitivitat, la innovació permanent.

Estem convençuts que és important per al teixit econòmic del nostre país estendre l'impacte positiu econòmic, d'arrelament, de proximitat, de compromís social, que tenen les cooperatives. I és per això que el Govern vol que hi hagin més cooperatives, que aquestes no tinguin limitacions per créixer, que s'augmenti el pes del cooperativisme en la generació de riquesa del nostre país, que contribueixin a generar més ocupació de qualitat i estable, i, en definitiva, volem potenciar aquesta fórmula empresarial, que és, ho repetixo, una fórmula de tradició, però al mateix temps també d'oportunitat de futur.

Tot això era per, d'alguna manera, posar en relleu els motius que ens porten a haver plantejat i haver intentat consensuar –i crec que amb un consens bastant ampli, no unanimitat– una revisió de l'entorn legislatiu pel que fa a les cooperatives, avui encara fonamentat en la llei de l'any 2002. Volem tenir un marc jurídic adequat, que no limiti les possibilitats de crear i de fer créixer les empreses cooperatives, i és per això que

amb aquest projecte de llei el Govern aposta per un marc jurídic flexible i inclusiu, que respecti els fonaments de la tradició cooperativista però que els adapti a les necessitats de les cooperatives de futur.

La necessitat d'aquesta nova Llei de cooperatives va estar en el seu moment àmpliament demandada pel mateix sector, entenent que la Llei del 2002 requeria una adaptació i una adequació de molts entorns i de moltes maneres, en definitiva, de superar un cert desfasament.

La nostra voluntat –com a membre del Govern, els parlo– ha estat sempre la d'elaborar aquesta llei amb el màxim consens, en primer lloc, amb les entitats representatives del sector. I en aquest sentit vull recordar que van ser el mateix sector i les mateixes federacions les que van demanar que fos el Govern qui fes la proposta inicial del text, i aquest va ser el motiu pel qual es va fer en el seu moment un ampli treball de camp, a fi i efecte d'elaborar una diagnosi compartida que identifiqués, com va ser en el seu moment, algunes de les limitacions que volíem superar, especialment per una certa rigidesa del marc que avui requereix, de major flexibilitat i de major adaptació al nou entorn econòmic.

Alguns dels elements que intenta abordar la llei. El nombre de socis mínim a exigir, que en algunes ocasions és un impediment per poder impulsar projectes amb fórmules cooperatives. O, en definitiva, també superar una regulació actual que no fa atractiva la participació econòmica i financera de tercers en projectes cooperatius, cosa que a vegades dificulta el finançament de creixement de cooperatives, com en el passat ens ha passat, en algun cas bastant evident. També l'exigència de fons de reserva obligatoris o fons d'educació i promoció cooperatives, que tenen a Catalunya una de les dotacions més altes de totes les legislacions cooperatives que puguem d'alguna manera comparar, ha causat en alguns moments desincentivació a la creació d'aquest model empresarial. També hem volgut revisar l'exigència legal de determinats acords per part de l'assemblea, que en determinats supòsits pot comportar i ha comportat que la gestió de l'empresa no sigui prou àgil i eficaç en moments complexos i amb determinada dimensió empresarial i amb determinats sectors.

Per tot això el mes de març, ja, de l'any passat –per tant, més de catorze mesos...– es va presentar a les entitats representatives un primer esborrany d'avantprojecte, abans inclús del tràmit d'audiència preceptiu. Vàrem obrir un termini, que es va ampliar durant uns mesos, per fer-hi propostes, esmenes i correccions. Es va obrir un procés negociador amb les diferents federacions de cooperatives i la Direcció General d'Economia Social i Cooperativa i Treball Autònom, que va culminar el passat mes de juliol, ara va fer un any, amb la incorporació de més d'un 60 per cent de les diferents propostes formulades per les diferents federacions, cooperatives i sectors. Finalment, l'octubre de l'any passat, tal com marca l'actual llei, es va convocar el Consell Superior de la Cooperació, que va decidir, per unanimitat, informar favorablement la continuació de la tramitació de l'avantprojecte. Posteriorment,

aquest avantprojecte va ser presentat, com els grups saben, al Parlament, perquè tots els grups parlamentaris també presents en aquesta cambra poguessin començar a conèixer aquestes intencions i anar elaborant i teixint els elements d'un ampli consens parlamentari.

En el moment d'iniciar ja el tràmit definitiu d'aquesta llei en el marc del Parlament i de la comissió que la guiarà, vull reafirmar el compromís del Govern de Catalunya per arribar al màxim consens, i també volem mantenir les negociacions amb els diferents sectors cooperativistes per incorporar esmenes per tal de tenir una llei marc que sigui al més àmpliament compartida per la majoria del sector, dels actors, de les cooperatives, de les federacions i dels agents econòmics i socials, i també polítics, del país.

En qualsevol dels casos, sintetitzant, la llei persegueix incentivar la creació de cooperatives; facilitar-ne el creixement i el seu accés al finançament; millorar els mecanismes de gestió empresarial i ajudar a guanyar professionalitat en el sector; simplificar la gestió administrativa; donar un alt poder autogestió a les cooperatives, que, d'altra banda, podran optar voluntàriament a modificar els seus estatuts per adoptar algunes de les noves possibilitats que obrirà la llei, que no exigirà a les existents però que permetrà adaptar-s'hi, i, en definitiva, creiem que aquest projecte de llei incorpora moltes de les demandes expressades pel sector en aquest procés d'elaboració.

Com els he dit abans, ho repeteixo, les diferents mesures que incorpora la llei pel que fa a la incentivació de la creació de cooperatives, pel que fa a millorar els models de gestió, pel que fa a facilitar creixements i accés al finançament, pel que fa a la millora de la gestió i també a la facilitació de la presa de decisions de manera encara, evidentment, democràtica, com així preveu aquest model d'organització empresarial, per simplificar la gestió administrativa –on fem també avanços importants en aquest sentit– i, finalment, per flexibilitzar el seu marc jurídic, creiem, ho repeteixo, que és una llei que permet moltes oportunitats i adapta el marc jurídic al nostre entorn, cada vegada més competitiu i que exigeix major agilitat i major competitivitat.

És una llei inclusiva, una llei que incorpora un ventall de noves possibilitats perquè cada cooperativa, existent o nova, s'adapti a les seves pròpies necessitats, a les del seu model de negoci, a les del seu sector i a les dels seus models d'organització. Les cooperatives, n'estem convençuts, senyores diputades, senyors diputats, que poden ser una vegada més un model de gestió empresarial de referència per a aquest nou segle. Volem que la llei aposti per un marc jurídic flexible, que faciliti la creació de cooperatives, que promoció el seu creixement, que garanteixi noves fórmules d'accés al finançament i que promoció i afavoreixi la seva competitivitat. Com he dit abans i hi vull insistir, és una llei inclusiva que possibilita diferents formes dins del model d'empresa cooperativa –no imposa un model, sinó que confia en l'autogestió cooperativa– i, al mateix temps que adapta les cooperatives al temps que vivim, manté els trets d'identitat cooperativa, la societat basada en les persones, amb gestió democràti-

ca i amb poder de vot i distribució de resultats en funció de l'activitat.

Aquesta és una llei que ha començat negociant-se i que per part del Govern de Catalunya vol completar el seu tràmit parlamentari en aquesta línia de diàleg i de negociació intensa, amb tots els grups parlamentaris, amb el sector, amb les federacions, amb la voluntat que hi hagi el màxim consens possible, un consens que esperem que també s'assoleixi en aquest Parlament.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Rebobino vuitanta anys, en aquesta mateixa cambra, 1934, i obro cometes: «El caràcter comú predominant de les cooperatives és el de complir un servei eliminant al mateix temps tota idea de lucre.» Joan Ventosa i Roig, Parlament de Catalunya, president de la comissió redactora de la Llei de bases de la cooperació catalana. Dic això perquè la Llei de cooperatives, el projecte que ens presenta avui el Govern i Convergència i aquells grups que li donen suport, desmenteix, esberla i anul·la l'ànima i les arrels del cooperativisme català d'ahir, d'avui i de demà i no respecta els fonaments, sinó que els flexibiliza –aprofito la paraula del conseller.

En tot cas, bon vespre i, en nom de la CUP - Alternativa d'Esquerres, saludar, òbviament, el director general, els membres del moviment cooperativista, per presentar aquesta esmena a la totalitat contra l'esmena a la totalitat que pensem que és el mateix projecte de llei, una esmena, aquesta llei, al fet cooperatiu. Una llei també, segurament, escoltades la nit i el dia, la cara i la creu, les llums i les ombres, i escoltada la versió oficial, doncs, furetegem quina és la versió alternativa. Una llei, segurament, contra la nostra pròpia història, també, contra el bagatge cooperatiu, mutual i gremial que ha definit la nostra pròpia trajectòria i tradició cooperatives. No votarem, no volem votar un projecte que en part, també, i en alguns aspectes de forma absoluta, esberla cent cinquanta anys d'esforços comuns, compartits i cooperatius. Per tant, esmena a la totalitat de la CUP - Alternativa d'Esquerres.

Ho vam dir des del primer dia, permetin-me que ho digui òbviament com a espai polític col·lectiu, però també avui amb el matís petit que també ho dic a nivell personal, com a cooperativista, com a persona que ha après de la democràcia social i econòmica des de fa quinze anys en el món del cooperativisme català. Ni en el fons ni en les formes –ho dèiem al maig passat, fa dos mesos–; el conseller no ha incorporat en les formes algunes quantes crítiques que ha suscitat aquest avantprojecte de llei. Recordo el Consell Econòmic i Social fa deu dies, Coop57, que aplega sis-centes cooperatives, el que demanen, eh?, la retirada del projecte

per començar una nova llei que sorgeixi del debat i la participació de totes les cooperatives i que sense alterar els principis clàssics del model cooperatiu doni resposta a les necessitats actuals de les cooperatives, una llei que posi en valor el capital humà de les cooperatives enfront d'un model mercantilista, que en definitiva ens ha portat també a la situació de crisi actual que vivim. Xarxa d'Economia Solidària. El mateix conseller fa dos mesos reconeixia que no hi havia consens, i, per tant, esmena a la totalitat per no escoltar ni respectar totes les veus, sobretot les veus crítiques.

Una altra cosa és que les cooperatives agràries o els grans grups cooperatius requereixin desenvolupaments específics, però no així, com a mínim, el cooperativisme de treball i de consum, per exemple. I en el fons és clar: per nosaltres no és una llei de cooperatives, sinó de «descooperatives», de descooperativització. És una llei que mercantilitza, que desdemocratitza, que privatitza, que externalitza àmbits de gestió, que precaritza, que descapitalitza –en el cas de fons de reserva obligatòria– i descooperativitza. Per nosaltres no és un avenç, és una involució. Per nosaltres no és innovació, és retrocés. Per tant, esmena a la totalitat.

Amb les mateixes dades que oferia el conseller, una altra lectura crítica. Quina mania, potser acumulada i maldestra, per carregar-nos allò que funciona i que, a més, funciona bé. I és veritat, es tractava de dinamitzar, de promoure, d'estendre i protegir l'economia cooperativa, social i solidària. I amb aquest avantprojecte de llei, avui projecte de llei, resulta que l'alteren, la capgiren, la trastoquen, la perverteixen i la desfiguren, i fan passar en molts casos bou per bèstia grossa. Per tant, també esmena a la totalitat per fer el contrari del que calia.

Dilema, contradicció i confusió de fons. Hi ha el model cooperatiu i hi ha el model que coneixem, i aquest model el portem cap aquí, quan hauria de ser tot al contrari. Per què cal mercantilitzar el fet cooperatiu? Per què cal assimilar-lo al model empresarial ordinari, que ens ha portat en bona part a la crisi que estem patint? Per què cal assimilar el model cooperatiu sòlid a aquest altre model mercantilista? Qui ha d'aprendre de qui –qui ha d'aprendre de qui– de respecte a l'entorn, de creació de relacions justes, de desenvolupament comunitari local? Qui ha d'aprendre de qui? Doncs, el model, el monocultiu mercantilista, del model cooperatiu no ha après res, perquè el 2002 és veritat que es va modificar la llei; el 2009 –avis a navegants–, el tripartit va plantejar una reforma que avui incorpora, incorporeu, molts dels elements que tenen, i es va tombar perquè el sector s'hi va oposar. Per nosaltres –parlava d'avantatge cooperatiu i ètic–, precisament, doncs, aquest model no es pot pervertir, no es pot desfigurar. És aquest el que ha de canviar si el que ens interessa és un model diferent de sortida de la crisi. Per tant, esmena a la totalitat també perquè ens sembla un torpede a la línia de flotació i definició del que significa el cooperativisme.

En el seu articulat s'esbotza la gestió democràtica, es jerarquitzava el funcionament amb figures no democràtiques, s'anul·la la natura associativa, es bescanvia –al

tanto que ve de canto, no?, i alerta que ve de cara— el vot igualitari pel vot ponderat; es trenca el principi d'una persona, un vot —no digui que no, senyor conseller, que és així—, es restringeix també la llibertat d'associació federativa i es permet la repartibilitat dels fons cooperatius, una autèntica bestiesa des del punt de vista de l'ànima cooperativa. Es trenquen i s'esberlen els principis fonamentals del cooperativisme des dels pioners de Rochdale, el 1844, fins avui. Hem resistit cent cinquanta anys i ara vénen i ho esmenen. Per això l'esmena a la totalitat.

El projecte de llei també confon fins i mitjans, contradiu la definició de l'Aliança Cooperativa Internacional, desdibuixa la base col·lectiva de gestió democràtica i de vocació comunitària del model i lamina la llarguíssima tradició legislativa i jurídica del cooperativisme català. Esmena a la totalitat.

Deixem-ho ben clar, ho he dit moltes altres vegades: el cooperativisme no ha d'aprendre res del fonamentalisme del mercat, i cito aquí el governador del banc nacional britànic, «fonamentalisme del mercat». En tot cas, se l'ha de protegir permanentment de no ser com ell, i aquesta llei potser, i ho diu bé, no imposa models, però obre una porta també a contaminar-se de determinades dinàmiques que nosaltres volem enviar a la paperera de la història. És un fruit verinós, i no passa res, qui no vulgui ser cooperativista que no ho sigui. La llei de mercat els empara; poden fer SL, poden fer SA, poden fer el que vulguin, però no vinguin a dir-nos què és cooperativisme i què no ho és, perquè fa cent cinquanta anys que el cooperativisme té molt clar què és i què vol ser. Per tant..., i més quan nosaltres volíem una agenda de futur i això és més aviat una agenda de passat. Vostè parlava de model de recuperació i que ha de ser protagonista, però precisament des d'allò que aporta, des dels principis de la democràcia econòmica i social, que és on pivota, òbviament, el fet cooperatiu.

A mi em diuen que vostè no és molt amic del fet cooperatiu. Jo recordo un senyor que es deia Sandro Rosell, que ara està imputat en unes quantes coses, que deia: «És que en aquest país no pot ser que el Barça, el RACC i "la Caixa" no siguin de ningú, ha d'haver-hi propietaris.» I deia això, i deia que el marxisme havia fet molt de mal a aquest país. Potser, si no són de ningú, és que són de tots. No el vull comparar amb el Sandro Rosell ni ho estic dient.

Segueixo. Esmena a la totalitat. Minven la reinversió dels fons de reserva obligatòria, a més, en nom del finançament, quan és la base de l'autofinançament —quan és la base de l'autofinançament—, i liquiden el retorn social dels excedents, que això és la part gratis; és a dir, mercantilitzen i hi entren, introdueixen l'afany de lucre en cas de liquidació o de transformació. Retallen els fons d'educació i promoció cooperatives, base fonamental; redueixen, òbviament, el tant per cent obligatori, i redueixen també a la mínima expressió l'assemblea general, en alguns casos, i el consell rector; vostè ho ha dit: «Hi ha moments en què aquesta pràctica que tothom participi i voti dificulta sortides.» La sortida mai és menys democràcia, és més democràcia. Per tant, esmena a la totalitat d'una

proposta de llei que, dit en termes clàssics, desregula i liberalitza el sector —és així— i, per tant, mercantilitza, desdemocratitza, privatitza, externalitza, descapitalitza i descooperativitza el fet cooperatiu català.

Paradoxa o signe del temps? I permeteu-nos la hipèrbol: en un país on la verge és negra i el gorilla és blanc i on el sistema de caixes és del BBVA, on la Torre Agbar és d'un fons alemany, on el port de Barcelona és de capital xinès, on l'hotel Vela és dels qàtars, on la samarreta del Barça al davant porta qui finança la guerra de l'Iraq —Qatar, no?— i a darrere porta UNICEF, que és qui es cuida de les víctimes de la guerra, resulta que les cooperatives deixen de ser cooperatives. És paradoxa o és signe del temps?

Això és el bosc i ara entrarem a l'arbre, els arbres tallats, pels quals aquest grup no dona suport al projecte de llei. Sobretot, trenta requisits inexistents en el present projecte de llei, que, si hi estiguessin, òbviament, votaríem a favor. Cinc minuts per dir-ne trenta. Ho intentaré.

U, la llei hauria d'adoptar la definició inicial de la societat cooperativa, que és l'Aliança Cooperativa Internacional.

Dos, per constituir una cooperativa cal un mínim de tres persones sòcies que realitzin l'activitat cooperativitzada, menys les cooperatives de consum, en què el mínim s'eleva a deu; excepcionalment, és conegut, s'admet començar una cooperativa de treball amb dues persones sòcies, amb un període excepcional; si en aquest temps no s'aconsegueix, s'hauria de transformar en una forma jurídica diferent.

Tres, totes les cooperatives —totes— haurien d'aplicar el principi democràtic d'una persona sòcia, física o jurídica, un vot.

Quatre, a les federacions de cooperatives s'ha d'aplicar el mateix principi: una entitat federada, un vot.

Cinc, l'assemblea general de socis i sòcies és l'òrgan sobirà de tota assemblea cooperativa, sense excepcions ni limitacions ni liberalitzacions.

Sis, l'assemblea general té la competència de decidir en assemblea ordinària o extraordinària la destitució o la revocació de la gerència, direcció de la cooperativa, si la majoria ho considera oportú.

Set, el 60 per cent, com a mínim, dels vots de l'assemblea general —estic dient els mínims, no els màxims, eh?, estic dient el sòl cooperatiu per garantir que el cooperativisme segueix existint en aquest país— ha de correspondre a les persones sòcies.

Vuit, l'òrgan d'administració pròpia de la cooperativa és el consell rector, que és sempre un òrgan col·legiat.

Nou, el consell rector s'ha de reunir com a mínim un cop el trimestre.

Deu, totes les persones membres del consell rector han de ser sòcies de la cooperativa.

Onze, la facultat sancionadora és competència indelegable del consell rector llevat que l'assemblea deter-

mini en els estatuts que el consell rector delegui la competència en el cas, únicament, de les faltes lleus.

Dotze, qualsevol persona sòcia té dret que el consell rector li proporcioni la informació sobre la cooperativa que consideri oportuna.

Tretze, les cooperatives hauran de garantir la igualtat de requerir oportunitats entre les dones i homes que en formen part i elaborar un pla d'igualtat.

Catorze, les persones assalariades que no puguin exercir l'opció a ser sòcies d'una cooperativa participaran en els resultats d'aquesta, tal com estableix la Llei de societats cooperatives d'Euskadi, i també un problema que tenim a casa nostra, que és el de les falses cooperatives, no?, que no se'n fa soci a molts treballadors. Ho dic perquè han copiat coses de la llei basca i això de copiar el que m'interessa i el que no m'interessa no ho copio és una mala praxi política.

Quinze, es crearà un nou òrgan social, que és la comissió de vigilància, que haurà de vetllar perquè el consell rector compleixi els acords i les orientacions de l'assemblea general.

Setze, la votació del Fons de reserva obligatòria ha de ser d'un trenta per cent dels excedents com a mínim.

Disset, la votació del Fons d'educació i promoció cooperativa haurà de ser d'un 10 per cent dels excedents.

Divuit, en el cas de modificació o liquidació de la cooperativa l'actualitat dels fons col·lectius són irreparables, tal com estableix la llei vigent, i l'assemblea general haurà de decidir a quina cooperativa o entitat promotora del cooperativisme els traspassarà, perquè, si no, ens trobarem amb les sangoneres de sempre.

Dinou, quan una cooperativa es transformi en una altra persona jurídica caldrà auditar el balanç de transformació per oferir les garanties necessàries tant a les persones sòcies com a tercers.

Vint, les cooperatives poden associar-se lliurement amb federacions de cooperatives –tres és el nombre mínim de cooperatives per constituir una federació.

Vint-i-un, s'introdueixen les societats cooperatives d'interès col·lectiu, una figura reeixida a l'Estat francès.

Vint-i-dos, s'introduiran les cooperatives d'activitats emprenedores, una figura cooperativa d'èxit a França, també a la llei andalusa, per comparar-ho amb el nostre entorn econòmic i cultural.

Vint-i-tres, es presentarà un pla per incorporar la matèria i la pràctica al cooperativisme en tots els ensenyaments.

Vint-i-quatre, un pla per incorporar continguts cooperatius en tots els mitjans de comunicació i en un grau diferent en aquells mitjans privats que subvenciona, que no són pocs.

Vint-i-cinc, un pla de clàusules socials obligatòries perquè aquestes valorin positivament en les licitacions i adjudicacions públiques el fet de ser cooperativa.

Vint-i-sis, promoure la conversió en cooperatives de les empreses mercantils en crisi o en procés de tancament, en concurs de creditors –això existeix a la llei francesa.

Vint-i-set, promoure xarxa de gestories comarcals perquè el cooperativisme s'estengui a tot el país, ho té la llei de Múrcia.

Considerar el cooperativisme –vint-i-vuit–, com a objecte d'atenció preferent per part de les administracions públiques.

Vint-i-nou, canvis en el Consell Superior de la Cooperació perquè augmenti les seves competències i la seva autonomia, que, si no, passa el que passa, respecte de l'Administració pública, com fa la llei basca.

I trenta –em queda un minut–, introduir una referència que emmarqui el cooperativisme dintre d'un marc molt més ampli, que és l'economia social i solidària en un context de crisi profunda.

Ja va ser, aquesta, una moció, una proposta que a l'últim debat de política general es va aprovar a proposta de la CUP, setembre del 2013, aprovació d'una llei d'economia social i solidària de Catalunya. Vostès tiren endavant i per això nosaltres pensem que anirem enrere, però nosaltres mirem enrere per seguir endavant. I començo com he acabat, vuitanta anys enrere, 1934, en aquesta cambra el diputat que presidia la comissió redactora de la Llei de bases de la cooperació catalana, Joan Ventosa i Roig: «El caràcter comú predominant de les cooperatives és el de complir un servei eliminant al mateix temps tota idea de lucre.» Tot el contrari, tristament, del que fa aquesta llei.

Gràcies, presidenta. No gràcies al Govern per una llei que no coopera, que és la pera, sinó que esquartera, i per això l'esmena a la totalitat. Ens veiem a la ponència, com a mínim, amb aquestes trenta coses mínimes.

Gràcies, conseller.

La presidenta

Per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, senyora presidenta. Nosaltres, igual que el president Mas, condemnem tots els tipus de violència, però 651 morts en pocs dies, fets, perpetrats, per un govern suposadament democràtic, són una massacre que l'acosta al genocidi. Prou de bombes sobre Gaza.

Una salutació, senyor conseller, senyor director general, amics i amigues que ens acompanyeu. Vivim un moment de crisi del nostre model econòmic amb un capitalisme financer especulatiu que ha mostrat amb cruesa les errades del seu disseny: unes taxes d'atur insuportables, una desigualtat ferotge creixent propiciant una duríssima devaluació dels salaris que ens ha portat a una precarització imparable de l'ocupació. I tot això acompanyat de l'anonimat del gran capital

que ataca el sindicalisme amb cruesa, en tenim exemples recents, i ataca i menysprea la cultura de les classes treballadores, i un model de globalització que és injust amb els treballadors i les treballadores del món desenvolupat, igual que les dels països pobres. I a Europa i a Catalunya ja en tenim exemples, i en tenim defensors, acompanyat d'unes polítiques d'austeritat que, en lloc de ser part de la solució, formen part del problema.

Fer front a tot això significa un canvi de concepte en les relacions econòmiques i laborals. I nosaltres creiem que si fóssim capaços de potenciar les pràctiques de l'economia social i solidària avançaríem molt en el camí de poder resoldre aquesta situació absolutament injusta. Bàsicament perquè el conjunt de les seves activitats persegueixen la satisfacció de les necessitats humanes per damunt del lucre i es regeixen per valors i, no tant i no només, per interessos. Jo crec que això són principis diferencials que hauríem de tenir en compte sobretot en aquest debat d'avui.

En aquest àmbit són les cooperatives el nucli dur, que són empreses, com ha dit el conseller, de propietat conjunta i gestió democràtica –i que no ho ha dit, però ho dic jo–, pensades per satisfer les necessitats i les aspiracions dels seus membres. I, per tant, són empreses que, com totes les empreses, necessiten tenir beneficis econòmics, evidentment; però que tendeixen, en contrast amb les empreses que no ho són, a compaginar-los amb els beneficis socials. Mentre que a l'economia mercantil el factor central és el capital i el factor treball és un recurs, a l'economia social i solidària, per contra, el factor central és el treball i el capital és un recurs. Gran diferència. Entenem, per tant, que l'economia social i solidària, i dins d'ella el cooperativisme, són part d'una alternativa real i són un element indispensable per sortir de la crisi i per canviar el sistema.

Hi ha una gran diversitat de cooperatives, ja les ha citades el conseller, no m'hi entretindré. Hi ha necessitats molt diferents. Hi ha necessitat de potenciar un sector de l'economia que pot ser, tal com he dit, alternativa al capitalisme salvatge, i, per tant, no serem nosaltres qui neguem la necessitat de legislar per donar cobertura a tota aquesta diversitat per facilitar i fomentar l'extensió del model de cooperativisme; però, sobretot, tenint en compte de no confondre posar l'accent sobre el mitjà, que és l'oferta de béns i serveis, en lloc de posar-lo sobre la finalitat, que és la satisfacció de les necessitats comunes. I que si bé ens cal una llei que doni més possibilitats de desenvolupament de les cooperatives, cal fer-la aprofundint i preservant els valors i els principis cooperatius per no transformar les cooperatives en una cosa diferent.

Sincerament, no creiem que aquest projecte estigui a l'alçada de tots aquests reptes que els acabo de plantejar, i no creiem que ho estigui per tres coses, només tres, no en citaré vint-i-vuit: per la manera com s'ha gestionat tot el procés de presentació del projecte, per algunes de les coses que diu el projecte que entenem que no estan en línia amb el que acabo d'exposar, però, sobretot, pel que no diu i hauria de dir un projecte que pretén fomentar el cooperativisme però que no

posa en mans de l'administració cap ni una obligació de fer polítiques de promoció del cooperativisme. Forma part d'aquesta malastruga manera d'entendre la política de promoció econòmica que tant li agrada al conseller, que és la d'acompanyar. És a dir, dona un parell d'instruments més a les cooperatives, perquè s'espavilin a competir en la selva i després se'n renta les mans. Per tant, tres motius per presentar l'esmena a la totalitat.

En primer lloc, perquè una llei s'ha de fer amb l'objectiu de ser duradora i ha de tenir un fort consens en el sector que legisla, sinó neix morta, que ho deia el mateix conseller. Doncs, no s'hi ha fet prou –no s'hi ha fet prou, conseller. Hi ha hagut poca participació i hi ha hagut poc debat, encara que hagin estat un any. I no s'han aprofitat les propostes que han arribat, per exemple, les que ha fet arribar la Federació de cooperatives de treball de Catalunya, i especialment les del Consell de Treball Econòmic i Social. I s'ha estat maldestre en tot el procés de negociació, tant que en aquests moments se segueix negociant ara quan ja s'ha presentat el text i es segueixen concedint i acceptant canvis sense que els puguem discutir avui aquí. Quan no ha de ser el Govern, hauria de ser el Parlament el que pogués produir aquests canvis. Això demostra fins a quin punt el text que revisem avui, i no el que s'està promentent, està mancat de consens.

Segon motiu, el segon motiu és perquè creiem que un canvi legal ha de tenir una justificació funcional i operativa si vol ser útil. I aquesta justificació l'ha de reflectir el seu articulat. Hi ha tres elements inicials que en la llei s'anuncien per justificar la llei: promoure les cooperatives, facilitar el finançament i millorar la gestió. Nosaltres compartim aquests tres objectius, tots tres. El que passa és que creiem que l'articulat de la llei no els aconsegueix suficientment i que en determinats aspectes posa en dubte o en discussió, no prou ben resolta, alguns dels principis del cooperativisme.

Compartim els objectius per diferents motius, el primer, pels canvis que s'han produït des de l'aprovació de la llei vigent el 2002: un és la crisi econòmica que ha comportat, entre altres coses, l'ofec del crèdit; un altre, els canvis de la legislació mercantil que en alguns punts donen avantatges a l'economia no-social sobre la social, i un altre aspecte, hem de reconèixer, tots i totes, que la legislació cooperativa de moltes comunitats autònomes ha avançat molt més en els darrers anys i que cal, per tant, fer un esforç per veure quines coses bones podem aprendre i importar d'altres territoris.

Però no veiem, tal com he dit, que aquest projecte afoveïxi plenament cap dels tres objectius proclamats i, en canvi, sí que ha aixecat les veus contràries d'una part –d'una part– del cooperativisme que no veuen reflectit l'esperit de l'economia social en el seu articulat.

I el tercer motiu –el tercer motiu– per presentar aquesta esmena, tal com els deia, és allò que hi trobem a faltar. Una llei de cooperatives a l'any 2014 hauria de ser fidel a allò que diu l'article 45.5 de l'Estatut d'autonomia vigent, el del 2006, quan determina que la Generalitat ha de fomentar l'acció de les cooperatives i

les societats laborals i ha d'estimular les iniciatives de l'economia social. Lluny d'això, el projecte de llei genera un marc normatiu però no compromet les polítiques de la Generalitat.

Amplio una mica més aquestes tres afirmacions per les quals ens empenyen a presentar l'esmena a la totalitat, la primera que deia que no s'ha negociat. Escoltim, ho diuen la major part dels representants dels sectors, que no s'ha negociat prou, inclús els que diuen que hi estan d'acord, que no s'ha negociat prou. Pocs estan raonablement contents amb el projecte i alguns hi estan radicalment en contra. Per tant, no hi ha el consens suficient.

No s'han tingut en compte les majors aportacions del sector ni tampoc les recomanacions de CTEESC, tal com he dit abans. Fa massa temps que s'espera una llei millor com per abocar tot aquest capital per la finestra amb aquest projecte que en la nostra opinió és immadur i mal negociat.

No són maneres de negociar no acceptar esmenes ni alegacions, presentar aquí avui un text poc acabat i, un cop presentat, seguir prometent canvis que avui no podem discutir perquè no els tenim. Poso, per exemple, els canvis que han acontentat les cooperatives agràries o més recentment les cooperatives de treball. Aquests canvis avui, aquí, no els tenim, se suposa que els tindrem, però avui, aquí, no els discutim. Una certa falta de rigor democràtic. Només per això, que demostra que el text en aquest moments, el que tenim avui aquí, és incomplet, ja l'haurien de retirar, demanar disculpes, fer la feina ben feta amb la participació compartida del sector i tornar-la a presentar. Això seria una bona gestió democràtica.

Respecte dels elements concrets de la llei, quins ens semblen que mereixen un major treball i propostes diferents? Miri, m'hi referiré prenent com a base, com s'ha fet abans també, alguns dels principis de l'Aliança Cooperativa Internacional acceptats internacionalment amb relació al principi de gestió democràtica, tots els temes que fan referència a la governança: l'elecció dels membres de consell rector no-socis, la introducció de l'administrador únic en alguns casos, la matisació dels criteris sobre el dret a vot, les modalitats de socis col·laboradors i la seva equiparació parcial en drets polítics a la resta de socis, el paper de l'assemblea general, etcètera.

Podem estar d'acord que, en tots aquests temes, cal trobar formes que permetin una major flexibilitat en l'actuació de les cooperatives, però en la molt complexa dialèctica entre principis cooperatius i exigències de l'entorn creiem, igual que la major part del moviment cooperatiu, que cal trobar noves fórmules i que cal fer-ho des del debat seriós, rigorós, amb les cooperatives. No pot ser que avui dia hi hagi sectors del cooperativisme que parlen de mercantilització i senzillament no en fem cap cas. Aquí no hi ha consens –aquí no hi ha consens. Produeix fins i tot una certa vergonya que sigui el mateix CTEESC que comenci recordant als redactors del projecte, en el seu dictamen, que aquest avantprojecte hauria de tenir en compte la naturalesa pròpia i la singularitat d'aquest tipus de

societats, així com els principis bàsics i característics que les defineixen. Els ho diu el CTEESC als redactors. Home!

En segon lloc, el principi d'empresa col·lectiva. La proposta de poder crear una cooperativa amb un mínim de dos socis en lloc dels tres actuals hauria de ser matisada, com sembla que estan començant a prometre després de les alegacions que fa més d'un any que els han presentat.

Pel que fa als principis de formació, cooperació i comunitat, no entenem ni acceptem l'excessiva reducció de les dotacions mínimes al fons de reserva obligatori, del 30 al 15 per cent; de la mateixa manera que no compartim els criteris de repartibilitat dels fons en cas de dissolució. No ho compartim. Creiem que la garantia de la solvència financera, el caràcter no especulatiu de les cooperatives, l'avantatge social derivat de la formació dels treballadors i la reversió del cooperativisme dels fons acumulats són criteris que haurien de mantenir-se, tot i que, certament, es podria parlar d'alguna certa major flexibilitat en aquests punts, tal com proposen alguns dels crítics del projecte de llei.

D'altra banda, què justifica els beneficis fiscals a les cooperatives? Doncs, precisament, la dotació dels fons i la irrepartibilitat per traspassar al moviment cooperatiu en cas de dissolució, precisament.

Finalment, pel que fa a l'altre principi, que és el del concepte d'economia social i solidària, tret identitari i irrenunciable del moviment cooperatiu, no ens sembla que algunes de les propostes adreçades a facilitar i flexibilitzar la gestió, entre les quals les referents a la confecció dels estatus, al registre de cooperatives o a la publicitat de les decisions, serveixin realment l'objectiu citat i mantinguin els nivells mínims de funcionament democràtic i de transparència.

Respecte del que no diu i hauria de dir, al nostre entendre, aquesta llei. Creiem que hi hauria d'haver un capítol, sencer, dedicat a la promoció i al foment del cooperativisme per part de les administracions públiques, incloent-hi els compromisos en forma de polítiques concretes. De fet, nosaltres creiem que fins i tot hauríem de canviar el títol de la llei, que podria ser el de «lleï del foment del cooperativisme». La llei hauria d'incorporar, doncs, compromisos d'acció pública en benefici del sector, que no hi són.

Al nostre parer, la llei hauria d'incloure mesures positives de promoció del cooperativisme, com, per exemple, ajuts a les aportacions de capital i a la formació, línies de crèdit, suport a la intercooperació, foment de la internacionalització, inclusió als programes formatius de l'ensenyament reglat, difusió als mitjans, clàusules que afavoreixin les empreses democràtiques i amb responsabilitat social en les contractacions; en fi, una sèrie d'etcèteres. D'això no en diu res. És a dir, compromís del Govern, cap; foment de les cooperatives, no hi és.

En conclusió, com ja hem dit, creiem que es tracta d'un projecte incomplet, que no incideix ni resol el foment de l'economia social, ni la promoció del cooperativisme, que no segueix el mandat estatutari, do-

blement necessari en un moment de crisi, on hem de promoure tots els tipus d'emprenedoria, tots, especialment aquella que està adreçada a generar llocs de treball dignes i estables.

Retirin-la, comencin de nou el debat i la participació, que potser anirem més ràpids. Fem un projecte que, sense alterar els principis bàsics del model, sense travessar línies vermelles d'allò que faci cooperatives i no una altra cosa, doni resposta a les necessitats actuals, posant en valor el capital humà enfront del model mercantilista, combinant la necessitat de donar més capacitat d'adaptació a les cooperatives amb l'aprofundiment dels valors i principis de l'economia social, que és el que els permet ser més eficient que les mercantils, més útils als seus socis i a la societat en general.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor conseller.

La presidenta

A continuació, per fixar el seu posicionament té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Roger Torrent.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Conseller, director general, representants del món cooperatiu, representants del departament, arribats a aquest punt, és evident que la pregunta és si ens cal o no ens cal una nova llei de cooperatives. Dit d'una altra manera, què pretén aquest text que se'ns presenta, què pretén aquesta proposta de llei, que no compleixi, que no aconsegueixi l'actual marc regulador.

El Govern ens diu –ho deia ara fa un moment el conseller– que fonamentalment la vocació del text és flexibilitzar la gestió de les cooperatives, especialment en el moment de la seva creació, però també en la gestió quotidiana posterior; és a dir, en tot el moment de la vida de les cooperatives. Això és que sigui més senzill, més clar, i sobretot més ràpid crear una cooperativa, que com a mínim ho pugui ser tant com ho és fer una societat mercantil; que qualsevol prescriptor, per exemple, no aconselli crear una societat limitada abans que una cooperativa, només perquè aquesta darrera té un procés més complex; que ningú es faci enrere definitivament a l'hora de crear una societat cooperativa només perquè és massa complicat.

Més flexibilitat, per tant, en la creació, però també més flexibilitat en la gestió; més facilitat en la presa de decisions, certament; més agilitat en un context cada vegada més competitiu, cada vegada més complex; més facilitat, també, per aconseguir finançament; més capacitat, en definitiva, de reaccionar ràpidament en un entorn que creix en complexitat i en el qual manca un regulador prou flexible, prou àgil, i que això moltes vegades genera dificultats al creixement de les cooperatives i a vegades fins i tot al manteniment d'aquestes.

Reconeixem, per tant, que aquest és *a priori* un objectiu lloable, un objectiu saludable. Més enllà de la ideologia latent a partir de la qual ens aproximem a aquest projecte, hem de reconèixer, reconeixem que l'objectiu de la flexibilitat és un objectiu compartit, un principi necessari. I pensem que és bo abordar-lo amb una nova llei. El sector es mereix una nova llei. Necessitem perfeccionar les eines de què disposem avui i entenem que hi ha aspectes molt millorables de l'anterior llei i que, en tot cas, el sector necessita aquest debat que genera aquesta proposta.

Major flexibilitat, dèiem. Compartim, evidentment, aquesta voluntat. Ara bé, tot i compartir-la, o pel fet de compartir-la, més ben dit, hem d'avisar que des del nostre punt de vista, aquí rau, també, precisament, el perill d'aquesta llei; en aquesta voluntat de la flexibilitat, paradoxalment, també rau l'amenaça que pot tenir aquesta reforma de llei.

Som conscients de les preocupacions i els temors que el text que avui comencem a discutir genera en alguns sectors. De fet, compartim bona part dels dubtes respecte als efectes que pot comportar l'aprovació de la proposta de llei que avui se'ns presenta, en el sentit que un excés de flexibilització pot arribar a desvirtuar el fonament de les cooperatives. De fet, en abstracte, aquest és el debat clàssic en aquest àmbit i en molts altres: com conjuguem una major flexibilitat i, si vostès volen, també una major modernitat de les estructures i del marc legal, amb el manteniment dels valors intrínsecs del moviment cooperatiu i que tots coincidim que s'han de preservar. Estem parlant, per tant, en síntesi, de com conjuguem la pretesa flexibilitat amb la democràcia en la presa de decisions; de com fem compatible el creixement econòmic amb el manteniment de les persones com a centre rector de l'activitat cooperativa. Es tracta de no trencar els principis fonamentals del cooperativisme, i pels quals entenem, hi insistim, que és bo que hi hagi cooperatives.

És evident, d'altra banda, que necessitem ajudar a crear noves cooperatives –ho compartim– i que cal que ajudem a avançar i a créixer les existents –també ho compartim–; no només per una qüestió estructural, sinó també des d'una òptica conjuntural. Ens cal fomentar el creixement quantitatiu i qualitatiu de l'economia social. Perquè estem parlant d'un model econòmic arrelat al territori, i amb projectes lligats, i amb retorn permanent, de fet, a la comunitat. Estem parlant, per tant, d'una associació de persones, no de capital; de persones i no de capital. Un model econòmic, en definitiva, que es confronta clarament amb l'economia especulativa. Un model econòmic, hi insistim, arrelat al territori i amb retorn permanent a la comunitat, que es confronta amb el model de l'economia especulativa.

Però també ens cal, deia, des d'un punt de vista conjuntural, promocionar, fomentar la creació de cooperatives. Perquè, en els temps de crisi que estem vivint i que hem viscut, les cooperatives han demostrat una gran capacitat, també ho deia el conseller, de resiliència. Han notat la crisi, evidentment, tots l'hem notat, també les cooperatives, però, malgrat tot, han estat ca-

paces de créixer i mantenir els llocs de treball; treball, d'altra banda, de qualitat, amb projectes de qualitat.

Estem d'acord, evidentment, que ens cal una plataforma legal que sigui la palanca de creixement del moviment cooperatiu. Però això no ho podem fer a qualsevol preu. No podem posar en dubte el valor afegit intrínsec del model i les bases definidores que cal preservar. Haurem de perfilar molt bé la llei per saber transitar entre l'impuls del sector i la defensa dels fonaments.

I és lògic que en aquest context ens plantegem grans debats i també, per què no dir-ho?, grans dubtes, que podríem resumir, des del nostre punt de vista, en cinc grans punts. Primer, per nosaltres, dues persones no poden fer una cooperativa; dues persones no són un col·lectiu, i, per tant, tampoc poden ser una cooperativa. Si més no, de manera permanent. Hi insistim, no cal rebaixar plantejaments per afavorir la creació de cooperatives, perquè al final el que estem fent és precaritzar.

Si volem realment facilitar la creació de cooperatives, cal invertir en el registre: més ràpid, més àgil, més directe. També hem de minimitzar els punts obligatoris, per exemple, dels estatuts socials, i que després cada cooperativa s'autoreguli.

Segon punt. No podem equiparar els socis col·laboradors als socis comuns, des del punt de vista dels drets polítics, dels drets de participació. Compartim, evidentment, la voluntat de finançament i la voluntat de garantir noves entrades de finançament i de capital a les cooperatives, però hem d'anar molt en compte en aquest punt: l'entrada de capital ha de continuar mantenint la persona, una persona un vot, com a eix central de la cooperativa.

Tercer punt, i en aquesta mateixa línia del que acabàvem de comentar: no veiem gens clara –gens clara– la figura de l'administrador únic; l'administració, per definició, en les cooperatives ha de ser col·legiada i solidària. Tampoc compartim, per tant, el canvi de denominació de consell rector.

Quart punt, els fons de reserva. Entenem els criteris pels quals ens podem portar a plantejar obrir la porta al repartiment dels fons: per compensar l'esforç que han fet els socis. I, en aquest sentit, trobem una bona solució el repartiment dels fons del 50 per cent, un bon punt de síntesi. Ara bé, no compartim la rebaixa a l'aportació del fons de reserva obligatori, ni a l'aportació al fons per a l'educació i la promoció, dos elements bàsics que simbolitzen i, de fet, constaten aquesta voluntat de seguiment del moviment cooperatiu i de preservació, i, hi insisteixo, de retorn a la comunitat i al sector.

I cinquè punt. Acabo, paradoxalment, amb el primer article de la proposta que se'ns ha fet arribar, per la definició de cooperativa. Aquesta definició, s'ha dit abans, no enllaça, com ho feia l'anterior, amb els fonaments de l'Aliança Cooperativa Internacional. Aquest element pot semblar retòric, pot semblar folklòric fins i tot, però és un element essencial per entendre la llei *a posteriori*. Per tant, aquí, també, tot i que pugui sem-

blar retòric, entenem que cal revisar i cal retornar a l'origen, en aquest cas a la llei actual.

En tot cas, són aquestes qüestions i d'altres les que hi vetllarem, perquè canviïn. Si hem de garantir el nostre suport a aquesta llei, aquests elements han de canviar substancialment. Entenem que hi han d'haver nous instruments, que cal nous instruments per a la cooperativa, per fomentar el cooperativisme, però de res ens servirà fomentar el cooperativisme si al final tenim més cooperatives, cooperatives més grans però que s'assemblen més a les societats limitades, a les societats mercantils. Per tant, transitem, i transitem bé entre la defensa dels valors intrínsecs del cooperativisme, però també la voluntat de donar més agilitat, més competitivitat a les cooperatives.

El nostre vot serà contrari a l'esmena a la totalitat, perquè volem que aquest debat es porti al Parlament, un debat en el qual incidirem amb les esmenes en aquests punts que hem anunciat.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Bé, moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, director general, responsables del departament, responsables del món de les cooperatives, bé, l'ordre del dia ha fet que en un tema com aquest, doncs, estiguem aquí, en aquestes hores, a les nou de la nit, discutint un projecte de llei molt i molt important. Un projecte de llei que segurament arriba en un moment, doncs, difícil, malgrat que tot apunta que sembla que la crisi comença a tenir la sortida; òbviament, fins que no estiguem d'ocupació plena, ocupació..., llocs de treball nets, no estarem parlant que la crisi està sortint.

Però aquí el portaveu d'Esquerra Republicana parlava d'una pregunta, sobretot si cal una nova llei. Jo crec que són dues preguntes: cal una nova llei?, i llavors l'altra pregunta és si avui d'aquesta llei se n'aprova la tramitació o no. El nostre grup pensem que cal una nova llei, pensem que el Govern opta per la via de, més enllà de modificar puntualment una llei de l'any 2002, fer una llei nova. Pensem que ja que les modificacions que s'introdueixen són molt importants, doncs, és millor legislar amb una normativa nova que no pas modificacions puntuals, perquè això genera molta més seguretat jurídica.

Alhora, segurament que la crisi econòmica, si..., tots podem tenir algunes opcions sobre les causes que han portat a aquesta crisi, però el que sí que és evident i segur que hi estarem tots d'acord és que per sortir d'aquesta crisi cal, entre altres coses, sobretot repensar alguns models econòmics i organitzatius i innovar no només en el sector productiu, sinó també en la forma com ens organitzem les empreses. Per tant, aquesta llei també intenta anar per aquesta via.

Però el que sí que vol deixar molt clar el nostre grup és que, malgrat que la llei intenta, doncs, flexibilitzar el que és la pròpia estructura organitzativa, diguem que tot el que implica una millor governança, sí; tot el que implica una capacitat d'adaptació als nous moments de l'economia, també, sempre que això no sigui en detriment de la capacitat de decisió dels socis. Per tant, sí a la millora de la governança, sí a la millor adaptació del propi sector econòmic, però sempre que això no sigui en detriment de la pròpia capacitat de decisió dels socis, i, per tant, això ha d'implicar la millora de la competitivitat.

El nostre grup ja vol avançar que votarà en contra del que són les esmenes a la totalitat, perquè entenem que l'altra pregunta que cal dir és sobre si caldria que aquest projecte de llei tornés al Govern. Entenem, el nostre grup, que fóra bo, entenc que és bo que no torni; que en tot cas és bo que segueixi la seva tramitació. Malgrat això, intentarem fer moltes esmenes, en algunes de les quals, amb els dos grups que han proposat les esmenes a la totalitat, en moltes coses tenim coincidències. Per tant, el nostre grup opta per la via de la seva tramitació, per intentar, doncs, millorar-lo en la tramitació parlamentària.

Entenem que el sector, sí que és veritat, com aquí s'ha dit, que..., malgrat que s'ha dit en algun moment que hi havia un gran consens, no és veritat. Per les converses que hem tingut el nostre grup, hi ha molts sectors que no estan contents amb el contingut; per tant, pot haver-hi un consens parcial. Sí que hem notat més consens en la necessitat d'una tramitació d'una llei nova. Per tant, el que sí que demanem el nostre grup en aquesta tramitació és intentar millorar molts dels aspectes d'aquesta llei.

Un sector de cooperatives, com molt bé ha dit el conseller, molt important al nostre país. Un sector que també ha patit la crisi econòmica, perquè, malgrat que el 2007 teníem aproximadament 4.800 cooperatives, ara estem al voltant de 4.100 cooperatives; els últims anys hem tingut algun increment, però també hi ha hagut destrucció. Però també s'ha posat de manifest que les cooperatives han aguantat molt millor la crisi econòmica, segurament perquè la seva pròpia estructura organitzativa permet que els problemes que poden tenir, d'alguna manera, els intenten socialitzar més, i per això també l'adaptació als diferents, diguéssim, *inputs* de la crisi econòmica. Un sector que ha viscut també la crisi de manca de finançament, un sector que està vivint la complexitat administrativa i burocràtica, un sector que està vivint en alguns casos la manca de suport per part de la mateixa Administració. Un sector molt important per al que és la pròpia econòmica social al nostre país. Aquest grup parlamentari va fer una interpellació fa unes setmanes precisament sobre economia al tercer sector, i fruit d'això va haver-hi una moció que va tenir un suport important. Per tant, un tema molt important per a aquest grup parlamentari, perquè entenem que és un sector que aporta valor afegit, entenem que és un sector que genera ocupació i que ara presta una sèrie de serveis, en alguns casos, molt lligats a l'estat del benestar.

Per tant, el nostre grup en aquest cas el que farà serà, doncs, presentar esmenes, perquè entenem que aquesta llei és, òbviament, molt millorable. Una llei que intenta apostar per una transformació important, i és precisament en aquesta transformació allà on intentarem sobretot millorar. Una llei que implica canvis importants, i per això, d'alguna manera, doncs, és obvi que hi ha una part del sector que demana més debat i més consens. Una llei que d'alguna manera també cal deixar molt clar que el model organitzatiu no l'imposa; o sigui, deixa marge perquè d'alguna manera la mateixa assemblea es pugui autoorganitzar. Un projecte de llei que incorpora diferents propostes per a l'impuls de les cooperatives, amb la consolidació de les existents, però també amb la creació de noves. Incorpora modificació del nombre de socis mínims, que això segurament que serà objecte d'esmenes. Incorpora diferents propostes de simplificació administrativa i documental –recordem que en aquest moment, últimament, és un drama a vegades el Registre de cooperatives, quan vol inscriure-hi alguna cooperativa o fer alguna modificació. Modifica el funcionament, en alguns casos, de l'assemblea. Permet la possibilitat de la figura de l'administrador únic i que puguin formar part del consell d'administració persones no sòcies. I també permet la figura del soci col·laborador.

Bé, en aquests casos, dir que el nostre grup, en aquests temes, intentarà presentar les seves esmenes, bàsicament, en sis grans blocs. El primer, amb relació al mínim de socis, de dues persones: entenem que cal reflexionar, entenem que fóra bo que potser establissin un sistema, diguéssim, temporal, perquè de dos passi a un mínim de tres; caldrà estudiar en cada situació en quins casos es produeix. Cal fer esmenes per millorar la simplificació, i sobretot en la modificació d'estatuts i la inscripció en el registre. Caldrà, el nostre grup entén que caldrà revisar la figura i les funcions de l'administrador únic. Caldrà reforçar les garanties del dret a la informació al soci quan es facin servir sistemes telemàtics; jo penso que és un tema important intentar, doncs, repensar i, sobretot, garantir aquestes garanties del dret a la informació. Caldrà analitzar també la variació de les dotacions a fons de reserves; aquí el nostre grup també té les seves reserves, precisament, en aquesta baixada, i, per tant, aquí també, fruit de les compareixences i fruit d'escoltar el sector, intentarem fer les esmenes que puguin permetre consensuar un projecte que tingui més consens i sobretot més implicació del sector. I caldrà també analitzar i millorar la regulació de les persones com a sòcies no col·laboradores.

Bé, el nostre grup afronta aquest debat, diguéssim, amb to constructiu. Volem intentar parlar amb tots els sectors; volem, òbviament, parlar amb el Govern, per intentar introduir una sèrie d'esmenes, sempre que siguin esmenes que persegueixin els tres objectius que he dit jo al principi: primer, sí a la governança, volem garantir una millora de la governança; volem, diguéssim, col·laborar en la millora d'aquesta capacitat d'adaptació que la nova situació econòmica d'alguna manera implica; les empreses necessiten tenir espais per poder-se adequar, per poder ser més competitives, però sempre que això no vagi en detriment de la capa-

ciutat de decisió que poden tenir els socis importants. Per tant, sí a la governança, sí a la capacitat d'adaptació, però anem amb compte, que els socis són els que han de tenir l'última paraula. La suma d'aquests elements és el que ha de donar aquesta millora de la competitivitat que el sector també ens ha demanat.

Per tant, moltes gràcies... No esgoto el temps, perquè entenc que també, doncs, és una economia d'opció. Moltes gràcies, presidenta, diputats, diputades...

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Gràcies, senyora presidenta. Bueno, debatimos las enmiendas a la totalidad a la Ley de cooperativas; nosotros votaremos en contra, creemos que es una ley que se tiene que tramitar. Las cooperativas son una herramienta de unión de agentes de creación de riqueza. Hace doce años que se aprobó la ley vigente, y creemos que las cooperativas necesitan más flexibilidad y más alternativas para poderse adaptar a los nuevos tiempos, para poder ser más competitivas.

¿Por qué creemos que se ha de cambiar? El marco actual tiene una complejidad que no es beneficiosa, se demuestra en el número de cooperativas que no crece lo que podría crecer con un marco actual más sencillo, de tal manera que ni siquiera los agentes prescriptores –notarios, asesores, abogados– recomiendan su creación de la manera en que deberían recomendarla. Con unos objetivos bastante claros, bastante humildes y creemos que bastante sencillos, que son: más flexibilidad para poder, con su capacidad de autogestión, innovar en los procesos organizativos, innovar en los procesos de gestión, para mejorar sus mecanismos de financiación –no podemos estar en contra de mejorar los mecanismos de financiación de las empresas, y mucho menos en el marco actual–, con el fin último de crear ocupación. Es el gran problema que tenemos actualmente, la falta de ocupación, y las cooperativas pueden ser, deben ser vehículos de creación de ocupación en nuestra economía, en una economía cambiante.

El mundo ha cambiado. Antes hacían referencia a hace ochenta años; yo..., retrotraerme tanto me da un poco de vértigo. Por ejemplo, mi actividad profesional cuando yo tenía veinticinco años ni siquiera existía. El mundo está cambiando, es un mundo que puede costar comprender. Yo he mirado desde 2002 empresas que, por ejemplo, se han creado, empresas o entidades que se han creado desde el año 2002 en el mundo. Hoy tenemos Air Bed and Breakfast, Facebook, Huffington Post, Instagram, LinkedIn, Megaupload, Tesla, Tumblr, Twitter, Wikimedia, Zynga, Freelancer..., son fenómenos que debemos considerar. Bitcoin. Todos los móviles que tenemos aquí: ni Android, ni el sistema operativo iOS, ni el Windows Phone existían cuando se aprobó esta Ley de cooperativas. Quiere decir que se

aprobó en un marco, en un marco específico, ese marco ha cambiado, y debemos ser capaces de adaptarnos.

Evidentemente que un mundo cambiante que cuesta comprender genera incertidumbre. Yo tengo hijos pequeños, y más incertidumbre que yo por su futuro, pues, no tiene nadie. Pero creo que debemos ser valientes, trabajar con el sector, darles todo nuestro apoyo, escucharles. Yo no creo que ahora, en este momento, se pueda acusar al Parlament de Catalunya de falta de diálogo, cuando falta todo el trámite de desarrollo de la ley, de creación de la ley. Escucharemos a todo el mundo, escucharemos las partes: si son tres socios, si son dos socios, veremos qué alternativas hay; nos explicarán, por derecho comparado, qué hacen en otros países; en definitiva, cuál puede ser el mejor marco, el más flexible, porque tenemos unas cooperativas que sufren unas cargas burocráticas y fiscales, pues, un poco excesivas –con tanta burocracia no se puede ir por el mundo. Y yo soy consciente de que el Parlament de Catalunya no vamos a solucionar todos los problemas de las cooperativas, pero por lo menos podemos intentar que la Generalitat y la Ley de cooperativas no sean un estorbo, sino que sean, en la medida de lo posible, una ayuda a las cooperativas, con el fin último de crear riqueza y crear ocupación.

En este sentido no podremos dar apoyo a la enmienda a la totalidad para retirar la ley, y trabajaremos a disposición del sector en el desarrollo de la ley en el trámite parlamentario.

Gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

(Pausa.)

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas, también saludar a las personas que nos acompañan desde el público en representación del mundo de las cooperativas. Nosotros estamos de acuerdo en la importancia que se ha dado por todos los grupos parlamentarios a las cooperativas, al mundo de las cooperativas y a lo que supone en la economía y en el empleo de Cataluña. Antes se han dado datos que yo creo que son muy significativos, como que suponen prácticamente el 2 por ciento del PIB de Cataluña.

Las cooperativas, como hemos tenido ocasión de comentar en muchas ocasiones aquí, tienen unas características que les aportan un valor especial dentro del mundo empresarial: primero, que se gestionan por unos principios más participativos y más democráticos que otras formas jurídicas empresariales; otra muy importante es que sus objetivos están vinculados a fines de interés social, y también, por ejemplo, que se da mucha más importancia a las personas que participen en las cooperativas y no tanto al capital.

Estas características, que están vinculadas a la propia definición de las empresas cooperativas, pues, se han complementado durante esta crisis con unas constataciones prácticas, y es que las cooperativas han sobrevivido mucho mejor a la crisis y han mantenido también la creación de empleo, y, además, algo muy importante, que no se han deslocalizado. Y esto lo han hecho a pesar de las circunstancias adversas, porque además de tener todas las dificultades que cualquier otra empresa tiene, y más en un momento de crisis, tenían y tienen hoy en día una dificultad añadida, que es el marco normativo de las propias cooperativas. Este marco normativo en lugar de ser un marco que da seguridad jurídica al mundo de las cooperativas, pues, ha supuesto en muchísimas ocasiones un freno, una barrera que solventar por parte de las propias empresas. Esta normativa del año 2002, pues, es, sin duda, una normativa que impone un modelo inflexible, que impone un modelo con una excesiva carga burocrática y que, en definitiva, deja muy poco margen a las cooperativas para irse adaptando a las necesidades del mercado, del sector, de la economía.

Por tanto, nosotros estamos a favor de que se tramiten en este Parlamento una nueva ley de cooperativas, lo vemos absolutamente necesario. Y además recogemos también, creemos, el sentimiento mayoritario de los representantes de las cooperativas, no en cuanto al contenido del proyecto de ley que hoy debatimos su tramitación a la totalidad, pero sí en cuanto a la necesidad de formular una nueva ley de cooperativas, un nuevo marco normativo para este sector.

Y, por tanto, nosotros votaremos en contra de las enmiendas a la totalidad presentadas.

¿Cuáles son los principios de este proyecto de ley que nosotros compartimos? Pues, en primer lugar, compartimos que es necesaria una mayor flexibilidad para las empresas cooperativas, flexibilidad en cuanto a los requisitos para su constitución y flexibilidad también en cuanto a los requisitos para su gestión, como decíamos antes, para poder ir adaptándose a las necesidades que vayan surgiendo.

Estamos de acuerdo también en que hay que garantizar la viabilidad de las cooperativas, de cada empresa cooperativa, para garantizar, en definitiva, la viabilidad del cooperativismo. ¿Y cómo se garantiza la viabilidad? Pues, sin duda, un aspecto fundamental es garantizar la viabilidad económica, garantizar su financiación. Por tanto, en este principio de aumentar las posibilidades de financiación de una empresa cooperativa nosotros estamos de acuerdo.

También de mejorar la gestión. Estamos de acuerdo en incorporar nuevos mecanismos que hagan que una empresa cooperativa pueda gestionarse mejor, pueda tener una mayor profesionalización a la hora de tomar decisiones. Nos parece algo positivo. Y, por tanto, en este principio genérico de la ley, pues, también estamos a favor.

Estamos a favor, como decía, de nuevas formas para atraer financiación, para nosotros nos parece fundamental, porque eso lo que hará es que sea una figura jurídica más atractiva para nuevos emprendedores.

Hasta el día de hoy, como ya se ha comentado por algunos otros representantes públicos, los asesores, los abogados, incluso los técnicos de servicios públicos de fomento del emprendimiento no recomendaban formar una cooperativa. Cuando una persona tenía una idea de negocio, cuando una persona quería llevar a cabo un proyecto, no era una forma jurídica recomendada, seguramente que, entre otras cosas, porque la normativa aplicable era excesivamente farragosa.

Por tanto, en estos principios estamos a favor con el proyecto que nos presenta hoy el Gobierno, más que con el proyecto, con los objetivos que se supone que persiguen estos proyectos. Sin duda, pensamos que es necesario este debate en el Parlamento y que, además, durante la tramitación parlamentaria hay margen suficiente para poder resolver las dudas, las cuestiones que ya se han comentado, pero que son una auténtica preocupación por parte del sector; preocupación que nosotros también compartimos. Por un lado, estamos de acuerdo en que se tiene que flexibilizar, se tiene que flexibilizar la creación, la gestión y, en definitiva, el día a día de una cooperativa, pero también estamos de acuerdo en que esa flexibilización no nos puede llevar al absurdo de desvirtuar lo que es una empresa cooperativa. Pero estamos convencidos de que se puede encontrar un equilibrio entre estos dos objetivos. Y con ese propósito participaremos en la ponencia de la elaboración de la ley de cooperativas, para poder garantizar que la cooperativa es una forma más atractiva para las personas que quieran poner en marcha una nueva idea, un nuevo negocio, y, por otro lado, que las cooperativas sigan pudiendo tener ese calificativo de cooperativas, ¿no?, sin llegar a desvirtuarlas.

¿Cuáles son estas cuestiones que se tendrán que resolver? Yo creo que ya las hemos comentado hoy aquí, pero por ponerlas de manifiesto: sin duda, los porcentajes de fondos de reserva, los porcentajes de fondos destinados al fomento de la formación y de la promoción del cooperativismo serán uno de los elementos clave. Nosotros ya estamos a favor de que se produzca una mayor flexibilización en estos porcentajes. También tendremos que determinar hasta dónde se puede llegar.

Se tendrán que resolver algunas deficiencias del propio texto que se presenta hoy. Hay algunas incorporaciones de figuras nuevas que, por otra parte, no se define cómo se puede elegir. O hay algunas decisiones que se permite de forma nueva a las cooperativas hacer y no se define cuál es el mecanismo de decisión aprobado.

Eso son deficiencias, no sé si se deben a cierta rapidez a la hora de entrar el texto en el Parlament, pero, sin duda, se tendrán que resolver, porque lo que no podemos permitir es aprobar un nuevo marco normativo que no garantice la seguridad jurídica de las empresas cooperativas. Por tanto, todos estos aspectos tendrán que estar perfectamente cerrados.

Y, sin duda, yo creo que debatiremos en profundidad cuáles son las labores que tanto la asamblea como el consejo rector, pues, deberán tener en este nuevo modelo, en este nuevo marco normativo de las coopera-

tivas. En general, nosotros confiamos en la capacidad de las propias cooperativas de conocer sus necesidades. Conocemos que son suficientemente capaces como para tomar decisiones acertadas, y por tanto, estamos de acuerdo en flexibilizar los requisitos y darles más poder de decisión, más libertad a cada cooperativa para decidir cómo quiere gestionarse y cómo quiere regularse, cómo quiere definir sus propios estatutos, pero siempre garantizando, insisto, en que esto no suponga desvirtuar el modelo.

Para nosotros la ley, una mejora de la ley de cooperativas es condición necesaria pero no suficiente para solucionar los problemas de las cooperativas. Sin una nueva ley de cooperativas es evidente que no se podrá impulsar el sector de las cooperativas, pero aprobar una nueva ley de cooperativas no significa que se esté apostando por las cooperativas. Porque hay muchas cuestiones que quedan al margen de la norma y que, sin duda, tendrán que ser una apuesta decidida por parte del Gobierno para apoyar a las empresas, a las cooperativas; por ejemplo –ya se ha comentado antes–, mejorar el funcionamiento del registro. Podemos tener normas que sean más ágiles para la creación o la gestión o la definición de los estatutos de una cooperativa, pero, sin duda, si el registro tarda excesivamente en incorporar los cambios, pues, un craso favor, ¿no?, le haremos a las empresas cooperativas.

Otro aspecto que será fundamental y que no se regula en una norma son las políticas de promoción de las cooperativas. Las cooperativas han sido las grandes olvidadas del sector económico, del sector empresarial, y, por tanto, desde la Generalitat de Cataluña, que tiene la competencia en esta materia; por cierto, que se queja mucho de que no hay competencias aquí, pues, miren qué competencia más importante tenemos, cómo crear el marco normativo de las cooperativas y llevar a cabo políticas de promoción y llevar a cabo políticas de promoción de este sector. También será un aspecto fundamental.

Y también otro muy importante, que compartíamos en una reunión con alguno de los representantes, será la pedagogía: si cambiamos el marco normativo, tendremos que enseñar a las personas que asesoran a las cooperativas y a las propias cooperativas a adaptarse a este cambio normativo. Y, sin duda, aquí las federaciones tendrán un papel muy importante. Y también, a medida que aumentamos la flexibilidad y que aumentamos el poder de decisión de las cooperativas, pues, también tendremos que darles, por otra parte, más orientación, más instrumentos para que esa decisión sea tomada en el mejor sentido posible.

En definitiva, estamos de acuerdo en que se tramite una nueva ley de cooperativas en el Parlament; hay principios que compartimos perfectamente, como son los que hemos comentado antes.

Y a nosotros lo que nos gustaría, señoras y señores diputados, es que en cada pleno pudiéramos hablar de estos temas, en cada pleno pudiéramos hablar de lo que une a los catalanes, porque, sin duda, si nos centráramos en esto, garantizaríamos una mejor vida a los catalanes.

Por tanto, votaremos en contra de las enmiendas a la totalidad presentadas y participaremos activamente en la ponencia de la ley de cooperativas.

Muchas gracias, señora presidenta, señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas, representantes del sector.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor David Bonvehí.

David Bonvehí i Torras

Gràcies, presidenta. Conseller, secretari general, director general de Cooperatives, personal del departament, serveis jurídics del departament, una salutació per a vosaltres i un agraïment per la feina que heu estat fent fins ara perquè avui puguem tindre aquest projecte de llei sobre la taula i puguem començar a discutir el que ha de ser la futura llei de cooperatives.

Confio que al final la votació serà per una àmplia majoria perquè aquesta llei de cooperatives continuï la seva tramitació i, per tant, doncs, comencem avui des del Parlament una feina que ha de permetre millorar encara més aquest projecte de llei i millorar, doncs, la regulació del món de les cooperatives.

Deixeu-me també que personalment avui faci una salutació des d'aquí a la gent que em va ensenyar a mi a aprendre què eren les cooperatives i em va submergir en el món cooperatiu; des d'aquí m'agradaria saludar la Meritxell, la Marta, la Marian, la Carme Usall i la Mar Garriga, que eren les meves companyes professionals quan em dedicava al món de les cooperatives i les que em permetien, doncs, compaginar això que en deïem «la meva feina» amb el món de la política, que ja aleshores em començava a agradar. I, per tant, des d'aquí, elles, amb esperit cooperatiu, em van permetre, doncs, que jo em pogués dedicar a aquestes dues coses.

Dit això, com he dit, nosaltres no donarem suport a les esmenes a la totalitat presentades per Iniciativa i la CUP. No hi donarem suport per quatre grans punts, però abans m'agradaria fer esment de dos comentaris que s'han fet: un per part d'Iniciativa i l'altre per part de la CUP.

El representant d'Iniciativa a mi m'ha sabut una mica de greu que digués que la tramitació fins ara no ha estat democràtica i que el fet que ara modifiquem la llei en el Parlament el que hauria de provocar és que el Govern retirés aquest projecte de llei. Jo crec que això no és correcte, aquest Parlament i els grups parlamentaris estan per millorar la llei que entra en un parlament, i, per tant, jo crec que això que ha dit no ajuda, doncs, a la bona pràctica legislativa i tampoc això que ha dit que en una llei hi haurien de constar les polítiques concretes d'un govern. Jo crec que això no és correcte, jo crec que una llei ha de regular un sector, però en cap cas no ha de concretar totes les polítiques d'un govern que portarà a terme sobre aquesta legislació. I, a més, vostè deia que aquesta llei concreta-

ment s'hauria de posar que hauríem de fomentar més les cooperatives, que s'hauria d'ensenyar què són les cooperatives, que hauríem de d'acompanyar les cooperatives, sinó d'impulsar-les, i nosaltres tot això ja ho estem fent des del Govern a través del programa Ara Coop i a través de múltiples accions del Govern.

Dit això, com he dit, nosaltres no donarem suport a les esmenes a la totalitat per quatre grans motius: un, perquè el sector demana aquesta llei de cooperatives; dos, perquè aquest mateix Parlament, aprovat per tots els grups parlamentaris, reiteradament ha demanat que fés una nova llei de cooperatives, i ara jo crec que no entendríem que, després d'haver demanat múltiples vegades de fer una llei de cooperatives, quan ve, la retiréssim, això seria totalment incongruent; tres, perquè compartim totalment els objectius que en ella s'hi persegueixen, i el quart motiu és perquè entenem que és un bon text legislatiu el que el Govern ens entrega en aquest Parlament, i, tot i així, com he dit, nosaltres estem disposats a millorar-lo.

Com he dit, el primer motiu és perquè el sector ho demana, ho ha demanat en múltiples ocasions. Aquests dies a la premsa fins i tot hem vist presidents..., concretament el de la Federació de Cooperatives de Treball, que deia que no li agradaven segons quins aspectes de la llei, però que estava a favor que la llei es tramités. També la Federació de Cooperatives Agràries, que molts dels diputats vam poder anar a l'assemblea general, va dir clarament, doncs, que els agradava la llei, i les altres federacions que han anant donat suport a aquesta llei d'una manera o altra.

El segon, ja ho he dit, aquest Parlament ho ha instat diverses vegades, i, per tant, l'obligació del Govern era portar un text.

El tercer motiu. Entenem que els objectius que persegueix aquesta llei i que s'han anant anomenant per part de tots els grups parlamentaris crec que són objectius que tots podem compartir: fomentar i crear més cooperatives, i consolidar les ja existents. Dir-li aquí al representant del Grup Mixt, de la CUP, que nosaltres..., vostè feia un símil d'«aquests són els bons i aquests són els dolents»; jo crec que aquesta llei el bo que té, des del seu punt de vista, hauria de ser, doncs, que portem part d'aquests dolents cap als bons. I, per tant, aquí en els bons, que vostè deia que eren les cooperatives i el model, doncs, jo crec que n'hi haurà més, de bons, i, per tant, traurem els dolents de l'espai que no hi podien ser. I, per tant, nosaltres creiem que aquest objectiu és lloable.

I vostè també deia que, per començar a parlar d'aquesta llei, o perquè vostès la veiessin bé, deia que s'havia d'incloure-hi trenta apartats. Jo he quedat content, perquè, dels trenta apartats,estic segur que més de la meitat, amb la llei que avui hem presentat aquí, ja ho podem fer, el que vostè demanava des d'aquí, per tant, els estatuts de cada cooperativa ja ho podran fer. Alguns altres, amb la llei, igualment els hauríem de tramitar, perquè amb la llei actual tampoc no els podríem fer, i, per tant, si vostè..., algun dels que ara no es poden fer els podem incorporar, que ho puguin fer,

doncs, molt millor. I, per tant, jo crec que aquest és un objectiu que tots hem de buscar.

També un objectiu és reforçar les vies de finançament intern. Un altre objectiu és millorar la gestió i simplificar l'eliminació de càrregues. I després, tenint en compte l'impacte econòmic de les cooperatives, jo crec que és un model d'èxit i que l'hem de potenciar.

Bondats del text proposat en aquesta llei que ha entrat? Doncs, jo crec que també s'ha dit molt, i s'ha reiterat per part del conseller, jo no em reiteraré, però bàsicament el que fa aquesta llei de cooperatives és ampliar el ventall i que cada cooperativa pugui escollir la fórmula que millor li convingui i que s'adapti més a la seva realitat i la faci més competitiva.

S'incorpora un règim jurídic més flexible, i, per tant, torno a reiterar, si part d'aquestes societats que es veuen abocades a no poder ser cooperatives per una sèrie de requisits les podem mantenir en el marc operatiu que tots estem d'acord que té uns principis i uns valors que tots defensem, doncs, jo crec que és una bona cosa.

Tornem a reiterar que no volem canviar res de les ja existents. Totes les cooperatives que vulguin continuar sent el que són i els estatuts que continuen, que són, doncs, es podran continuar tenint; no cal que canviïn res de la seva legislació. I, com dic, la llei l'únic que fa és obrir més possibilitats per a les que es creïn o per a les actuals que considerin que poden millorar la seva regulació.

També s'ha estat dient que aquesta llei de cooperatives va en contra del que anomenem «els set grans principis cooperatius». I nosaltres això no ho compartim. Es manté el principi de l'adhesió voluntària i oberta dels socis. És més, jo crec que amb la nova regulació encara podem incorporar més socis de fora i, per tant, tot això ho podem fer molt més gran.

La gestió democràtica per part dels socis es continua mantenint. No és cert que aquesta llei el que faci és incloure el vot ponderat. El vot ponderat ja hi era, actualment. I aquesta llei, doncs, el continua mantenint, només per a uns casos en concret, però el cas general és una persona, un vot.

I el que sí que hi incorporem, i és una cosa que crec que és important, és que del soci col·laborador que només aporti capital a les cooperatives els estatuts poden dir que no té dret a vot. Això és contrari al que passava ara, que els socis col·laboradors, que d'una manera o altra participaven en la cooperativa, estaven obligats a tenir vot. Ara el que fem és: si les cooperatives consideren que el qui només aporta capital no ha de tenir vot, doncs, això es pot posar en els estatuts i aquesta gent no tindran vot.

Participació econòmica dels socis. Es continuen mantenint el Fons de reserva obligatòria i el Fons de promoció i educació. Per tant, es manté que aquests fons es mantinguin. Sí que és cert que es proposa rebaixar..., però també hem de tenir clar i hem de dir ben clar que les cooperatives que optin per no tenir tants fons, o per no incrementar els fons, o per rebaixar-los, doncs, poden perdre els beneficis fiscals, perquè una

cosa són els beneficis fiscals per tenir un punt de fons, i, si aquests es rebaixen, doncs, perdran els beneficis fiscals; per tant, no s'està perjudicant.

L'autonomia i independència de les cooperatives es manté. L'educació, la formació i la informació, com he dit, es manté. En la cooperació entre cooperatives, jo crec que es potencia la intercooperació. I l'interès per la comunitat, doncs, jo crec que queda molt evident.

Per últim, una referència també a les cooperatives agràries. S'intenta fer una llei que vagi en consonància amb les seccions de crèdit i també s'intenta millorar la regulació de la responsabilitat dels socis enfront de la cooperativa quan aquesta fa inversions. No podia ser que, un soci, quan la cooperativa havia fet inversions perquè ell pogués aportar el producte agrari, el soci marxés i no sigués responsable, doncs, de les inversions que quedaven a la cooperativa. I, per tant, jo crec que és bo que això quedi regulat.

Hi ha un article en què posa concretament: «L'assemblea general pot acordar l'admissió de finançament voluntari dels socis o de terceres persones, sota qualsevol modalitat jurídica.» I aquest article no és d'aquesta llei nova, d'aquesta llei nova que estem debaten avui, sinó que és de la llei actual. Per tant, la llei actual ja contemplava que l'assemblea general podia acordar que hi hagi gent que porti només capital. I l'únic que fem ara és deixar-ho més clar, dir-ne que aquest és un soci col·laborador, i, per tant, aquí tampoc no hi ha cap canvi.

Tots els altres temes que s'han dit, que si han de ser dos socis els mínims, o que després s'ha d'incrementar, o l'administrador únic, nosaltres entenem que eren matisos que la llei feia, però que, si el sector i tots els grups parlamentaris ho veuen de diferent manera, doncs, nosaltres estem disposats a parlar-ne, a acabar de concretar que tothom s'hi senti còmode.

I, per tant, només dir que des de Convergència i Unió creiem en les cooperatives, per això en volem més, i que tenim ganes que aquesta llei de cooperatives, com totes les lleis que s'han fet de cooperatives en aquest Parlament, sigui votada en el seu moment per la totalitat dels grups parlamentaris.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Marc Vidal i Pou demana per parlar.) Senyor Vidal?

Marc Vidal i Pou

Per al·lusions, senyora presidenta.

La presidenta

Sí, un moment. *(Pausa llarga.)* Senyor Vidal, per al·lusions, té trenta segons.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, senyora presidenta. Era per dir-li al senyor Bonvehí que havia dit que li havia sabut greu una expressió que jo no recordo haver dit; jo no crec haver dit que no fos democràtic, sinó que no s'havien respectat prou les formes democràtiques.

Sap quina és l'essència de la democràcia? La separació de poders, que, de vegades, vostès sembla que ho confonen. I quan un projecte de llei passa a mans del legislatiu, l'executiu no hauria de dir res més. I sap què passa? És que si de vegades no respectem les formes acabem condicionant el fons.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Passem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Mixt i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat de retorn del projecte de llei han estat rebutjades per 16 vots a favor i 106 en contra, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Se suspèn la sessió fins demà a dos quarts de deu.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i sis minuts.